

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 5. září

USA a Rusko se údajně výrazně přiblížily k dohodě o Sýrii
Papež František svatořečil ve Vatikánu misionářku Matku Terezu
Země G20 se shodly na podpoře růstu; Rusko stabilizovalo ekonomiku
Čína a prezident USA přijali klimatickou dohodu; zpomalil to prý oteplování
Sobotka považuje kvóty o uprchlících nadále za zcela neakceptovatelné
Babišovu výroku o Letech navzdory Sobotka vládu položit nechce
V Temelíně spustili reaktor druhého bloku, vyrábět začne v týdnu a Podpis smlouvy s Kapschem byl v pořádku, tvrdí Ťok
Počasí v Praze: skoro jasno, až 27°C
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Existuje mnoho, u mnohých lze napsat že i žije, emigrantů, kteří utekli či odešli z Československa, protože JEJICH komunistická linie byla jiná než linie vedoucí komunistické frakce KSČ. Namátkou jmenuji soudruhy trockista Diensbier, stalinista Jiří Pelikán (když zemřel, tak melbournský hlasatel SBS jej blahořečil, že by se za to nestydělo ani Rudé právo a já to napsal hned v prvním čísle – vydání Novin, kde jsem taktéž uvedl:

"Mohu ubezpečit, že již dlouho jsem neslyšel tak stranicky vyspělý pořad, kde staří komunisté, odchovanci stranických politických škol, se navzájem chválili, plácali se po ramennou a hovořili

o svých zásluhách - a to tentokrát při příležitosti právě zesnulého bývalého funkcionáře, aparátčíka a posléze i exulanta soudruha Pelikána. Teplý, hřejivý, vmlouvavý hlas pana - v prvním vydání jsem uvedl jméno hlasatele - jistě potěší mnohé z těch, kteří vzpomínají na zlaté časy socialistického Československa.", čímž jsem si proti sobě a těmto Novinám hned v prvním čísle popudil, nejen pana hlasatele, a všechny soudruhy dubčekovce žijící v Austrálii, ale i mnohé jiné levicově smýšlící starousedlíky, kteří pak odmítli tyto Noviny podporovat či odebrat).

Dále se zmíním i o umělci Pavlu Kohoutovi (vzpomínám si, jak jedna místní česká emigrantka, umělkyně, jej tklivě nazývala Pavka a uváděla zde přednostně jeho hry), či o Milanu Kunderovi, o kterém je v tomto vydání krátký článek.

Proč to pší? Dodnes nedokážu vzít na milost tyto soudruhy včetně Soudruha Kundery kterýž utekl pod křídla francouzské komunistické strany. A jak jsem slyšel zde v Austrálii, většina komunistů, dubčekovců, dostala hned po příjezdu vydatnou pomoc od australské komunistické strany, která jim hned dala významná místa – prebendy na Australských universitách, v knihovnách a jiných státních institucích, na rozdíl od ostatních emigrantů, kteří neměli jako soudruzi uprchlíci tak lehké začátky. Nedovedu se vypořádat s těmito udavači a přísluhovalci stalinského komunismu, kteří zničili mnoho slušných lidí a dodnes se nikomu neomluvili, často ba právě naopak a dodnes bojují za vítězství dělnické třídy.

Výrazný krok vpřed

Václav Vlk st. NevPes

Lidi jsou hloupí, a tak je potřeba jim vše pořádně vysvětlit. Od toho jsou mluvčí, propagandisté, agitátoři a vůbec jiné moudré hlavy. Zvláště někteří občané, ba dokonce celé národy jsou prý mimořádně zaostalé. Podíváme-li se však na dnešní svět, ač jsem od mládí přesvědčován, že co Čech, to zaostalý blbeček, který nechápe velikost jiných národů a jejich myšlenek (jistěže geniálních), zdá se, že porovnáme-li stav Evropy a světa dnes, tak jak občanstvo, tak naše vlády a panovníci postupovali vcelku moudře. A to již od Sáma, přes Boleslava I. až po vlády upadajícího komunismu. A přes vlády polistopadové, jedno zda levé či pravé.

Pokud by se vám teď chtělo autorovi nadávat, že je magor a asi nevidí nic kolem sebe, jen bych připomněl, že tady nemáme statisíce ilegálních imigrantů-muslimů a ani největšího magora ve vládě (až na partu kolem Dienstbiera) nikdy nenapadlo sem muslimy hromadně zvat.

A poněkud decentní a vůči Unii patofalzáskou Výzvu (vědců!) proti strachu a lhostejnosti ze srpna 2015, vyzývající k otevření hranic muslimské vlně sice podepsalo 3419 vědců a vědkyň, ale protože lidí pracujících ve vědě a výzkumu v ČR je více než 80 000, tak šlo spíše o ad hoc vytvořenou skupinu. Něco jako Anticharta, jak pamatuji. Většina národa ji odmítla jako přiblblou akci čekatelů na granty a poklonkářů vůči EU a Německu. Lze tedy konstatovat, že pomlouvaný český občan a volič má dostatek zdravého rozumu, aby volil většinou uvážlivě a něco tak děsivého, jako jsou Merkelová, Juncker a Mogheriniová, by našinec nikdy nevolil. Ta ostuda se Špidlou v EU stačila. Češi volí uměřeně, podle ironizovaného hesla Jaroslava Haška nejraději „Stranu mírného pokroku v mezích zákona“, což většina vlád plní. Jistě, pokud bych si chtěl zanadávat na to, co mne štve, tak by to bylo tak dlouhé, že by bylo potřeba aspoň pět pokračování na Psu.

Základem mého přesvědčení je také skutečnost, že Češi a Moravané jsou zde, uprostřed Evropy, dodnes. Zatímco naši nepřátelé a také sousedi, nejprve mongolsko-turkičtí Avaři, taky germánští Markomani a Kvádové, posléze Pobaltští Slované – celkem cca 25 „národů“ od Bavorska přes Dolní Sasko po dnešní Meklenbursko-Pomořany - Veleti, Stodorané, dále třeba kmeny Břežanů, Čezpěňanů, Grozvičanů, Chyžanů, Lekusiců, Moričanů, Sprévanů a další a další. A mizeli i „zrádní Duryňkové“ (starověcí krušnohorští Germáni). Ti všichni se rozplynuli v dýmu dávných věků. Přeneseme-li se do dneška bez hysterie, je fakt, že si žijeme celkem slušně, bomby tady nevybuchují a hlavně u nás na každém rohu nepostávají skupinky cizokrajných mužů, kterých se bojí i policie. Pokud má někdo chuť porovnávat naše Cikány, ty v zásadě mírumilovné, i když bordelářské krajany, s Araby a jinými muslimy, doporučuji navštívit ve Francii Marseille, Lyon, v Itálii Milano a v Německu třeba Frankfurt a Berlín. To by teprve viděl „vyloučená ghetta“!

Ovšem přesvědčovací mašinérie o naší malosti a kydy o „rozkradeném státě“ – akce řízená zvenčí, ale i od lidí, kteří to dělají částečně z blbosti a částečně za cizí peníze přímo u nás doma - běží na plné pecky. A tak jsme načuřeni, nadáváme, vztekáme se a vůbec. I když už pomalu opadáva snění o krásném světě jinde. Kdysi každé správné povídání o historii začínalo slovy „Již za dob starých Římanů...“, já začnu blíž k dnešku. Abych ukázal, že věci jsou stále jiné a přitom pořád stejné.

V době mého narození jsme byli vystavováni důraznému přesvědčování, že jen uprostřed Velkoněmecké říše je tisíciletá budoucnost našeho národa. Goebbelsovi propagandisté varovali před bolševismem a vydali plakát, na kterém byla silueta Hradčan a nad nimi spár se srpem a kladivem a nápisem „Zachvátí-li tě, zahyneš“. K čemuž držkatý český lid dopisoval: „My se nebojíme, my tam nebydlíme!“ Což je dokonalá ukázka toho, že i když má něco reálné jádro (to nebezpečí bolševismu), tak když se to podá blbě a ještě navíc nenáviděnou skupinou a v nepravý čas, i když je základ reálný, má to opačný účinek. O to víc lidí v roce 1945 jásal vstříc Rudé armádě.

Také heslo na plakátu nalepeném na hřbitovní zdi, velebící v roce 1955 čerstvou mrkev, výdobytek socialistického zemědělství pro výživu pracujícího lidu, a vyzývající k její konzumaci, žádných takzvaných „velkých“ myšlenek si nevážící český lid doplnil vzkazem jakoby zpoza zdi: „Polibte nám prdel s mrkví, my jsme rádi, že jsme mrtví!“

Když přešlo nadšené rozorávání mezí, „že

aby bylo chleba“, přišlo šílenství zemědělských vědců v době pomalu chcípajícího sovětského bolševismu, kdy nás měl zachránit od hladu, imperialismu a vůbec zaostávání za „velkým dubiskem“ tam na Východě jiný světový vynález, meliorace. Od Chebu až po Čiernou při Čope.

Pro mladší ročníky doporučuji nalézt si výraz na internetu, v zásadě mělo jít o to, že se do země zakopou drenážní trubky a ty odvedou vodu a vysuší mokřiny, případně přivedou vodu a zavlaží sušiny a nastane ráj. Stálo to miliardy, trubky, pokud je rychle nerozkradli družstevníci či chatařící a chalupařící dělníci a pracující inteligence (neb i Vencovi z Horní Dolní bylo jasné, že je to v socialistickém provedení na h...), rychle zarostly kořeny pýru a trav. Jediné, co se povedlo, bylo to, že si na tom jistí

odborníci namastili kapsy za odměny a jiní vybudovali politické kariéry.

Český lid, nazývaný dnes kavárenskými idioty a pseudointelektuály „čecháčci“ (pohrdlivý výraz podle jednoho sebestředného intelektuála), si z toho

blbnutí kolem meliorací dělal srandu a tvrdil, že praotec Přemysl - orač, zastižen vyslanci Libuše „an oraše“, byl podle nenovějších socialistických výzkumníků vlastně zastižen „an melioráše“. To, že slovo „čecháček“ je intelektuální prasárna, tvrdím přesto, že mi mnozí otloukají o hlavu, že jeho „vynálezce“ V. Černý byl za německé okupace spolupracovníkem a kamarádem mého otce.

Proč o tom píšu? Zaujalo mne sdělení, že italské úřady za pomoci EU vymyslely propagační kampaň - v tisku, rozhlase, televizi i na internetu. Při ní vybraní přeživší imigranti, kteří se dostali až do Evropy, vyzývají své krajany, aby se sem určitě nevydávali. Že je to tady hrozný. (Viz Italská kampaň ukazuje odvrácenou stranu evropských snů: má odradit migranty) Kdosi vypráví, jak bloudil tři dny po moři, jiná líčí, jak byla skoro znásilněna, jen mi tam chybí ten slavný rozhovor s imigranty - mladými svalnatými černochy na jihu Itálie. Kteří nejprve křičí do kamery, že je špatné jídlo, aby přes stížnosti na ubytování hlasitě ječeli, že TADY PRO NĚ NEJSOU ŽÁDNÉ ŽENY! A dožadují se jejich dodání v rámci „humanitární pomoci“. Zoufalství a zcela jistě naprostou nefunkčnost takovéto akce mi připomnělo jeden starý vtíp: V sedmdesátých letech se polští soudruzi rozhodli, že když už to jde s celým socialistickým Polskem „zu grund“, že vyvolají v zemi tak nějak nenápadně antisemitskou kampaň. Nic moc, ale bude se „naznačovat“ a „poukazovat“ na sionismus a Židy, jako že můžou za neúspěchy budování, a lid najde jiný cíl nenávisti než Stranu.

Mělo to však jiný průběh. Polští židé se začali houfně vystěhovávat do Izraele. V tehdejší době to byl pro soudruhy politický problém. Dělal to Polsku ostudu. A tak svolali velké shromáždění významnějších zástupců „dětí Izraele“ a soudruh přednášející začal přesvědčovat soudruhy židy, že vystěhovat se do Izraele není ten nejlepší nápad. A aby je přesvědčil, tak povídá: „Soudruzi židé, v tom Izraeli to není tak, jako tady u nás v Polsku. Tam je strašný vedro. Měsíce tam neprší! A je hic, žádná voda...“ Ale pak si všimne, jak jakýsi stařík v první řadě trhne pravou rukou a zamumlá: „Ech!“

Rečník se zarazí, a myslí si: „To jsem to asi s tím vedrem trochu přehnal. Musím to napravit. Tak změni téma: „Soudruzi židi, ono všem v tom Izraeli taky někdy prší! Co prší?! Ono tam často přímo leje! Z nebe padá voda, takovým vádím, kde někdy není žádná voda, se najednou valí hotové řeky, všude je pak vlhko...“

A děda v první lavici trhne levou rukou a z hrdla vyrazí: „Ech!“ Politický instruktor skončí přednášku, vybízí k diskusi, kdo má nějaké dotazy, a nikdo nic. Ticho. A tak se

Račte otočiti list

Mailing address:

NOVINY P.O.Box 3335, REDFERN, NSW 2016

further information and advertisements rates <http://noviny.20m.com>

Publisher and Editor-in-Chief: Vratislav Ricardo Eugène Maria Jan-Křitel Bejšák-Collaredo-Mansfeld, ph.: 02 9319 6380 neb 0414 540 465 e-mail: noviny@exemail.com.au nebo/or nesemvamnoviny@gmail.com and NO Fax: MEMBERSHIP / ČLENSKÝ POPLATEK: one year AU\$ 80.00, a half year / na půlrok AU\$ 45.00. Evropa a Amerika AU\$109 na rok včetně poštovního (noviny se tisknou každé druhé pondělí / printed every second Monday).

Úterý 6. září

Abbás údajně souhlasí, že se v Rusku setká s Netanjahuem
Němci odmítají současnou politiku Berlína, prohlásil Seehofer
Trump v průzkumu nad Clintonovou vede o dva procentní body
Sněmovna s úpravami Senátu schválila limity na volební výdaje
ANO se kvůli novele o střetu zájmů možná obrátí na Ústavní soud
Schvalování protikuřáckého zákona asi potrvá měsíce, říká Němeček
Babiš se distancoval od sporného výroku o táboře v Letech
Praha zruší zakázku za 370 MKč týkající se centra Malovanka
Počasí v Praze: postupně vyjasnění, až 23°C

Středa 7. září

Čtveřice fyziků zpochybnila vyšetřování pádu dvojčat z 11. září
Turecko propustilo 36 tisíc trestanců, potřebuje místo pro „pučisty“
Migrační situace je v Německu lepší než před rokem, tvrdí Merkelová
Sněmovna schválila prolomení domovní svobody kvůli kontrole kotlů
Sněmovní výbor schválil 100 MKč na bezpečnostní opatření na Hradě
Spolek chce dosáhnout vyhlášení referenda o vystoupení ČR z EU
Poslanci možná novelou omezí zvyšování autorských poplatků
Dostavba Pražského okruhu má začít stavět do konce 2019
Počasí v Praze: jasno, 28°C

Čtvrtek 8. září

Pentagon ohlásil další incident ruského a amerického letadla
Evropská unie chce mít s Británií co nejtěsnější vztahy, prohlásil Tusk
Německá CSU přitvrzuje migrační požadavky, spor s Merkelovou trvá
Poslanec Korte čelí výzvě k rezignaci kvůli nepravdivému obvinění Babiše
Bývalí pražští primátoři Svoboda a Hudeček dostali v kauze Opcard podmínku
Soudce kauzy Opcard nechtěl být za blbečka, bylo to objednané, tvrdí Hudeček
Ministerstvo financí v návrhu rozpočtu snížilo příjmy i výdaje, schodek zůstal
Dalík chtěl obří sumu, neuspěl kvůli etice protistrany, tvrdí NSZ Zeman
Počasí v Praze: jasno, 30°C

Pátek 9. září

KLDR potvrdila pátý jaderný test, sejde se RB OSN
Ankara chce od EU rychlejší přidělování finanční pomoci
EK po pár dnech stáhla návrh úpravy konce roamingu v EU
NASA vypustila sondu Osiris-Rex mířící k asteroidu Bennu
Poslanci podpořili změny v kontrole zpravodajských služeb
Marksová chce využít nová pravidla a penzistům přidat 300 Kč
Kvůli havárii kanalizace chce Dolínka zákaz Konvičkovy akce
Policie obvinila muže ze zbavení osobní svobody dvou dětí
Počasí v Praze: jasno, 30°C

Víkend 10. – 11. září

V New Yorku se konala pietní akce k 15. výročí útoku na WTC
Syrská vláda schválila dohodu o příměří, boje zatím pokračovaly
Francouzská policie objevila další auto s plynovými bombami, nyní v Marseille
V Německu je na 520 teroristů schopných zaútočit, varuje ministr de Maiziere
Platy zaměstnanců mají při nedostatku pracovních sil růst, prohlásil Zeman
Vláda schodek rozpočtu na rok 2017 měnit nebude, tvrdí Bělobrádek
Pražští úředníci rozpustili Konvičkovu akci, tzv. „pouť do Mekky“
Ve věku 84 let zemřel významný český sociolog Ivo Možný
Počasí v Praze: jasno, 32°C

Pondělí 12. září

OBSE bude ignorovat ruské volby na anektovaném Krymu
Clintonová ruší nejbližší etapu kampaně, Trump jí přeje uzdravení
Rakouská vláda odložila opakované druhé kolo prezidentských voleb
Zeman přijal Hofera, chtěli by společně posílit roli střední Evropy v EU
Programové financování v ČR selhává, údaje jsou nespolehlivé, zjistil NKÚ
Zemanův návrh na zrušení podpory zelené energie byl na tripartitě odmítnut
ÚOHS zahájil správní řízení s ministerstvem dopravy kvůli mýtu
Soud zamítl žalobu ministerstva vnitra kvůli šibenícím
Počasí v Praze: jasno, 31°C

Úterý 13. září

Německá policie zatkla tři Syřany podezřelé z napojení na IS
Clintonová tvrdí, že podcenila zápal plíc a neposlechla lékaře
Lucemburský ministr Asselborn vyzval EU, aby vyloučila Maďarsko
Premiér Sobotka odmítl nápad Zemana a Hofera na vytvoření unie v Unii
Soudce neuspěl se stížností proti kárnému řízení za komentování voleb
Úsvit v parlamentu navrhl, aby byl kvůli OKD vyvlastněn majetek Bakaly
Šrotovné na "ekologická" auta zatím nebude, ministři se nedohodli
Český vývoz do Ruska letos dál klesá, roste závislost na EU
Počasí v Praze: jasno, 30°C

Středa 14. září

EK chce změnami autorského práva posílit jednacích pozic tvůrců
EU není ohrožena britským rozhodnutím odejít, prohlásil Juncker
Juncker chce společně vojenské velitelství i registraci příchodů
Sněmovna schválila zpřísnění zákona o střetu zájmů, tzv. Lex Babiš
Babiš se o zákonu bude radit s právníky, označení oligarcha odmítá
ČT po stížnostech upravila pravidla obsazení volební superdebaty
Vojáci dohodli s církví provoz památníku hrdinů heydrichiády
GIBS se zabývá případem unesených dětí z Litoměřicka
Počasí v Praze: jasno, 29°C

Čtvrtek 15. září

Merkelová vyzvala k lepší společné ochraně hranic EU
Na východní Ukrajině začalo platit v pořadí již desáté příměří
Michaláková žádá o vrácení synů, odvolala se proti norskému soudu
Turecko musí splnit dané podmínky, aby byla zrušena víza, říká Sobotka
K vyjádřením exdetektiva Komárka nejsou přímé důkazy, zjistila komise
Zvyšování sazeb autorských poplatků je podle Sobotky obrovské
Konvička podal trestní oznámení na pražského náměstka Dolínka
Voda v Brně je kvůli bakteriím do odvolání pitná jen po převaření
Počasí v Praze: jasno, 28°C

Pátek 16. září

V Bratislavě se konal summit lídrů Evropské unie
Podle Seehofera musí Merkelová přijmout limit pro běžence
Některé evropské země nechaly Německo ve štychu, tvrdí Schulz
Na severu Paříže začala evakuace tábora s nejméně 1500 migranty
Gorbačov v poselství do Prahy vyjádřil znepokojení nad stavem světa
KSČM ve Sněmovně předložila návrh referenda o vystoupení z NATO
Zadlužený Kosovit ze Sezimova Ústí koupil zbrojař Strnad
Pražský hrad obdržel rozsudek ve sporu o Peroutku
Počasí v Praze: oblačno, 29°C

Víkend 17. září – 18. září

Při sobotním náletu USA zahynulo přes 60 syrských vojáků
Asistovanou sebevraždu podstoupil v Belgii první dětský pacient
Několik set tisíc Němců demonstrovalo proti dohodám CETA a TTIP
Země V4 odmítnou dohodu o brexitu, omezí-li možnost práce, tvrdí Fico
Důchody asi od ledna vzrostou o 300 Kč, shodly se na tom vládní strany
V sobotu se na Václavském náměstí sešli odpůrci i zastánci uprchlíků
Voda v Brně je znovu pitná i bez převaření, potvrdily analýzy
Titul Vesnice roku 2016 získala Kašava na Zlínsku
Počasí v Praze: zataženo, občas dešť, 20°C

dokončení z první strany

A tak se obrátí k dědovi v první řadě a ptá se: „No, vy tam soudruhu, vy jste měl nějaké poznámky.“
Děda se neochotně zvedne a povídá: „No, jak voni mluvili, jak je v tom Izraeli sucho, tak si v duchu povídám: 'Ech co, galoše nechám doma!' Ale jak pak povídali, že tam taky prší, tak jsem si to rozmyslel a říkám si: 'Ech, tak si ty galoše vezmu.'“
Tak asi tak nějak to bude s tím zoufalstvím, co předvádí italská vláda. Ostatně, i kdyby tam ukazovali znásilněnou a na plátky naporcovanou ženskou, i kdyby ukázali, jak říkají

kriminalisté, „plaváčka“, takovou nafouklou a odolou polorozkládající se mrtvolu vylovenou u pobřeží Itálie, ani to by s budoucími migranty nehnulo. Jako nepohnulo s polskými židy několik válečných přepadení Izraele muslimy od vystěhování z komunistického Polska.
Jak praví staré přísloví: „Kdo nechce, hledá důvody, kdo chce, hledá způsoby.“ A utopení v moři není pro mnohé obyvatele imigrantských krajin zase tak strašná představa, ani to moc nebolí a je to rychlé. A když se to povede, čekají je bílé rukavice záchranářů, teplé deky, nové oblečení, jídlo, pití a pro některé poprvé v životě čistá postel, na které leží – světě, div se - dokonce sami!

Evropa praská ve švech, islámští kazatelé i fanatičtí islamisté dělají náboru a mají vlastně perfektně zorganizované „turistické kanceláře“ a miliony „zákazníků“. Na něž čeká ten ráj, kde se nemusí pracovat, kde se peníze fasují a na všechno máš „nárok“. No neberte to, za tu cenu!

Čtvrteční dlouho odkládaný projev německé kancléřky Merkelové, dámy, která si myslela, že je první dámou Unie a možná i světa, ukázal strašlivý doklad neschopnosti nejen věci pochopit a jednat, ale i nulovou vnímavost a žádnou sebereflexi. Jen nabubřelá hesla. Celé to připomínalo další český vtíp z doby totality:

Lid si vyprávěl, že prý na tribuně „obnoveného XIV. sjezdu KSČ“ v roce 1971, kdy je země okupována sovětskými vojsky a desetitisíce lidí utekly do zahraničí, v době morální kocoviny národa a skutečně „nedozrnlých následků“, stojí u mikrofonu soudruh tajemník a říká: „Soudruzí! Ještě nedávno jsme stáli na hraně propasti! A mohu vám říci, že od té doby jsme udělali veliký krok kupředu!“

Německo pod vedením eurolevice a Německa padá volně do propasti a Angela předstírá, že se zachráníme otevřením deštníku ze zpuchřelých hesel.

Chtělo by se říci: „Šílená Merkelová, chudáci Němci!“
Ale co my? My ji přece nevolili!!!

Photo: Branislav Andrejčak

Ivan Polak

Slovenský vinikající umelec, sklár, sochár

Oznamujeme smutnou správu,

včera ráno 17-9-2016

nás navždy opustil v ST Vincés hospis, Sydney

170 Darlinghurst Rd, Darlinghurst, NSW

na <http://www.sculpture-glass.com/>

Napsal o sobě:

1969-1980 I worked in Europe as a freelance artist on different projects commissioned by State and private organizations as a specialist in monument sculpture and architectural supplements.

1970-1980 I participated at competitions and group exhibitions in Europe

1981 Arrived to Australia. Since my arrival I have worked in Adelaide at the JAM FACTORY Glass Studio and have taken part in individual and group exhibitions in glass media.

1985 I was co-winner of Battle of Vinegar Hill Memorial design competition. Sydney.

1989 Completed stained glass window for Drummoyne Public School. This was a Bicentennial Project

Vydavatel: Kolik mu bylo let nevím, on to tajil, snad se narodil kolem roku 19747

Milan Milo

Narodený v Bratislave 1978

Rodičia sa Ma vzdali hneď Po narodení! Ako batola som Bol do 3ch rokov v dojčenskom a odtiaľ daný do detského domova kde som žil Po celú tu dobu 24 rokov môjho života. V 22 rokoch som skončil vysokú školu Pedagogickú v Nitre. V 24 som odišiel prvý krát do sveta skúsiť stáť a za zarobkom penazi si kúpiť svoj domov-teda byt!

London bol moj prvý spot kde som začal pracovať ako umyvac riadov a casom ako casnik. Život v Londíne nebol ľahký a hlavne bez jazyka ktorý som vôbec nevedel!!!

Po 2 rokoch som odišiel skúsiť stáť do Írska kde som si vusudoval Fitness školu a aj pracoval neskôr ako trener!

Tam som si nasetril a kúpil byt na Svk -Bol to veľký sen Po ktorom som tuzil-mat svoje!!!Neskôr som pocítoval niečo čo Ma neuspokojovalo a to bola krajina ktorá mi Nic nedávala Len prácu ktorú som casom stratil keď prišla finančná kríza.

V tej dobe som stretol veľmi príjemného cloveka a zároveň anjela v ľudskej podobe Zuzanu ktorá stala Po mojom boku vtedy až do teraz!!!! Ona bola Ta ktorá sa Ma spýtala či nechcem ísť do Austrálie

Samozrejme som rozmyslal asi rok potom čo moj veľmi dobrý kamarát dobrobolne odišiel z tohto sveta

Vtedy som siel preč z tej mizerie v Írsku!

V Austrálii zjem 6a pol roka aj so Zuzkou a veľmi moc sa tesím že som sa tak rozhodol a nadobudol citizenship!

Dokončil som Si ďalší vyšší stupeň Fitnessu aby som aj v mojej kariere pokračoval a splnil svoje túžby ktoré mi bohužiaľ Slovenská vláda neponúkla a Nie Len mne ale aj iným ktorí sa pokúšajú o lepší život!!!!

Hlavne chcem poďakovať osobe Zuzane ktorá naďalej Je v mojom živote a kraca Po mojom boku!♥

Pred 31 rokmi zrovnali so zemou dedinu Ruské: Z môjho domu ostala iba lavička

Eva Eperješiová Cas sk

Navždy ostane v ich srdciach. Malebná dedinka padla spolu s ďalšími šiestimi obcami za obeť výstavbe vodnej nádrže Starina (okr. Snina).

Pamätníci dodnes s láskou opatrujú vzácne fotografie ulíc s murovanými domami, ale aj obrazy skazy a konca života v Ruskom. Dodnes v srdci cítia krivdu, že ich vysťahovali z roky budovaných domovov. Veď ich dedinka sa nachádzala 15 kilometrov od vodnej plochy!

Rodáci sa môžu na územie Ruského dostať len na špeciálne priepustky. Tvrdia pritom, že tam niektorí stále vlastnia mnoho pozemkov. „V Ruskom žili dlhé generácie našich predkov. Zastavila sa tu 1. sv. vojna. V 2. sv. vojne sa tadiaľ ťahala karpatsko-duklianska operácia, dedina bola zbombardovaná a vypálená. Ľudia postavili novovy domy. Dedinčania tu prežili vojny, nakoniec ich komunisti vysťahovali,“ hovorí rodák z Ruského Juraj Koco (60). Všetci podľa neho chápu dôležitosť zásob pitnej vody. Prečo však musela byť vysťahovaná i obec vzdialená 15 km od nádrže, im už do hláv nejde.

„V roku 1985 prišli do Ruského buldozéry a zrovnali 180 domov so zemou. Každý ratoval, čo mohol, nakladali

sme veci na autá, vozy, vetriaky. Stratili sme kravy, kone, celé gazdovstvá. Stali sa z nás zrazu bezdomovci...“ hovorí smutne Koco. Kto odmietol odísť, dostal vysťahovalecký rozkaz, vyplí mu elektrinu. Neskôr úplne zrušili dopravu do doliny. Až po napustení nádrže ľudia zistili, že zaplavené bolo len územie jedinej dediny Starina. Kvôli ochrane zdroja pitnej vody však boli zlikvidované okrem Ruského aj obce Zvala, Smolník, Dara, Ostružnica a Veľká Poľana. Dedinčania sa cítia oklamaní.

„Je to podľa nás tragédia, diali sa tu zverstvá. Nikto nám nepovedal pravdu. Naše Ruské sa nemalo vysťahovať!“ je presvedčený Koco, ktorý sa na rodnú hruď pravidelne vracia. Na mieste jeho rodného domu dnes stojí len lavička. Ako memento sa nad ňou týči lipa, ktorú rodina posadila po zbúraní domu. Pamätníci na svoj kraj nikdy nezabudnú. Každoročne si ho preto nostalgicky pripomínajú na stretnutiach rodákov.

Slovenský bezpečnostný analytik o súčasnom stave: Toto je veľmi vážne!

Maďarský expert na bezpečnostnú politiku László Földi, ktorý v stredu (7.9.) v maďarskej verejnoprávnej televízii M1 v súvislosti s migračnou krízou uviedol, že Európa musí zabrániť občianskej vojne, v podstate zhrnul všetky skutočnosti a znova pripomenul súčasný stav v otázke bezpečnosti Európy a jej smerovania. Domnieva sa slovenský bezpečnostný analytik Juraj Zábojník.

"On hovorí, čo môže nastať, či už ide o radikalizáciu mladých obyvateľov v krajinách EÚ, ako sú Nemecko, Francúzsko, Belgicko a iných a nimi vykonávaných teroristických útokov alebo ich odchod do štruktúr Islamského štátu a boj proti západnej civilizácii. Ľudí sa zmocňuje strach, že strácajú kontrolu nad svojimi životmi a to je, zdôrazňujem, veľmi vážny stav," uviedol Zábojník.

"Vypísanie premiéra Manuela Vallsa na francúzskej Riviére po masakri 84 ľudí vrátane malých detí v letovisku Nice alebo vývoj v Nemecku, ako kancelárka Angela Merkelová evidentne politicky stráca a bude nenávidená veľkou časťou svojho národa, sú len malou ukázkou toho, ako nešťastne sa to všetko vyvíja," povedal slovenský bezpečnostný expert.

"Šéf domácej francúzskej rozviedky (DGSI) Patrick Calvar sa dokonca vyjadril, že Francúzsko je dva útoky od občianskej vojny.

Ani riaditeľ renomovaného francúzskeho výskumného inštitútu IFOP Jerome Fourquet sa v článku pre denník Le Monde nevyjadruje priaznivo a poukazuje na rastúcu nenávisť Francúzov, kde sa hovorí už o desiatkach percent zobrať spravodlivosť do vlastných rúk," uzavrel Zábojník.

DRUHÝ NÁZOR

Scenár občianskej vojny v Európskej únii veľmi nehrozí, v tomto okamihu je percentuálny podiel moslimov v Európe ešte veľmi malý a značná časť z nich sa nechystá vydať sa na džihádistský chodník. Domnieva sa slovenský bezpečnostný analytik Ivo Samson.

Pre TASR tak zareagoval na názor maďarského experta na bezpečnostnú politiku Lászlóa Földiho, ktorý v stredu (7.9.) v maďarskej verejnoprávnej televízii M1 v súvislosti s migračnou krízou uviedol, že "Európa musí zabrániť občianskej vojne". Podľa agentúry MTI Földi uviedol, že už nie je otázkou, dokiaľ ešte Európa dokáže prijímať migrantov, pretože ich nedokáže prijímať už poldruha roka. "Časť migrantov prichádza kvôli tomu, aby páchala teroristické činy a aby spôsobila chaos," zdôraznil Földi.

"Správa z maďarskej agentúry MTI vyznieva veľmi poplašne, aj keď sa jej dá – čo do čiernych scenárov – veriť v tom zmysle, že imigrácia moslimov do Európy je v dlhodobom horizonte predovšetkým bezpečnostnou a až potom sociálnou či ekonomickou hrozbou. M1 dala priestor človekovi, ktorý hrozby neberie ako scenáre (v bezpečnostnej politike prípustné), ale ako pravdepodobnú realitu, ktorá sa zatiaľ nedá overiť," vyslovil ďalej svoj názor Samson.

Podľa slov slovenského bezpečnostného analytika "existuje štatistika Ministerstva vnútra Francúzskej republiky, ktorá tvrdí, že s nárastom moslimskej populácie aritmeticky vzrastajú aj hrozby islamistických útokov".

"Tejto analýze založenej na skúsenosti – ide teda o tzv. empirický dôkaz - sa dá veriť. Čím viac moslimov v Európe, tým väčší ja nárast náboženského radikalizmu. Dá sa vkladať dôvera aj do scenára pouličných stretov medzi moslimami a Európanmi alebo dokonca medzi znepriatelenými moslimskými skupinami. K občianskej vojne je to však ďaleko. Správu experta Földiho o výzve nemeckých orgánov o hromadení zásob potravín považujem za nepodloženú," zdôraznil Samson. TASR

Ježiš na sporáku, pútnici v kuchyni. Zjavenie spôsobilo rozruch v dedine

BATIZOVCE - Podobizeň Ježiša sa vraj zjavila obyvateľom Batizoviec na plynovom sporáku.

„Chcela som variť. Postavila som hrniec, no z ničoho nič mi ťahalo oči tam dole, že tam sa dačo deje,“ tak opísala udalosť žena, ktorá zjavenie zbadala, pre TV Markíza. Následne to podľa jej slov začala sledovať a obrysy sa postupne objavili na sporáku.

Z kuchyne, kde sa malo zjavenie odohrať, sa stalo pútnické miesto. Začali sa tam schádzať ľudia z okolia, ktorí sa pri sporáku modlia v skupinkách.

Ľudia z osady k objavu privolali aj farára, no ten návštevu odmietol. Svedkyňa zjavenia ubezpečuje o pravosti a tvrdí, že to nie je špina ani para z varenia. aktualne cz

Šokujúca svedčnosť mamy Natálie z kauzy 'Galanta': Moju dcéru manipulujú!

Otrásne svedectvá z Galanty zasiahli celé Slovensko. Matka Natálie stále nevie, kde sa jej dieťa nachádza. Na povrch sa dostávajú ďalšie informácie o zverstvách, ktoré sa mali páchať v resocializačnom stredisku Čistý deň v Galante. Hneď po našom príchode začala matka Natálie hovoriť o svojej dcére aj o problémoch, ktoré mala. „Mala problémy. Mala skúsenosť s marihuanou. Sociálna kurátorka ju umiestnila do centra. Nedala mi možnosť voľby, aby som tam dcéru dala aj bez súdneho rozhodnutia,“ hovorí mama, ktorá hneď rozčúlene vysvetľuje informáciu, ktorú si pred chvíľkou vypočula z televízie.

Informácia bola, že naposledy, keď si brala dcéru z centra domov v strašnom stave, našla ju ako pracuje v kuchyni. „Som zhnusená z klamstva, že vraj som ju našla robiť v kuchyni. Nie je to pravda. Našla som ju v izbe a bola dezorientovaná. Skoro ma nespoznala,“ spomína na udalosť, ktorá sa mala stať v auguste 2015.

„V septembri 2014 nastúpila do strediska. Na Vianoce bola doma na priepustku a vtedy som sa dozvedela, že bola zneužitá,“ hovorí. „Majú tam nástenky a keď prídu predstavujú sa. Hovorí kto som, odkiaľ som a mám toľko rokov,“ reaguje mama Natálie na tvrdenia, že muž ktorý mal jej dcéru zneužiť nevedel koľko má rokov.

Matka sa taktiež bráni tvrdeniam, ktoré vykresľuje riaditeľ strediska, že muž nebol zamestnancom Čistého dňa. „Bol predstavený ako terapeut na rodičovskom,“ tvrdí a tiež spomína, že personál sa v stredisku dosť striedal, čo pripadalo rodičom zvláštne.

Opýtali sme sa ako opísala dcéra aj správanie ostatných z personálu v resocializačnom stredisku „Keď dcéra prišla hovorila mi, že je to strašné. Bola veľmi zakríknutá,“ spomína a hneď potom dodáva ďalšiu otrásnu skutočnosť. „Oznámila mi, že samotný riaditeľ jej robil tehotenský test,“ hovorí a dodáva, že s riaditeľom nestihla hovoriť, ale ani to nechce.

„Je to ľudská hyena. Sám je preliečený narkoman aj sám priznal, že bol na heroíne,“ pokračuje v rozprávaní. Keď sme sa spýtali na to, čo sa stalo s mužom, ktorý zneužil jej dcéru po tom ako jej to Natália povedala a ona sa obrátila na riaditeľa Čistého dňa Petra Tománka bola na nej opäť vidieť veľký hnev. „Povedal, že on osobne sa o to postará a sám dá trestné oznámenie. Dokonca, že mu nohy doláme,“ hovorí. „Čo viem, prepustil ho. Trestné oznámenie však bolo klamstvo,“ rozpráva mama dievčiny, ktorá si prešla peklom.

Zároveň nešťastne dodáva, že jej dcéra je manipulovaná proti nej. „Zobrali si moju dcéru ako zbraň. Vyjde to najavo. Keď tam bola umiestnená, priniesla som jej oblečenie a drogériu. Oni jej to nedali a začali ju manipulovať, že som zlá matka a nestarám sa o ňu. Dieťa tomu asi uverilo,“ dodáva smutne žena, ktorá stále nevie, kde sa nechádza jej dcéra. Pluska Sk

Mohlo sa to všetko diať bez toho, aby o tom riaditeľ ústavu vedel?

„To vylučujem, lebo už z výpovedí ľudí vieme, že bol do toho zaangažovaný, aby sa to celé utúlalo.“ SME

Sociálne pracovníčky z Piešťan s Natáliou o zneužití vôbec nehovorili. Odôvodnili to tým, že už ju raz v tej veci vypočula polícia a nechceli ju stresovať traumatickými otázkami. Je takýto prístup bežný a správny?

„Je to hrubé zanedbanie povinnosti. Veď ony vystupujú v úlohe kolízneho opatrovníka a v tom čase sú plne zodpovedné za to, čo s dieťaťom stane. A ony sa ho na to nespýtajú? To vážne? Ony majú povinnosť chodiť na pravidelné návštevy dieťaťa a zisťovať jeho stav, či sa dobre resocializuje, či napreduje.

Ako to vedeli, keď sa jej neopýtali na traumatický zážitok?“ Rovnako majú povinnosť raz za pol roka informovať súd s obsiahlou správou o tom, ako sa dieťaťu darí. Som zvedavá, čo súdu reportovali.“ SME

Vymyté mozky mladé generace. Dienstbier, Šabatová a Marksová jsou to nejstrašnější, co nás mohlo potkat.

Politici se bojí lidem přiznat, jak děsivá je realita,
obává se Petr Štěpánek

Zuzana Koulová Parlamentní listy

PŮLNOČNÍ ROZHOVOR Šílená politická korektnost dovedla svět tam, kde je dnes a chování eurounijních špiček je katastrofální. Tak vidí současnou situaci místopředseda Alternativy pro Českou republiku a bývalý člen ODS Petr Štěpánek. Podle něj jsme Evropu zdědili od předků, chvíli ji opečováváme a pak ji máme předat našim dětem a vnukům. Má však obavy, v jakém stavu ji předáme, protože postupuje totalitním směrem. V rozhovoru pro ParlamentníListy.cz také řekl, že politici nyní účelově převlékají kabát a z veřejného prostoru se snaží vytlačit ty, kteří na nebezpečí migrace upozorňovali hned od začátku.

Dost se poslední dobou mluví o tom, že se bojíme nahlas kritizovat migranty, či muslimy, protože bychom se setkali s kritikou. Jak tuto věc vnímáte?

Neměli bychom se bát a říkat, co si myslíme. Já to tak dělám.

Z čeho pramení náš strach?

Rozdělil bych to generačně. U té starší generace to může být jaksi životní zkušenost ještě z totality, kdy se nevyplácelo říkat, co si člověk opravdu myslí. Něco jiného se tehdy povídalo doma a něco jiného venku. U mladší generace to může být nedostatek zkušeností a vymyté mozky, že se nesluší něco říkat, nebo si nějaké věci myslet. Je to šílená politická korektnost a různé kombinace toho všeho.

Jste místopředsedou Alternativy pro Českou republiku.

Jakou alternativu máte pro chování České republiky v současné migrační krizi? Měli bychom uzavřít naše hranice? Nebo více spolupracovat s Evropskou unií? Jaký je váš recept?

Zcela určitě není správný recept Evropské unie, protože Evropská unie v zásadě neudělala vůbec nic, spíše naopak. Situaci jenom zhoršila pozváním Angely Merkelové a chování eurounijních špiček je katastrofální. Máme se řídit svým zájmem a politici mají hájit zájem svých občanů, což mimo jiné říká Alternativa. Naši občané jsou na prvním místě a Česká republika má hlavně hájit národní zájmy a bezpečnost občanů.

Jak si to hájení zájmů Čechů představujete? Měli bychom uzavřít hranice? Nikoho do země nepouštět? Nebo jaký je ten váš recept?

Co znamená uzavření hranic? Hranice není jen pomyslná čára, ale vytýčuje prostor, kde platí nějaká pravidla. My bychom měli dbát na to, aby tady u nás platila pravidla, která častokrát má i Evropská unie, ale vůbec je nedodržuje. Měli bychom mít kontrolu nad tím, kdo sem přichází. Četl jsem, že jsme sice žádné migranty skrze kvóty nepřijali, ale na našem území je asi třicet tisíc nejrůznějších migrantů, o kterých nic nevíme.

Jedna věc je nadšený ze schengenského prostoru, kdy nemusíme mít pas, ale druhá věc je, že jsme se tím připravili o opatření pro horší doby, kdy můžeme kontrolovat, kdo nám sem přichází. Uzavření hranice neznamená oplotit republiku, ale zpřísněný režim, abychom měli přehled o tom, koho tu máme, odkud přichází a co tu chce dělat. Obávám se, že zpravodajské služby ty informace mají a i politici je mají, ale bojí se to říci veřejnosti.

V manifestu Alternativy se říká, že „islám není jenom náboženství, nýbrž především ideologická, politická a právní doktrína. Tato agresivní doktrína někdy také bývá označována jako islamismus. Není slučitelná s našim právním řádem, natož s Listinou základních práv a svobod, jež je součástí naší Ústavy. Proto musí být na území našeho státu postavena mimo zákon.“ Co vás vede k tak ráznému činu? Neměla by Evropa tolerovat jiná náboženství a nezakazovat jejich projev?

To je to základní. Jestliže někteří skuteční odborníci říkají, že islám je náboženství jenom z dvaceti procent a zbytek je prostě politická doktrína. A tak bychom se na islám měli dívat. Z osmdesáti procent jako na jiné ideologie, nebo jiné totalitní ideologie. Jestliže je důsledkem islámu, že prakticky polovina obyvatelstva – mám na mysli tu krásnější část, ženy – je v podstatě v bezprávném stavu, nemají plná práva, jako muži, tak to odporuje Listině základních práv. A my bychom neměli připouštět, aby se zaváděla pravidla v rozporu se zákony, Ústavou a Listinou práv. Tady hovořím o tom nejdůležitějším.

Kdybychom šli o nějaké stupně níže, tak narazíme na spoustu míst, kde je praktická aplikace islámské doktríny v rozporu s našimi zákony, i v rozporu se zákony dalších evropských zemí, které to tolerují, což je postupně

vlamování se jiného způsobu života do našich krajů. Vždy říkám, že my jsme tady jen na návštěvě. Evropu jsme zdědili od předků, chvíli ji opečováváme a pak ji máme předat našim dětem a vnukům. Budeme ji předávat ve stavu, v jakém jsme ji přejali? Obávám se, že přeměna Evropy totalitním směrem postupuje tak, že bychom se měli mít na pozoru. Skutečnost, že to v České republice není tolik markantní jako v Německu, Francii, Británii, neznamená, že nebezpečí nám nehrozí.

Zatím to nicméně nevypadá, že by k zákazu islámu mělo dojít, nebo že by někdo tento zákaz prosazoval. Evropské země ale povolují nošení šátků ve školách a podobně. Nevydáváme se tak opačným směrem? Tedy že měníme naše pravidla, místo toho, abychom vyžadovali dodržování těch našich?

Ano. Hrozí nám nebezpečí, že ten trend ze západní Evropy se k nám šíří. Musíme důsledně dbát, aby náš způsob života zůstal zachován a nenechali jsme si vnučovat jiné prvky.

Co si myslíte o tom, že se do protiimigrační agendy zapojuje také Andrej Babiš?

Andrej Babiš je oportunist. Andrej Babiš řekne cokoli, aby zvýšil a podpořil svůj politický a ekonomický zájem. V okamžiku, kdy on coby největší příjemce dotací z Evropské unie musí držet ústa a krok s Evropskou unií a jako takový odkývá, co říkají v Evropské unii. Ale protože ví, že za chvíli budou volby, tak otočil a staví se do role bojovníka proti migraci a přijímání uprchlíků. Já Andreji Babišovi nevěřím ani slovo, ani nos mezi jeho očima. Andrej Babiš je politik, který myslí na sebe, nikoliv na obyvatelstvo a svůj ekonomický zájem. Je tragédie, že se tímto člověkem nechává určité procento obyvatelstva zblbnout.

Tvrdíte tedy, že postoj Babiše může být účelový. A jak tedy hodnotíte činnost dalších českých politiků v tomto problému? Ať už z ODS, TOP 09, KDU-ČSL a dalších?

Popořadě. S ČSSD s klasickými levicovými politiky dostává volič přibalený nejstrašnější politické reprezentanty současnosti z takzvané nové levice, jako jsou Dientsbier, Marksová, Šabatová a další, kteří jsou zastánci těch nejstrašnějších tendencí, které mohou občany potkat. Je zajímavé, že voliči ČSSD mnohdy sdílejí obavy s multikulturalismu a z příchodu migrantů, ale zároveň jsou schopni volit sociální demokraty, mezi jejichž reprezentanty jsou extremisté. Jestli je někdo extremističtější, tak je to Dientsbier. TOP 09 je údajně pravicová strana, která je ovšem v otázce migrace a multikulturalismu pravicová varianta nové levice. ODS znám velmi důvěrně (*Petr Štěpánek je bývalý člen ODS, pozn. red.*) a ta se v průběhu posledních let přeměnila na stranu mírného pokroku v mezích bruselských zákonů.

Suma sumárum, všichni tito politici před rokem dvěma nasazovali všem, kteří na problém upozorňovali a přicházeli s řešeními a s názory, jež dnes častokrát slyšíme z úst současných politiků a standardních stran, nálepky. Konvička a ostatní byli nálepkováni jako populisté v lepším případě, v horším případě jako extremisté a náckové. Ti mocní politici říkají nyní to samé. Byli k tomu dotlačeni jednak vývojem v Evropě a také názory vlastního obyvatelstva, ale přitom dále zesměšňují a snaží se vytlačovat z veřejného prostoru ty, kteří na to upozorňovali včas. A to je tragédie, kterou podporuje hlavní proud českých médií v čele se zoufalou propagandistickou Českou televizí.

Kdo je dnes extremističtější, kdo včas upozorňoval na problémy a říkal názory, jak tomu čelit? Kdo to propásl a o rok dva později otáčí kabát? Podle mne jsou extremisté Sobotka, Babiš, Schwarzenberg a politici tohoto typu, nikoliv Hampl, Konvička, Okamura, nebo já.

Sledujete volby v USA? Koho byste volil americkým prezidentem vy a proč?

Zcela jistě bych volil Donalda Trumpa. Jsem v jistém slova smyslu pamětník, já si pamatuji úplně stejnou kampaň proti jednomu z kandidátů na začátku osmdesátých let, spustila to média: jaká tragédie by to byla, kdyby byl zvolen Ronald Reagan. To samé vidím dnes v bleď modrém, jsme svědky téhož. Když přichází politik a odlišuje se třeba tím, že kašle na politickou korektnost, která svět přivedla tam, kde dnes je. Svět není bezpečnější místo než před dvaceti lety. Zase se děje to samé, odlišní jsou vydávani za extremisty a ti, kteří ve svých funkcích – jako Clintonová – přivedli svět do současného stavu, jsou vydávani za standardní politiky. Přitom právě příchod politiků jiného typu, jako je Trump, může být pro svět i pro Spojené státy pozhledným, protože nabourávají stereotypy.

Donald Trump označil Obamu za zakladatele Islámského státu. Jeho výroky často nebývají mírné. Bezpečnostní analytici prohlásili, že by byl pro USA ve funkci prezidenta hrozbou. Byl by? A neškodí mu nakonec podobné výroky ve volbách? Nejsou kontraproduktivní?

Počekme si, zatím interpretaci Trumpových výroků provádějí novináři. Ti, kteří tu současnou politickou vrchnost vlastně podporovali, takže oni i ti novináři si museli přiznat, že vytvářeli podhoubí a prostředí, aby Trump směřoval tam, kde se dnes nachází. Vidí to tak obyčejní lidé v Americe i jinde. Neřeknu nic objektivního, ale dnes existuje propast mezi vnímáním velké masy obyčejných lidí a těchto elit. Nedávno jsem četl od Václava Klause, že se schyluje k válce mezi elitami a obyčejnými lidmi. Nemusí to být válka s tanky a kulometry, ale obrovský společenský spor.

Popularita Trumpa podle průzkumů nejdříve stoupala, teď ukazují opak. Sám Churchill říkal, že věří jen těm statistikám, které sám zfalšoval. Trump se už teď brání a upozorňuje, že volby by mohly být zmanipulované. Obáváte se o důvěryhodnost výsledků voleb v USA?

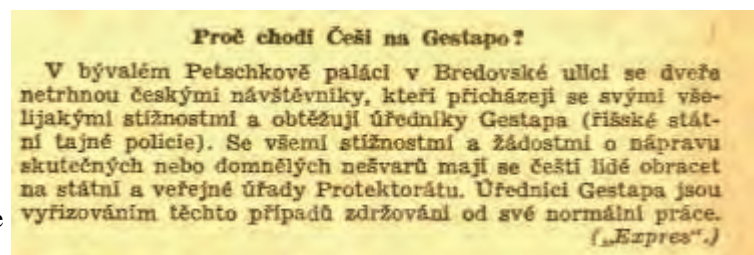
Vždy, když existuje možnost manipulace, tak se to může stát. Podívejte se na rakouské volby, a že tam k nějaké manipulaci došlo. Kdyby nedošlo, tak by tamní soud nezrušil druhé kolo a nenařídil opakování. Amerika je specifická tím, že nejde jen o sečtení hlasů a kdo má více, je vítěz. Jde o volební systém takzvaných volitelů, kteří volí za každý stát, což vlastně umožňuje, že v Americe je důležité, jak dopadnou volby v Ohio a na Floridě a několika dalších státech, kde je podpora demokratů a republikánů fifty-fifty. Naopak jsou státy republikánské a demokratické a kde se ví, jak to dopadne. Sleduji statistiky, ještě před čtrnácti dny Trump na Floridě i v Ohio vedl a nedal bych na průzkumy veřejného mínění. Vzpomeňme, co všechno média psala, když Trump vstupoval do primárek, měli ho za šaška, který bude ve volbách pro pobavení, a na konci primárek zvítězil. Všichni ti novináři se mýlili a přiznali to, že byli za blbce? Ne, nepřiznali a opět prognózují.

Jaké dlouhodobé dopady může mít Brexit na Evropskou unii a jaký na Velkou Británii? Už nyní se mluví o limitech pro uprchlíky, pohyb trhu, libra klesla, britská ekonomika údajně klesla 0,2 procenta. Neobáváte se ještě větších dopadů?

To byla nejlepší zpráva letošního roku, že britští občané nakonec odhlasovali Brexit. Evropská unie potřebovala nakopnutí a zaplat' pánbůh za něj. Problémem je, že evropští papalášové a extremističtí panáci si z toho neberou ponaučení. Já jsem poslední, kdo by byl proti spolupráci evropských států, ale spolupráce se nerovná unifikaci a unifikace je slepá cesta Evropy. Evropská unie by se měla vrátit do podoby spolupráce evropských společenství. To byla spolupráce suverénních národních států, především v ekonomické oblasti. Proč nám má někdo říkat, že pomazánkové máslo se nemůže jmenovat máslo. Proč rozhodovat, jakými žárovkami budeme moci svítit. Každý by u nás uměl vyjmenovat padesát dalších věcí, které nám zasahují do života.

Jak uplatnitelní na trhu práce jsou podle vás imigranti? Ted' máme problémy s Rumuny, dříve jsme sem vozili Ukrajince i Vietnamce, a co nynější přistěhovalci z arabských i jiných států?

Myslím si, že zaměstnatelné je minimální procento. Víte, kouzlo multikulturního světa je jako koření. Je úžasné, že si v Londýně nebo Paříži můžete dát jídlo v pákistánských, indických, tureckých a dalších restauracích, nebo že jsou zde vynikající indiští krejčí. Avšak je to jako s jakýmkoliv jiným kořením, koření ochucuje potravu, když je ho špetka, ale v okamžiku, kdy si polévku přepepříte, je nepoživatelná. To je i problém současného světa. Máme ho překořeněný a ten svět se stává nepoživatelným. Představa, že lidé křesťanského vyznání by měli mít stejná práva v zemích orientu, jako orientálci u nás, je z říše fantasmagorie. Svět je hezký, když je pestrý, ale ne míchanice. Nechceme tady Araby nebo mohamedány, ať si žijí po svém, ale ve svých zemích. My si musíme bránit způsob našeho života.

Blondýnka si kupuje nové auto a ptá se prodáváče:

„Prosím vás, je to auto rychlé?“

„Samozřejmě, 240 km za hodinu!“

„Nekecejte, tolik kilometrů hodina nemá!“

Zjednodušování češtiny mě mrzí. Pro půvabná slova VÝTRŽNÍK, UDAVAČ, PROVOKATÉR či VANDAL jako bychom měli už jen jeden výraz: AKTIVISTA.

PROBLEMY, KTERÉ JSOU VE "STARÝCH ZEMÍCH", MÁME TADY TAKÉ!

Jak rád bych psal o krásné politické situaci v Austrálii, nebo o jasných volbách v Americe, či o tom, že čeští politici se vzdali 10% svých platů ve prospěch penzistů, ale není to možné, protože i tady máme obdobné problémy, jako mají "světoví" politici, ovšem jenom v malém! Už minule jsem poslal panu Wratislavovi k otištění v Novinách majlík od paní Renaty Morgan, ke kterému jsem přidal jenom svůj komentář.

Nepomohlo! Nelze jinak, at tedy padají hlavy, je třeba krajany seznámit se situací, která už delší čas panuje v Českém a Slovenském Country klubu. Zásadní potíž tkví v tom, že poslední členská schůze byla svolaná asi před dvěma roky, kde se opatrně hovořilo o nějakých 22 tisících dolarů, které (údajně) chybí v pokladně klubu.

Seděl jsem tehdy v koutku jídelny u oběda s panem vydavatelem Novin a jeho paní a byl jsem rád, že jsem jenom řadovým členem klubu bez rozhodování a odpovědnosti, protože tam tehdy došlo k "hlasiým" sporům, rezignaci vedení klubu a k okamžitému volení nového vedení.

Ta, poměrně důležitá otázka chybících peněz, byla pozapomenuta pro další důležité bolesti klubu tedy o tom, že se jedna členka klubu, která má business a organizaci zabývající se ubytováním studentů z České a Slovenské republiky, která díky své nezodpovědnosti přišla o střechu nad hlavou a chtěla se nastěhovat do Č.S.Country klubu. Z klubu byla pro tuto soukromou nezákonnou iniciativu vyloučena a protože je to dáma ostřílená, použila své osobní porážky k pomluvě, že tento problém není mezi poctivými a nepoctivými členy klubu, ale otočila to na spor mezi Čechy a mezi Slováky, což nebyla absolutně pravda, ale mnoho lidí tomu uvěřilo a klub přestali navštěvovat. V klubu se potom vystřídal poměrně rychle několik garnitur vedení, dva nebo tři presidenti a přestože se všichni více méně snažili, aby klub prosperoval jako dřívě, byli i sabotováni nájemcem (Jožkou) kuchyně, se kterým mělo vedení klubu spory o hygieně a neplacení elektřiny, které pak vyvrcholilo jeho výpovědí.

Po vzájemném obvinování dotyčný kuchař odešel, klub a jeho členové kuchyni vyčistili (La kukarča!) a on sám si otevřel restauraci v Liverpoolu, kam když mu vydavatel Novin zavolal, že by tam rád přišel se ženou na večeři, jeho paní mu do telefonu řekla, že jestli přijde, že mu plivne do jídla. Takže jsem si se zpátečnou platností uvědomil, jakou měli vedoucí klubu pravdu o jeho hygieně!

V době, kdy klub měl pouze "přechodného" kuchaře z Jižní Ameriky, objevil se kuchař nový -(Honza) a s manželkou a švagrem do klubové kuchyně nastoupil a předvedl co umí! Členové klubu i návštěvníci byli s jeho jídelníčkem i hygienou spokojeni a sám jsem byl svědkem, kdy klubový management s Honzou podepsal kontrakt na pět roků! To, že drobné spory existovaly i nadále, je jasné, vždyt právě proto jsem toto moje povídání nadepsal - (Problémy, které jsou ve "starých zemích", máme tady také!), ale klub fungoval, sabotovaný množstvím krajanů, kteří uvěřili té národnostní pomluvě, mnozí "výboři" v klubu udělali mnoho práce zdarma, někteří za malý obolus, jídelny bývaly pronajímány pro hostiny a oslavy, nebo kroužku "řadového tance", na dětské party, ale obtíž zase nastala, když členové klubu podepsali petici, že konečně chtějí vidět jak klub prosperuje finančně! Že nebyla svolaná řádná schůze, kde by se těchto pár důležitých bodů probralo, vyřešil poslední "výbor" (Milan, Olga a Martin) schůzí v sobotu.

Bylo tam asi dvacet členů a s "výbory" seděl u stolu finanční znalec a solicitor (lituji, neznám jméno), který říkal, že je vše v pořádku, že kdo má zajem, může prohlédnout všechny šanony účtů. President (Milan) návštěvníkům ukázal (a rozsvítil) svůj mobil, kde jak říkal jsou všechny finance. Protože se ozývaly nesouhlasné, i když nesmělé hlasy, rozzlobil se, že at si klub převezme

kdo chce, že on (oni) tady končí a když se nikdo nenajde, dá na bránu petlici a zámek a půjde od toho. Všichni přítomní nevěděli, jestli se mají smát nebo brečet, protože - to, nebylo řešením! Nikdo nechtěl rezignaci současného vedení klubu, jenom chtěli konečně aby bylo černé na bílém vyvěšeno na tabuli: Č.S.Country Club má tolik a tolik peněz, tolik má příjmů, tolik má vydání! Nic víc, nic méně! A s tím jsme tu sobotu všichni odjeli domů.

Mezitím a na základě té "rezignace" vedení klubu, se (někde) vzpamatovala paní Renata Morgan, do klubu, z něhož byla vyloučena přišla se svojí partou a zneužila odcházejícího presidenta (Milana) a Olgu, ke svědeckému podpisu na nelegálním pamfletu, kde nový (členy nevolený) president Juraj dává výpověď kuchaři Honzovi (se lhůtou asi dvou týdnů).

Byli jsme tam 11.zářím na obědě, kde nám toto Honza (se slzami v očích) sdělil, že tedy příští týden tu vaří naposledy - pro nás - šunkofleky! Byli jsme jako omráčeni a když jsme se ptali přítomného "nového presidenta klubu" na podrobnosti, nechtěl nic sdělit. Celé toto, považuji za nelegální a neslušný postup, totiž vedení klubu není možno bez souhlasu a volby členů provést tak že řeknu: tak já tu končím, Ty to vezmi! Je to otázka právě té finanční odpovědnosti, hospodářské a alkoholové licence (bezúhonné osoby), tedy postup předepsaný pro všechny kluby Asociací NSW Clubs. V případě porušení těchto zákonů a zvyků, je třeba ohlášení na místní Council, případně NSW Police - tedy v případě, kdyby se vše nevyřešilo po dobrém!

Tak to je tak zhruba, co vím z všeobecně rozeslaného pseudovlasteneckého pamfletu paní Renaty Morgan, který je mi z její strany cítit falší a zlatokopectví! A hlavně, co jsem viděl a slyšel v Českém a Slovenském Country klubu (Č.S.C.C.) v Kemps Creek.

Psáno 17. září 2016. Sven F. Rehulka - Miranda NSW

Vydavatel k utěšující zprávě, že se nemáme bát Číňanů vykupujícím zemědělskou půdu.

V televizi byl tento týden úžasný pořad o tom, jak se máme uklidnit, protože pouze asi 1% pozemků patří Číně, a nejvíc má Británie, které patří něco málo přes sedm procent.

Hned jsem si vzpomněl, jak jsem jednou zjišťoval kolik je v Austrálii nezaměstnaných, protože cifra 6,5% se mi což nezdálo. A dověděl jsem se, že na to je tak zvaná „metodika“ a podle ní je nezaměstnaný jen někdo, ten kdo povinně se po třech týdnech musel přihlásit do agentury „Job-Search“ a jim podobných a podepsat, že tam bude chodit hledat práci přes počítač 22 hodin týdně (tím se stal pracujícím na plný úvazek, protože kdyby měl podepsáno jen 20 hodin a méně by se stal jen pracujícím na půl

úvazku) a proto už nezaměstnaný není. Pak pár měsíců na to, byla zpráva v novinách, že je na Centrlinku pomalu 45% procent dospělé populace, což mi potvrdil můj dobrý známý, který pracoval jako manager IT na Daňovém úřadě v Canbeře. V té době odhadoval reálnou nezaměstnanost na 32%.

V tomto případě jsem se dozvěděl, že společnosti, které mají pobočku v Austrálii, se nepočítají za zahraničního majitele. Nemluví o firmě jako je zde na fotce. Všichni jsou Australané, mimo pár lidí které firma pozvala na

zvláštní víza, myslím č.457 (sponzor) a č.189 (skilled), aby přesídlili do Austrálie. Všichni mluví čínsky.

Nedávno jsem viděl podobnou společnost v parku, na BBQ u Centrálu, asi 80 lidí všichni vypadajících čínsky, a nad nimi vlály tři vlajky, kupodivu, všechny rudé ze žlutými hvězdami.

Když moje žena chtěla zjistit, kolik stojí byt na Sydnejském Green Square, který se teď staví, a kde podle investora tam nebude adresy, co by měla patro s číslicí 4, takže po patru 13 bude patro 15 atd., protože pro Číňany je 4 nedobré číslo, tak nic nezjistila. Proč? No protože se s ní nikdo nechtěl bavit neb první otázka byla: „Do you speak Cantonese or Mandarin?“, a když řekla ne, tak zavěsili.

Takže v Číně nikdo ze zahraničí nemůže mít pozemky, ale Čína může prostřednictvím zástupců vykoupit celou Austrálii a všechno bude OK. A teď se pan M. Thurnbull rozhodl, že jediná Čína bude mít zvláštní „turistická“ víza na deset let. (AAP, SBS 14.4.2016)

Vůbec nic se nedovíme o politických lobby podporujících pročínskou politiku v Austrálii, ani nevíme o čínských penězích v australské politice. Americký časopis „Philadelphia Trumpet“ už uveřejnila několik článků jak Čína manipuluje australskou ekonomikou a politiku, jak manipuluje s cenami zemědělských výrobků, ale tady o tom nikdo nechce oficiálně vědět, proč asi?

Nedávno mi vyprávěl C.B., že u nich na vsi byla mlékárna, tu koupili Číňani, po půl roce ji přes protesty zavřeli, což přivedlo na mizinu místní farmáře, jejich pozemky pak vykoupila jiná australská společnost Číňanů a pak se mlékárna znovu otevřela a začala exportovat mléko přímo do Číny za pakatel, takže nyní čínské farmy prodávají mléko téměř se ztrátou mlékárně, která je téměř se ztrátou posílá do Číny. Nikdo neplatí daně, protože nikdo nevydělává dost. Možná i některé z těchto podivných farem budou podporovány – subvencovány finančně australskými občany, v rámci pomoci zemědělství.

Všimli jste si také, že mnohé národy, a *my Češi a Slováci mezi ně patříme taktéž, se přistěhují do Austrálie, nevytváří „gheta“, snaží se vmísit tak, aby nikdo nepoznal odkud jsou, považují se po deseti letech za Australany, dokonce se ani nesnaží podporovat cokoli Česko Slovenské, o jejich dětech ani nemluví.*

Na druhé straně *jsou zde přistěhovalci, kteří se za Australce nikdy považovat nebudou, budou loajální zemi kde se narodili, a dokonce i jejich děti, kteří se v Austrálii narodí se stále budou považovat za neAustralana, a kteří považují často proto bílého Australana za podřadného člověka a budou loajální zemi či náboženství svých předků.*

Takže je moc škoda, že už nemáme v Austrálii žádné novináře, kteří by dnes vypátrali, co se děje a roztroubili to, aby to každý věděl.

Na fotografii je australská společnost ze Sydney, která vlastní už hodně pozemků. Fotku jsem udělal já sám, z obrázku u nich v recepci na zdi visící. Na fotce jsem nenašel nikoho, kdo by nevypadal jak Číňan.

Recept No.448

Houskový knedlík

400 g hrubé mouky (v Austrálii použijeme FINE SEMOLINA)
20g droždí
lžička krupicového cukru
1 vejce
250 ml mléka
1/2 starší večky nebo 3 rohlíky (3x43g) 90-100g suchých
sůl

Veku (rohlíky) nakrájíme na kostičky.

V misce rozmícháme droždí se lžičkou cukru na kašičku, přimícháme k němu část vlažného mléka a na teplém místě necháme kvásek

vyběhnout. Do mísy prosejeme hrubou mouku, přidáme vejce, kvásek, sůl, a postupně přiléváme zbylé mléko.

Vznikne poměrně řídké těsto, do kterého zapracujeme houskové kostičky.

Z těsta vytvarujeme dvě menší šišky, které necháme asi 30 minut kynout pod utěrkou.

Knedlíky vaříme v osolené vodě 20 minut; v polovině je obrátíme. Uvařené knedlíky propíchneme vidličkou, aby z nich vyšla pára a nesrazilo se.

Nejen krásná, po obří rekonstrukci bude opera v Sydney i zvukově dokonalá

Slavná budova Opery v australském městě Sydney podstoupí rozsáhlou modernizaci. Cílem projektu za 202 milionů australských dolarů, tedy 3,8 miliardy korun, je především zlepšit akustiku interiéru stavby, která je na seznamu kulturního dědictví UNESCO. Práce mají být zahájeny v květnu příštího roku a potrvají šest let.

Mnohem lépe vypadá, než jak zní, říká se o slavné opeře v Sydney. Z dvacítky slavných světových operních domů má ten v Sydney podle kritiků nejhorší akustiku. Špatnou akustiku by ale měla do pěti let odstranit radikální rekonstrukce. „Chystáme největší renovaci, jaká v budově opery proběhla od jejího otevření v roce 1973,“ potvrdila ředitelka opery Louise Herronová.

Od poloviny roku 2019 se na 18 měsíců uzavře největší z pěti sálů Opery. Zvuku by mělo pomoci snížení stropu a akustické odražeče. „Tato síň poprvé dospěje k tomu, co od ní otcové, kteří postavili tuto neskutečnou budovu, chtěli,“ doufá ředitel symfonického orchestru v Sydney Rory Jeffes.

Opera se taky víc otevře lidem. Nevyužívané kanceláře promění na výukové centrum. Přilákat chce rodiny s dětmi a stejné pohodlí nabídnout i lidem se zdravotními problémy. V plánu je bezbariérový přístup, nové výtahy. Ikonický vzhled zůstane, od roku 2021 ale má být nejnavštěvovanější místo v Austrálii příjemné i na poslech. CT24

Proč se říká Tatobity, Všetaty a jiné

Víte co mají společného obce: Tatobity, Tatce, Tatenice, Tatiná, Všetaty? Jde o obce v Čechách různé velké, různé důležité, některé daly plno světoznámých rodáků, v některých se nestalo vůbec nic. Lidé tam žijí klidně a spokojeně. Společný jmenovatel je tat ve jménu.

Například první písemná zmínka o obci Tatobity pochází z roku 1514 (několik poplatníků „z Tatobity“ je uvedeno v popisu skalského panství), roku 1543 je jméno vsi založeno v zemských deskách jako Tatobity. Jméno Tatobity pochází od staročeského slova tat, tj. zloděj, jméno vesnice se tak vykládá jako místo, kde jsou bití zloději.

Stejně tak lze dohledat i stejný původ obce Všetaty – všichni tu byli zloději a možná stejný původ názvu mají i ostatní. Možná ale, že v okolí působili lapkové a loupežníci a bylo se těmto místům nutno vyhnout. kniha

Klukovské vzpomínky 380

Jan Čech NevPes

Po čtrnácti dnech nepřetržitých nočních jsem poněkud retardovaný, to se dá pochopit. Pustím si televizi a tam stojí paní a sděluje mi, že neví, co se děje s její vagínou. Proboha, paní, kdo jiný to má vědět než vy! Neví, jestli má infekci bakteriální nebo kvasinkovou. Vážená dámo, proč mě, potažmo nás pruditě s vaším problémem? Já také nevím, co děje s mou vagínou. Zuzana mi sdělila, že žádnou nemám. Jak to ale může sakra vědět? Asi mi leze do věcí. Aby bylo vyslání reklam vyvážené, po této dámě by se měl na obrazovce objevit pán a měl by se drbat na poklopci se sdělením, že neví proč ho svědí pyj. A národ by měl dojem, že největším problémem jsou plísně a jiné neduhy (filcky, kapavka atd).

Jsou zakázané sexistické reklamy. Jak potom může projít reklama na jakýsi podpurný prostředek na erekci, kde dvě prsatice v minišortkách hodlají jet na kole a ta jedna povídá, že nemůže nasednout na sedlo, a pak cosi pošeptá své kamarádce. „Vážně? A celou noc?“ Tato reklama se vysílá v hlavním vysílacím čase. Na tento prostředek je hned několik reklam s prsatice. Aby bylo jasno, nemám nic proti vyvinutým dámám, ale připadá mi poněkud nevhodné prezentovat to ve veřejnoprávní televizi v osm hodin večer. Na podobný prostředek dělá reklamu gynekolog-porodník, který se pasoval na sexuologa. No, určitě je to lepší, než když plácá pitomosti na Neviditelném psu o pražské kavárně a pravdoláskařích. Jsem hrdým členem fašizující se pražské kavárny a takové články mne urážejí! Reklama na brkostatv nikoliv.

Co se týká sexu v reklamě, myslím si, že vyhrává obchod s Babišovinami a polským zbožím Kaufland. Při vjezdu na parkoviště nás vítá billboard „Ochutnej svého řezníka!“. Tam jsou v jedné variantě tři usměvaví pánové, v druhé variantě je tam i jedna dáma, aby obě pohlaví nebyla ochuzena o nabídku kvalitního orálního sexu! Případně by se to dalo také brát jako pobídka ke kanibalismu. Orální sex není zakázaný, kanibalismus ano. Je to genderově vyvážená erotická reklama. A to mi vloni dával jeden top manažer

tohoto řetězce školení v motivačních heslech, protože zapomněl, že chci od něj koupit jen auto a nemíním nastoupit do jejich koloniálu.

Jak byl strašně pohoršený národ, tedy ne národ, ale obhájci estetických hodnot, když se v televizi objevila úžasná roztomilá holčička, která bouchla svou panenkou do nárazníku kabrioletu, kde zmalovaná blondýna jedla Fidorku. Nafoukly se airbagy, které uvěznily blondýnu a holčička jí ukradla Fidorku. Tu pak na obrubníku chodníku jedla a při tom obvazovala panenku. K tomu byl text: „Když musíš, tak musíš!“ Tehdy tuto roztomilou reklamu zatrhli, protože podporuje agresivitu u dětí nebo co. Ale to je přeci čajíček proti té paní, která neví, co se děje s její vagínou.

Obhájci zvířat řvali kvůli reklamě na server, kde přijde pár do korejské restaurace a má s sebou psíka. Poprosí personál, aby se postaral o jejich Bobíka. Po nějaké době přijde ke stolu korejský vrchní, ukloní se a předloží páru podnos se slovy: „Bóbika!“ A každý věděl, že jim dones pečeného Bobíka. A text byl: „Chodte tam, kde vám rozumějí!“

Také jsem se díky reklamě dozvěděl o tom, že mám jiné Ph než moje partnerka, a tak nemohu používat Lady Stick. A pak že reklama není poučná!

Žádal jsem nedávno k vínu v Jeep baru vodu. Pan kavárník se mne zeptal, jestli nechci micelární vodu. Vím, že toto nové slovo pro mne objevila také reklama, ale micelární voda k vínu? „Jen když to nebude ta odražená z mísy, jinak mi to je jedno!“ Micelární voda, to je také pěkná blbost! Nějaký úžasně omlazující prostředek obsahuje molekuly stříbra. Jak může mít prvek molekuly? To ten myslitel nechodil na devítiletku, kde se to učí?

A tak si dám Frankovku, zapiji to kohoutkovou, ruce a obličej si umyji mýdlem pod sprchou. Nebudu trendy, ale u mě už to tak nevadí, jak říká má hubatá neteř Barunka.

V nadaci Václava Havla si rozdali 5 milionů, na charitu ani jeden

Nadace VIZE 97, kterou založil Václav Havel spolu s manželkou Dagmar, se dlouhodobě nachází ve špatné finanční situaci. Peníze pak bere kde se dá, v poslední době pobouřilo veřejnost požadování poplatku za užití jména exprezidenta. ***Ještě horší však je, že na charitu loni vydala pětkrát méně než na vlastní platy. V základě, všechno co dostanou si rozdělí mezi sebe a na charitu nic nezbyde.***

Když bývalý prezident **Václav Havel** zemřel, kromě značného majetku po sobě zanechal i nadaci **VIZE 97**, kterou založil spolu se svou manželkou **Dagmar Havlovou** a která měla nadále nést jeho odkaz. Avšak právě ono nesení odkazu nabralo v poslední době dosti podivných rozměrů, když nadace začala požadovat poplatek za použití exprezidentova jména.

Za pojmenování po Havlovi 30 tisíc

Impulsem pro pobouření ze strany veřejnosti bylo jednání nadace v souvislosti s pojmenováním náměstí **v izraelské Haifě** po Václavu Havlovi. Užití jména osobnosti v místních názvech bývá obvykle považováno za maximální možné projevení úcty, nadace Václava a Dagmar Havlových v něm však spatřila spíše možný zdroj zisku.

Již za umístění laviček nesoucích Havlovo jméno účtovala nadace v minulosti třicetitisícový poplatek, stejnou částku fakturovala skrze izraelskou ambasádu i městu Haifa.

Po vlně protestů ze strany veřejnosti od vymáhání poplatku nadace upustila. Tento poplatek však není jediný, který nadace v souvislosti s Václavem Havlem požaduje. Nepříliš pochopitelně je zpoplatněna i virtuální prohlídka exprezidentovy kanceláře. **Zde poplatek činí 80 Kč.**

Nadace se topí v dlužích

Mohlo by se zdát, že nemalé jmění, které po sobě Václav Havel zanechal, dostatečně na dlouhou dobu zabezpečí nejen jeho manželku, ale i jejich společnou nadaci. Opak je však pravdou.

Při pohledu do účetnictví nadace **VIZE 97** s hrůzou zjistíme, že v plusu byla naposledy v roce 2009. Mínusové částky, v jakých se nadace pohybuje, rozhodně nejsou nízké.

V roce 2013 přes 5 milionů korun a v loňském roce dokonce téměř 9 milionů korun dluhu.

Reakcí většiny společností na podobnou hospodářskou situaci je propouštění zaměstnanců a snižování odměn. Ne však v nadaci manželů Havlových. Zaměstnanců přibývá, odměny se zvyšují a dluh roste. Na charitativní činnost, kterou má nadace v popisu práce, loni vydala pouhých 907 tisíc. Hrubá měsíční mzda člena řídicího orgánu je přitom závratných 167 tisíc korun.

Z lidí si dělají sponzory

Bídnu finanční situaci svádí Nadace na úbytek sponzorů. Není divu, že se tak musí uchýlovat k podobným praktikám jako zpoplatnění téměř všeho, co zpoplatnit jde.

Jméno prvního českého prezidenta prý ztrácí pro sponzory na atraktivitu, tak je nejspíše zapotřebí udělat sponzora z každého, kdo jeho jméno použije. A o tom, že by ho tato praxe měla v očích sponzorů pozvednout, lze s úspěchem pochybovat. Express cz

Svět se směje Czechii! V Itálii je to slepá dívka, v Bulharsku onanie

Změna na zavedení názvu Czechia vyvolala bouřlivou diskuzi. Někteří jsou pro změnu, jiní toto označení považují za nevhodné. Diskuze o zkrácení jména ale neprobíhají pouze u nás, protože zpráva obletěla během chvíle celý svět a lidé se označením začali okamžitě bavit.

Italové změnu okamžitě podpořili, protože v italském překladu vzniká zásadní problém, cieca znamená slepá holka. Díky výslovnosti jsou si slova velice podobná. Obdobný problém se vyskytuje v bulharském překladu, je ale mnohem sprostší. Pokud totiž vyslovíte Czechia s K, zní to podobně jako označení masturbace.

Pro byli také fanoušci Petra Čecha, z kterého by podle nich vznikl Petr Czechian, následoval okamžitě jazykolam: "When the Arsenal goalkeeper does his banking, do you think there's a Czech chick checking Czech Cech's Czech cheques?"

Velice populární se stala věta: "Czech yourself before you wreck yourself." Někteří už si dokonce zabrali práva na trička.

Samozřejmě následovalo přejmenování dalších zemí a měst. Když už má jít slovo snadno z pusy, proč by nemělo jít také dobře do pusy? Jugoslavia tak byla přejmenována na Yogurt. Aby se zvýšil turismus, Islamabad se změnil na Islamagood.

Irská republika se prý v rámci solidarity s českými bratry a sestrami přejmenuje na Irechia, Švedsko zase na Sweedenstan.

Velice často se objevoval návrh přejmenovat Česko na Bohemia, trpěliví diskutéři nespočetněkrát vysvětlovali, že se jedná pouze o část území. Následně samozřejmě vznikly názvy jako Czechomoresia, Morahemia, Bohravia nebo Czechosilesia a další kombinace.

Častým tématem je také obávaná záměna názvu Czechia s Chechnya a cizinci s tím mají skutečně problém. Vzniklo tak velké množství zkomolenin jako Chezchnya nebo Czechnya.

Ať už Czech Republic nebo Czechia, spoustu cizinců se shoduje na tom, že dokud budeme vyvážet skvělé pivo a hrát stejný hokej, bude jim jedno, jak budou naší republiku nazývat. A jakou pro nás mají radu? Arnold Schwarzenegger si prý také měl změnit jméno, protože bylo nezáživné a špatně se vyslovovalo. A jak to dopadlo. TvNova

‘Obhajování genocidy’ má být v Austrálii trestným činem. Vláda tak reaguje na útoky islamistů

Austrálie chce přitvrdit v boji proti terorismu. Oznamil to premiér Malcolm Turnbull, podle kterého je nejnaléhavější hrozbou australské bezpečnosti takzvaný Islámský stát. Zároveň ale varoval před vyvoláváním obecné nedůvěry k muslimům. Vláda se podle Turnbulla chystá kvalifikovat nový trestný čin „obhajování genocidy“. Policii umožní dřív zatknout člověka, který radikalizuje ostatní. Soudy pak mají získat pravomoc snáze preventivně uvěznit podezřelé, kteří by mohli spáchat teroristický útok.

Soudy by nově také směly na neurčito ponechat za mřížemi osoby odsouzené za teroristické zločiny, pokud představují hrozbu i po odpykání trestu. Takové opatření by se teď vztahovalo na téměř 50 lidí.

Vláda se také chystá rozšířit právní definici bojovníků extremistických organizací. Měla by zahrnovat i ty, kteří ozbrojence podporují. To by umožnilo australské armádě legálně útočit na větší množství nepřátelských islamistických cílů hlavně v Iráku a Sýrii.

Změny v legislativě chce vláda předložit parlamentu v nejbližších měsících. Rozhlas cz

Nova na Troškovi vydělávala miliony, pak ho podrazila! Tak šel o dům dál!

vipstory

Filmy Zdeňka Trošky jsou nejsledovanější a vydělávají miliony korun. To televize Nova dobře ví! Jenže je tam patrně někdo, kdo přemýšlí svým titulem nebo diplomem než hlavou a nejspěšnějším režiséra si nechali utéct! Odešel, protože ho podrazili!

Zdeněk Troška dvacet let kraloval se svými pohádkami i komedii na Nově. Když nova byla doslova v průseru se sledovaností, nasadila Slunce, sena, Kameňáky či Babovřesky a sledovaná okolo 1,2 až 2 milionů byla zaručená.

"Jen šílenec a blázen si ho nechal utéct. Jenže tak to tady bohužel chodí poslední dobou," prozradil VIPstory.cz člověk z Novy, který nechápe, že už před rokem při natáčení Babovřesků 3 dělala televize ofuky.

"Oni mi řekli, že nemají peníze, a že nám za Babovřesky 3 zaplatí až v roce 2022. Řekl jsem dobře, tak mi vám každý rok prodáme kus - těch 20 minut...", svěřil se Zdeněk Troška, který nyní uvádí do kin komedii Strašidla.

"Tohle se prostě nedělá. Moje filmy jsou na nově nejsledovanější, každý rok je točí dokola, mají obrovskou sledovanost... Nechápu to. Tak se producentky dohodly s Primou, a ta po tom pochopitelně okamžitě skočila," vysvětlil režisér, který je pověstný tím, že jeho filmy se vždy nejenom zaplatí, ale i vydělají slušný balík.

Chytí pánové na Nově, když jim nabízel novou komedii Strašidla prý odmítli s tím, že "to není pro jejich cílovou skupinu". Pak se on i producentky prý ptají, jaká je tedy nová cílová skupina? Podle některých zdrojů z Barrandovského kopce už teď manažeři litují, že si Trošku nechali pláchnout. A plakat budou ještě více.

"Na příští rok chystám hezkou pohádku, a pak uvidíme. Jsem vlastně už důchodce, žiju v mych Hošticích. V Praze jen přespávám, když tam mám práci. Jinak chodím na houby, spím, čtu si. Letos trochu odpočívám, protože mám mamku nemocnou, ale poslední roky jsem každé léto točil. Ale byla to úžasná práce s úžasnými lidmi a to je moje nejlepší dovolená," dodal Troška,

Wilders to řekl nahlas: Zakázat Korán! Ustojí to Evropa?

Jiří X. Doležal Reflex

Naše euroatlantická civilizace je zásadně sekulární, a stejně zásadně zajišťuje náboženskou svobodu. Jedno náboženství - islám - však je v některých svých variantách civilizační hrozbou. A my si teď budeme muset vybírat mezi základní svobodou víry a základní potřebou přežít. Jak to provedem?

Holandský protiimigrantský politik Wilders je obecně chápán jako populist a až extremist, ovšem nyní otevřel debatu, ke které se nevyhnutelně schyluje už dlouho. Ta debata je jednou z největších výzev dneška - a protože dnešní doba je absurdní, ta debata je absurdně podobná debatě o plavkách model burkini.

V předvolebním programovém prohlášení na Twitteru Geert Wilders včera napsal několik myšlenek, které na takto vysoké úrovni politiky ještě nezazněly. Chtěl by zakázat Korán, uzavřít muslimské školy a mešity a zakázat nošení tradičních šátků - hidžábů.

Už před pěti lety Wilders řekl, že islám je fašistický a Korán přirovnal k Mein Kampf. Obvinili ho ze štvání proti muslimům, diskriminace a urážky, ale soud jej v plném rozsahu zprostil obžaloby. Ve svých výročích tehdy politik totiž nenapadal muslimy, ale islám jako paradigma, učení, a to se v Holandsku smí. Jeho nynější programové prohlášení už neobsahuje nic, co by se dalo interpretovat jako urážky, ale konkrétní programové kroky. Kroky, po kterých je ve společnosti značná poptávka, které mnozí nejen v naší „zaostalé“ východní, ale i v té „vyspělejší“ západní Evropě považují už dlouho za žádoucí. Totiž začít nějak omezovat vliv a působení islámské ideologie v našem judeokřesťanském teritoriu.

Myšlenka „zakázat Korán“ je poměrně skandální - je to svatá kniha pro víc než jeden a půl miliardy lidí, základ druhého největšího náboženství na světě, a v sekulární Evropě založené na náboženské svobodě by to znamenalo naprosté popření základních evropských hodnot. Na druhou stranu - zakázat některé výklady Koránu, třeba ten který vyznává Islámský stát, salafiju, je povinností našich úřadů ve jménu naší bezpečnosti. A zavírání mešit? Škandál! Ale z mnoha těch mešit, které jsou v západní Evropě, právě ten

militantní, džihádistický islám kážou radikální duchovní a radikalizují celou mladou generaci západoevropských muslimů! Evropa se prostě ocitá na křižovatce, podobné té kolem aféry burkini. Nařizovat někomu, v čem se má koupat v moři, je zásadně neevropské a proti našim hodnotám. Koukat po útoci v Nice na francouzské pláži plné muslimek okázale oděvem manifestující stejnou víru, jakou měli vrazi útočící ve Francii, je neúnosné a nepřijatelné pro naše city. Jak z toho? A s nutným zákazem salafije, ale se stejně naléhavě platným požadavkem udržení náboženské svobody je to úplně to samé.

Pochybuji, že se z toho dá nějak vybruslit se ctí. To dilema jsme nevyvolali my, ale přišedší, a naše kultura už prostě není připravená na střet s kulturou militantního náboženství. Z toho jsme již několik set let venku, a přestali jsme s něčím takovým počítat. Takže neumíme reagovat. Nevím, jak to celé dopadne - ale jsem si naprosto jist, že více a více lidí v celé Evropě bude chtít přesně to, co navrhuje Wilders.

Tohle se může stát i vám! Režisérce Benešové explodoval u hlavy mobilní telefon!

Spíte s mobilem v posteli? Telefonujete během jeho nabíjení? Necháváte mobil v nabíječe, i když je baterie už úplně nabitá? Tak už to nedělejte! Nebo vám taky telefon může explodovat u hlavy, jako se to stalo režisérce Ivanně Benešové co žije v Sydney..

„Spala jsem, mobil byl zapojený v nabíječe, ležel na nočním stolku vedle postele. Krátce před

sedmou ráno se ozvala obrovská rána, která mě vzbudila. Mobil byl v plamenech a do všech stran unikal kouř. Okamžitě jsem utíkala otevřít okna, aby se nespustil ještě požární alarm v bytě,“ uvedla pro eXtra.cz Ivanna Benešová. Od mobilu byl popálen noční stolek, došlo i k propálení koberce. „Bylo jediné štěstí, že se to nestalo v momentě, kdy bych třeba telefonovala, nebo měla telefon v kapse. To by byl fakt průšvih,“ dodala Benešová. Nešlo přitom o žádný starý kousek, který dosluhoval. Jedná se o Samsung Galaxy S6, který Ivanna koupila loni. „Ráno jsem šla do obchodu Samsung zkontrolovat, co s tím a zda mám nárok na nějakou kompenzaci. Přece jen není normální, aby telefony samy od sebe explodovaly a způsobovaly takové škody. Neměla jsem už ale žádný doklad o koupi. Výrobní číslo produktu se nepodařilo přečíst, protože bylo vlivem exploze rozteklé. Takže mi nakonec nabídli pouze slevu sto dolarů na koupi nového telefonu,“ říká Ivanna. Manažer Samsungu jí později dělal, že situaci budou ve společnosti řešit. Asi se bojí negativní reklamy. Samsung možná proplatí propálený koberec a noční stolek. **STALO SE VÁM S MOBILEM NĚCO PODOBNÉHO? OZVĚTE SE NA REDAKCE@EXTRA.CZ.**

Martin Dejdar nedá dopustit na Floridu! Co ho štvě v Čechách?

Populární herec už nějaký čas bydlí s celou rodinou na Floridě a do České republiky jezdí jen za prací. Martin Dejdar (51) přiznal, že se vždy těší zpátky za oceán. Nejen za rodinou, některé věci mu zkrátka ve vlasti vadí.

Místo pobytu volil Martin Dejdar především s ohledem na rozvoj svých dětí. Syn Matyáš hraje hokej a Amerika mu nabízí víc příležitostí. Také jej těší, že mohou za velkou louží vyrůstat stranou mediálního zájmu. Najdou se ovšem i další aspekty, pro něž nedá na slunnou Floridu dopustit.

"Ve Spojených státech je pořádek. Moji kamarádi nadávají na to, že je to policejní stát. Ale podívejte se, když má něco pravidla a řád, tak se to musí dodržovat. Většina Američanů to tak dělá a funguje to tam," vysvětlil herec na Frekvenci 1, co mu v jeho současném bydlišti tak vyhovuje.

Naopak na své vlasti vidí některé závažné nedostatky. "Češi? Ti vždy hned hledají, jak pravidla nebo zákony obejít. A to je celá podstata věci. Zatímco u nás se krade, ve Státech nemusíme zamykat barák nebo auto. Tam si můžete v nákupním středisku položit tašku do vozíku a nemusíte ji vůbec hlídat," vyprávěl Martin Dejdar, který je toho názoru, že je v České republice především zapotřebí změnit přístup policie tak, aby skutečně pomáhala a chránila - bez výjimky. Sedmička

Národní domobrana provokuje s falešným doněckým konzulátem. Ve skutečnosti jde o neziskovku

autoři: Julie Kochová, Jiří Just *aktualne.cz*

Extremistická politička Nela Lisková (na fotografii) láká novináře i veřejnost na "významnou událost". Už za tři dny plánuje v Ostravě oficiálně otevřít první konzulát separatistické

Doněcké lidové republiky v Evropě. Její akce má ale jeden velký háček – nejde o tiskovou konferenci konzulátu, ale obyčejného zapsaného spolku. Česká republika ani žádná jiná země na světě totiž existenci Doněcké lidové republiky neuznávají, a tak nemůže oficiálně fungovat ani její zastupitelský úřad.

Praha – "Dovoluji si vás pozvat do Ostravy na oficiální otevření prvního Zastupitelského centra Doněcké lidové republiky v Evropě," píše na jednoduché pozvánce extremistická politička a členka vedení Národní domobrany Nela Lisková. Údajný konzulát, na jehož otevření 1. září zve, ale ve skutečnosti neexistuje. Ani nemůže – separatistickou Doněckou lidovou republiku totiž neuznává Česká republika ani žádná jiná země na světě.

Lisková ve skutečnosti pořádá akci pouhého zapsaného spolku. Ten si pod názvem Zastupitelské centrum DNR, z.s., nechala zaznamenat do obchodního rejstříku letos v červnu.

O měsíc později Národní domobrana informovala, že ministryně zahraničí takzvané Doněcké lidové republiky Natálie Nikonorová jmenovala "klenot Národní domobrany", tedy Nelu Liskovou, honorární konzulkou. Stalo se tak prý "za skřípění zubů probruselských nohsledů domácího ministerstva zahraničních věcí".

České ministerstvo se od jakéhokoliv nového konzulátu distancuje. "Vzhledem k tomu, že jde o zapsaný spolek, s tím nemáme vůbec nic společného. Žádný zastupitelský úřad tady v každém případě není a se spolkem samozřejmě Česká republika žádné diplomatické styky neudrzuje," řekla mluvčí ministerstva zahraničí Michaela Langronová.

Porozumění, přátelství a mír

Jako úspěch naopak zřízení "konzulátu" prezentují ukrajinští separatisté. Ministryně zahraničí samozvané republiky Nikonorová Aktuálně.cz řekla, že zastupitelství umožní v zahraničí především koordinovat činnost v oblasti ochrany lidských práv doněckých krajanů, bude získávat investice a vytvářet ve světě celkový pozitivní obraz Doněcké lidové republiky.

"Také budeme spolupracovat v informační oblasti, což umožní českým občanům seznámit se s objektivními událostmi na Donbasu," popsala Nikonorová. Na "konzulátu" v Ostravě plánuje začít s osvětou hned po jeho otevření.

"Uskuteční se výstava, na které budou představeny práce doněckých fotografů. Návštěvníci uvidí na fotografiích dvě strany Donbasu: smrt a zkázu a život a obrodu. Očekáváme, že výstava bude velmi zajímat nejen naše krajany, ale také obyčejné Čechy," řekla Nikonorová.

Samotná Lisková na novinářské dotazy nereaguje. Národní domobrana na svých stránkách dodává, že spolupráce by měla přispět k "porozumění, přátelství a míru mezi našimi národy".

Takzvaná Doněcká lidová republika vyhlásila na východě Ukrajiny nezávislost v květnu 2014. Žádný ze států OSN ale její existenci neuznal. Označení Doněcká lidová republika tak používají jen propagandistická média.

Lisková se v politice poprvé výrazněji uvedla v roce 2014, kdy za LEV 21 kandidovala jako nestranice na primátorku Ostravy. Teď se angažuje v Národní domobraně, kterou vede s bývalým vojenským lékařem a veteránem několika zahraničních misí Markem Obrtelem a etnologem Františkem Krejčou.

Organizace, která má Česko chránit zejména před migranty, ale není zdaleka tak aktivní, jak se sama prezentuje. Podle reportérů Hospodářských novin a Aktuálně.cz, kteří se do několika jejích buněk přihlásili, nejde ani zdaleka o masovou organizaci a skutečný počet členů je mnohonásobně nižší, než šéfové uvádějí.

NOVINY: Už se proslýchá, že jim to zavrou.

Smrtka stojí u dveří bytu a povídá: „Dobrý den, odčítání lidu.“

VYUŽIJTE VÝHODY DOMLUVIT SE VLASTNÍM JAZYKEM

DIRECTORY pro předplatitele, min. 6linek, \$60 ročně
Jídlo a Restaurace

Wisteria Place cafe,
156 Megalong Street, Leura
Te., 0421 335 835
Otevřeno: ve čtvrtek v pátek a v sobotu
od 17.00 do 21.00

Jenom pro informaci, kde se vaří česká a slovenská jídla, škoda, že u nás neinzertují.
Sydney

U Honzy v Country Clubu, Kemps Creek (Pa-Ne)
Bazaar v St. Leonards, obědy, každý den
Tommy's beer cafe v Glebe Points Rd., Glebe
Bohemian Caffé v Carringbah
Bohemian Restaurant v Narralen (jen občas)
Blue Danube v Liverpool (jen o víkendech)

Melbourne
Koliba, Collingwood Už taky zavřela
Sokol

Gold Coast
Prague (nevím kde je)

Brisbane
Ceskoslovensky klub (jen v pátek, občas i v neděli)

DENTIST

Dr. Goran Pechanats.
100 Redfern St., Redfern (02)9698 1273
check-up +2 x-rays+ cleaning \$150.00
full porcelain crown \$1100
We accept vouchers from dental hospital
09/11/16

Pronájem chaty v Beskydech

Celoročně obyvatelná, kompletně zařízená chata
pro 2 – 6 osob na lukrativním místě 5 minut od
seďákové lanovky na Pustevny s nádherným
výhledem z velké terasy.
Zavolejte paní Haně na mobil +420 604 971 964
nebo napište email beskydy-chata@email.cz

www.beskydy-chata.com

3.4.2016

Služby pro studenty

Education, Immigration & Travel Consultancy

Od roku 1993 nabízíme služby spojené s vyřízením
studentského vísa a vyberem spravné školy.
V Sydney provozujeme největší česko-slovenské
studentské centrum. Jste turisté či studenti a máte
zájem o prodloužení pobytu v Austrálii? Naši
studenti mají zdarma k dispozici vizovú konzultace,
design studia a zadostí o studentská vísa, wifi,
multimediální počítače, kopírování, tisknutí atd.
Zklamal Vás přístup jiných agentur?
Chcete si být jisti s prodloužením Vašeho
studentského vísa?
Nemůžete najít školu, která Vám vyhovuje?
Chcete zdarma využívat našich služeb?
Nabízíme nejširší výběr jazykových, odborných škol
a universit po celé Austrálii a to za bezkonkurenční
ceny!
Nabízíme reálnou pomoc s nalezením práce a
ubytováním. Jako jediná česko-slovenská agentura
v Sydney nabízíme LEGALNI imigrační poradenství.
Číslo imigrační licence: 0208424 Český mluvčí,
0741913 Slovensky hovoriaci, 1277981 Polsky
mluvčí Kontakt: Marek, Peter nebo Michal,
sydney@australiaonline.eu

AUSTRALIA ON LINE TRAVEL

Nabízí bezkonkurenčně nejlevnější cestovní
produkty po Austrálii, Novém Zeelandu,
Asijskopacifické oblasti (Fiji ...), ale také letenky do
všech destinací světa včetně Česka a Slovenské
republiky. Travel agency licence: 2TA07248,
Kontakt: Stanka nebo Lenka,
travel@australiaonline.eu
Navštivte naši kancelář **AustraliaOnline /
Australiaonline Travel**
Suite 301, 39 Liverpool Street, NSW 2000
Contact:
Education section: 02 – 9003 0455
Immigration section: 02 – 9003 0466
Travel section: 02 – 9003 0456

www.australiaonline.eu
www.facebook.com/AustraliaOnlineAustralia
01/11/16

Study. Work. Travel.

Information Planet má 20 let zkušenosti, 4000
studentů ročně, 100 zaměstnanců, 2 kanceláře v
Sydney, Perthu a Brisbane, 30 kancelářů v Evropě,
Jižní Americe, Austrálii i Kanadě.

Nabízíme pomoc s prací, imigrační službami. Dále
také zprostředkováváme, cestovní agenturu, velké
slevy pro naše klienty, party, promotions.

Poradenství při výběru školy, univerzity, viz,
kontakt: Katarina, Barbora, Estera
email: europe@informationplanet.com.au
mobile: 0420 300 863

Poradenství ohledem práce, Kontakt: Veronika
email: service@informationplanet.com.au
mobile: 0424 142 581

Kancelář v Centru adresa: Level 5, Clarence
Street 285, Sydney 2000 NSW
Kancelář na Manly : 41-A The Corsor, Manly 2095
NSW

www.informationplanet.cz_a
www.informationplanet.sk 25/11/16

Školy

Czech and Slovak School of Sydney
Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo
P.O. Box 150; Randwick, NSW 2031
<http://www.czechandslovaksschoolsydney.org.au>

Principál: Kateřina Larbalestier, : 0417 683 400

Česká škola v Perthu

Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands,
(08) 9245 8137

Česká škola v Melbourne puvodní

v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham
Principál: Vlasta Šustková, Tel: 03 9551 0279 ;
0408 088 167

Česká škola v Melbourne nová

V Sokole vedení: Zuzana Vasitch Tel. 03 90172216

**Slovenská dětská beseda/Slovak Little School
of Melbourne,** 2-12 Derby Street, Kew Vic 3101 -
info slovaklittleschool@gmail.com

Marta Kapustová/0437699690 or Nora
Kovarcikova/ 03 98504517.

Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:

Apostille Australia Certificate Service
Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street
Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881
Cena se pohybuje kolem 200\$

New South Wales Passport Office
Level 7, 26 Lee Street; Sydney NSW 2000
Cena se pohybuje kolem 60\$

Czechoslovak Club of ACT,
Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan
NSW 2620

vydává dvouměsíčník věstník **Beseda.**
Ceskoslovenský klub v Queenslandu,
25 Upfield Street Burbank Qld 4156

Tel / Fax: (07) 3343 3489
✉ ccq@cslklubqld.org.au

President Mr. Frank Carroll; Jednatel Mrs. Stana Bilková
Naše stránka: cslklubqld.org.au

Měsíčník **"Krajanský List"** Redakce Staňa Bilková
Asociace Čechů v Austrálii
28 Church Street, Fortitude Valley QLD
P.O.Box 142, ph.07 3399 4613

Fax.07 3290 4379 vydává "Na Slovičko."
Československý klub v SA,
P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007

tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život.**
Czechoslovak Country Club,
320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171,
tel. 02 9606 8703

Czech and Slovak Association in Tasmania,
144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008
ph. 6228 0707

Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii
6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016
President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969
e-mail: czechslovakwa@hotmail.com
casopis "KLOKAN" vychází 12 x do roka.

Sokol Sydney, www.sokolsydney.com
16 Grattan Crescent, French Forest, 2086

tel.: 02 9452 5617 vydává „Věstník“

Sokol Melbourne,
497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051
tel.: není, email: sokol@aapp.net.au

pres.: Věra Zlatá Tel.: 0411 143 980

vydává měsíčník Kvart

Český a Slovenský klub na N. Zélandě,
P.O.Box 27 332., Wellington

tel., 478 5977; fax.: 477 9377

Gus.knot@xtra.co.nz,

měsíčník **Střípky Čriecky**

Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159

Lockes Way, Belgrave South 3160,

Czech Pensioners Association Inc.

ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Združenie austrálskych Slovákov v Sydney.

30 Vaugham, P.O.Box 142,

Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153

vydává dvouměsíčník „**Slovenský štít**“

Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný súbor

+ **Slovenský klub v Južnej Austrálii**

5 Walter Street, Thebarton, 5031

ph.: 08 8352 8072

Slovenský klub „Ludovít Štur“.

105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020

ph:03 9802-9674, vydává: **Zornička** (quarterly)

Združenie Austrálskych Slovákov vo Viktórii

PO Box 263 Kew Vic 3101,

vydává štvrťročne **Slovenské zvesti.**

Austrálsko-slovenské informačné centrum

Vojtech Michael Markus

9 Hillard Street; East Malvern VIC 3145

tel.: 0061-3-95711729; fax: 0061-3-95720838

e-mail: mmarkus@ozemail.com.au

Združenie Slovincov v Queenslande

463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505

tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au

Slovenské združenie v Západnej Austrálii

17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA

tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858

e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Generální Konzulát České republiky,

p. Hana Flanderová, ing., generální konsulka,
169 Military Road, Dover Heights , 2030
phone: **02 9581 0111** fax: 9371 9635

telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové

případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu

naseho generalního konzulátu je **0402 312 806**

nebo **0401 547 584** (pouze náhradní číslo).

Úterý 9:00-11:30, 13:30-15:30; Středa 9:00-11:30

Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30

Honorár. konzulát Slovenskej republiky v Brisbane

honorární konzul: Michal Horváth

adresa: Level 12, 239 George Street, Brisbane,

Queensland 4000, Austrálie

tel.:7-3221 7000 email: horvath@starmist.com.au

Honorár.konzulát Slovenskej republiky v Melbourne

honorární konzul: Vojtech Michal Markuš

adresa: 25b Latham Street Bentley East, Victoria

3165, Austrálie

tel.: 3-9570 2837; fax: 0061-3-9570 2837

mobil: 0421 635052; email:vmmarkus@bigpond.com.au

Honorární konzulát Slovenskej republiky v Sydney

honorární konzul: Milan Neklapil

adresa: Lakes Business Park, Unit G1, 2B Lord

Street, Botany, NSW 2019

tel.: 0061-2-833 511 22; fax: 0061-2-833 511 21

email: consul@hcsr-sydney.org

Honor. konzulát Slovenskej republiky na N.Zélande

honorární konzul: Peter T. Kiely

adresa: Level 11, PriceWaterhouseCoopers

Centre, 188 Quay Street, Auckland

tel.: 0011 64 9/ 366 5110-1; fax:0015 64 9/ 303 0338

email: kiely@kfc.co.nz

České velvyslanectví v Canbeře

8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006

Slovenské veľvyslanectvo v Canbere

47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph.: 02 6290 1516 fax: 02 6290 1755

Mimo úradných hodín v naliehavých prípadoch

funguje stála služba (00612/ (0) 487 201 047).

<http://www.mzv.sk/canberra>

Česká obchodní komora v J. Austrálii.

Czech Chamber of Commerce Australia Inc.

Komora v současné době nevykonává

žádnou činnost.

Cz.-Australian Chamber of Commerce

Michal Kozar, President adresa: PO Box 179

Baulkham Hills, NSW 1755, Sydney, Australia

Tel.: (+61) 0421 812 547

MAZUR - CARGO SERVICES P/L

www.mazurcargo.com.au

vaše zavazadla lodí do Evropy .

Cena: AUS\$ 5.80 za kilo, od 10 do 31kg

MELBOURNE: Sunshine: (03) 9363 5132 Rowville:

(03)97023142 , Geelong: (03) 5277 0458

SYDNEY: (02) 9773 3969

ADELAIDE : (08) 8370 4759 (08) 8258 13331

Nemáte dosud navrácen svůj majetek odcizený během minulých režimů?

Informace, které nejsou v mediích najdete na
www.akcapek.cz.

A potom Kliknete na odkaz „ICC Den Haag“
Připojte se , a nevdávejte se.

19/IV/17

NAATI akreditovaná překladatelka/tlumočnicka
z a do Slovensiny.

Překlady s pečátkou, akceptovane na kazdom urade.

Legalny business zalozeny v Austrálii. Dobre ceny.

Kontakt: denisa.rinak@gmail.com

Tel.: +61 459 470 424

05/03/2017

What is political Correctness?

Political Correctness is a doctrine, recently
fostered by a delusional, illogical minority
and promoted by a sick mainstream media,
which holds forth the proposition that it is
entirely possible to pick up a piece of shit by
the clean end!

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$80 přímo do banky
ANZ,

na náš účet, ale dejte nám vědět!

Noviny :
BSB 012 030 Acc:
536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá,
dejte tam vaše členské (na obálce
před jménem) nebo telefonní číslo.

*Šofér tiráku si v motorestu objednal
jídlo a pití.*

*Vtom přijedou tři chlapi na harleych,
usaděj se u něj, jídlo mu snědí a pití
vypijou.*

Šofér nic, zaplatí a odejde.

*Ti chlapi si mezi sebou říkají : "Ten
šofér byl buď srab, nebo se neuměl
prát."*

*Zaslechl to číšník a přitakal jim :
"Fakt byl nějaké divnej. Ted' zrovna
venku přejel tři motorky."*

*Přijde žena do kuchyně a vidí svého
muže s plácačkou na mouchy.*

„Co děláš?“ ptá se.

Muž odpoví: „Zabíjím mouchy...“

„No a už jsi nějaké zabil?“

„Jo. Tři samce a dvě samičky.“

Žena se překvapeně ptá: „A jak,

prosím tě, poznáš rozdíl mezi

samcem a samičkou?“

*Muž odpoví: „Tři seděly na sklenici s
pivem a dvě na telefonním
sluchátku.“*

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Folo - \$20.00

Jiří Rýgl - \$20.00

Pavel Válek - \$10.00

Fr. a Iva Dušekovsky - \$20.00

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: V Perthu,

Sydney ve slovenském kostele (viz níže) a ceske mse svate budou slouzeny v kostele Holy Innocents Parish 1a Webb St. Croydon NSW 2132, tel 9747-4291
Každou druhou nedeli o 11,30 hod. **Česká Mše Svátá**
Každú štvrtú nedeľu o 11,30 hod. **Slovenská Svätá Omša**
Každý prvý piatok o 19,30 hod. **Slovenská Svätá Omša**
Ďakujem o. Peter Krigovsky Adm.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park

Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

Každou neděli v měsíci je mše svatá v 11. ráno. (mimo září kdy jr svatováclavská pout')

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A'Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

ACT

Czechoslovak Club of ACT,

Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620

www.beseda.org.au.

otevreno prvni a treti sobotu v mesici od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

NSW

Český a Slovenský Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek

PO Box 330 Kemps Creek 2178;

Objednávky, rezervace haly (narozneniny,svatby,slavnostní

příležitosti) tel. mobil 0434 143 148

www.cscountryclub-sydney.com.au, cscclubsydney@gmail.com,

otvírací hodiny: Pátek od 18 hod., Sobota od 17 hod., Nedele od 12hod.

Tradicni Ceska a Slovenska jidla.

Velku vyber Ceskoslovenskych (lihovin) alkoholickych napoju.

Rezervace jidel v restauraci 02 9606 0904, mobil: 0422347375.

Tesime se na Vas a vase pratele.

Slovenská Hala a katolícky kostol Sydney

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153

www.skcsydney.com

Slovenská Svätá Omša Každú nedelu ráno o 10:15 hod.

Sokolský Národní Dům Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, tel 9452

5617, www.sokolsydney.com. Info: všeobecné Jarda Krejčík

9807 4468; akce v tělocvičně Pavel Ott 9804 7297; program kina a

knihovna Petr Čermák 9981 4765.. Pátek 20 až 21 hod. půjčování

českých a slovenských knih a videofilmů

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton tel.: 08 8346 4181

P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007

Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu

každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem

ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs.

klubu: http://www.cskclubsa.com

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;

Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au

www.cskklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin, Informace:

Stana Bilkova Tel: (07) 3271 1646

Večeře: polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých

16 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld.,ph: 07 3399 4613

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051

Tel.: nemají President: bude

Každé úterý od 12.00 hod Lunch, vaří Eda a Věra Zlatých

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.

(Zuzana Vasich)

Každé čtvrtěk -12.00 hod. Karetní odpoledne u kávy, zákusky

11.října v 19:30 – zpěvák Petr Nagy –

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program

On air: Digitální vysílání DAB+ SBS3, čtvrtěk 17-18h

On demand: Internet, smartphone SBS Radio App,

podcast

Digitální terestriální vysílání v těchto městech:

Sydney, Canberra, Melbourne, Adelaide, Perth, Brisbane,

Darwin

Poslouchat lze i na digitální TV

W: www.sbs.com.au/czech

F: facebook.com/SBSsczech

T: twitter.com/SBSsczech

E: czech.program@sbs.com.au

T: 02 9430 2723 (Filip Koubek)

A: 14 Herbert Street, Artarmon NSW 2064

M: Locked Bag 028, Crows Nest NSW 1585

„Radioforum“ on 2RRR FM 88,5 MHz

slovenské vysielanie moderuje Paľo Virág

každú nedeľu v Sydney od 18 do 19 hodine.

Telefón v štúdiu 02 9816 2938

email: radioforum8@hotmail.com

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České

vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 -

11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie**

kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia

Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní

Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287

4347, fax: 02-6287 4348, e-mail:

ahojradio@centrum.cz

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 19.října Léta Páně 2016.

Becherovka, Rum, Fernet,

Griotka, Česká piva

Budvar, BrouCzech, Bernard, Plzen, Kozel

Monday – Friday 8.30-17.00

Goulburn Wines & Spirits

9-13 Brisbane Street

Darlinghurst, NSW 2010

02 9264 8459

email sales@goulburnwines.com.au

Wholesale and retail 01.01.17

Český a slovenský filmový festival

14.9.2016 - Čtvrtý ročník v Melbourne

12.10.2016 - Třetí ročník v Sydney

20.10.2016 - Druhý ročník v Perthu

10.11.2016 - První ročník filmového festivalu v

Queenstownu

Muž albánského původu chtěl uříznout hlavu policistovi. Dostal 10 let

Melbourne - Australský mladík albánského původu, který plánoval teroristický útok v australském Melbourne, byl dnes odsouzen k 10 letům vězení. Informovala o tom agentura AP. Devatenáctiletý Sevdet Ramadan Besim, jemuž hrozilo doživotí, se k plánu v červnu před soudem přiznal.

Prý připravoval v roce 2015 útok, při němž měla být některému z australských policistů uříznuta hlava, jako to dělají svým rukojmím radikálové z organizace Islámský stát (IS).

Besim měl v úmyslu zaútočit v Melbourne v den oslav výročí vylodění australských vojáků na tureckém poloostrově Gallipoli za první světové války. Chtěl některého z policistů přejet autem a pak mu po vzoru teroristů z IS uříznout hlavu. Policie ho zadržela poté, co jeho plány odhalila na základě textových zpráv, které si posílal s britským, teprve čtrnáctiletým komplicem. Brit z anglického města Blackburn byl jako nejmladší osoba usvědčená z terorismu loni odsouzen k doživotnímu trestu vězení za přípravu vraždy nejméně jednoho policisty islamistou v Austrálii. Ve vězení pro mladistvé stráví pět let, než bude přemístěn do žaláře pro dospělé s možností budoucího propuštění, pokud již nebude považován za nebezpečného.

Britský chlapec spolu s Besimem rovněž zvažovali, že k útoku na policii použijí klokana, na kterého hodlali připevnit výbušniny. Chtěli na zvíře nakreslit symbol IS a vypustit ho na policisty. Eurozpravy

*Pacient po operaci: „Pane doktore, proč si nemůžu nahmatat nohy?“
Lékař: „Protože jsme vám amputovali ruce.“*

**ČeskoSlovenský Country Club
v Sydney
320 Devonshire Rd, Kemps Creek 2171**

**Vám všetkým oznamuje že:
V CSCClube je
nový management - nový výbor - nová
kuchyňa a nová atmosféra :o))
(začínáme piatok 30-9-2016)**

Klub mal v minulosti nejaké problémy a veľa krajanov do klubu prestalo chodiť, ale dnes je to história a nový výbor sa bude veľmi snažiť pracovať na tom, aby v klube vytvorili pohodlnú "Family friendly farm" a dobrú atmosféru pre deti a krajanov." Pozývame mladé rodinky s deťmi a nových krajanov, ktorým stále záleží na zachovaní našej krásnej ľudovej kultúry a zvykov, aby prišli a stali sa členmi klubu.... Nový výbor má na pláne dať klub zase do veselej a pozitívnej atmosféry, aby zakladelia a návštevníci zo všetkých kútov sveta sa dobre u nás pobavili a spoznali naše krásne národné zvyky a pochutnali si na našej dobrej strave v kuchyni. Veľmi potrebujeme zvýšiť členov klubu a zaujať aj mladšiu generáciu krajanov. Prosím pridťe ČSCClub podporiť a prihlásiť sa za členov.

Príďte k nám oslavovať narodeniny, svadby, jubileá, máme dobré a výhodné ceny pre Vás. Bez podpory našich krajanov, ČSCClub nemôže existovať....

Email: cscclubsydney@gmail.com

Nechajte odkaz na 0434 143 148

Žhavým pohledům studentek jsem se bránil těžko, říká legendární češtinář

26. května 2016

Je ikonou pražských češtinářů. Dnes je mu 86 let a vysokého věku si užívá s otevřeností, pocitem naplnění a humorem. „Konečně se dostávám do intimního kontaktu i se svými žákyněmi,“ říká Miloš Hoznauer, „pozorně naslouchají hlasu mého srdce na koronární jednotce. Ohmatávají mi kýlu, křečové žíly.“ A vzpomíná, jak odmítal pozvání domů od studentek.

Ještě chvíli bych tu rád zůstal, říká Miloš Hoznauer, češtinářská legenda a spisovatel. | foto: Kateřina Hončová

K tabuli nevolal, literaturu nezkoušel.

Jen o ní se studenty rozmlouval. A ti mu při odchodu ze třídy i tleskali. **Patřila** jsem mezi ně. Když nedávno ve svých šestaosmdesáti letech Miloš Hoznauer křtil svou básnickou sbírku *Stařec na čekané*, sál zaplnili jeho bývalí žáci. Do knihy vpisoval potměšilá, leč upřímná věnování: „Přeji Vám pěkné a bezstarostné stáří.“ Všichni jsme totiž žhavými adepty na starce na čekané.

Jak vás napadl název knihy *Stařec na čekané*?

Máte-li starý automobil, čekáte, kdy se něco porouchá a také kdy přestane jezdit úplně. A stejně je na tom člověk. Součástky organismu se opotřebovávají, neduhy přicházejí jeden za druhým a nakonec... je konec. Takže stařec je pořád na čekané, čeká na to, co se stane.

Co vás k napsání knihy přimělo?

Impulsem k napsání mé knížky byly různé brožurky typu *Cesta do stáří*. Jak stárnout pomalu, kde jsem se dočítal o výhodách pozdního věku. Různí experti radí, jak je nutné si zachovat do poslední chvíle aktivní udržování psychického, intelektuálního a sexuálního života, ale například instruktáž k té třetí položce chybí.

Dokázal byste ji poskytnout vy?

Já ji ve své knížce mám. Nejdůležitější je zajistit si vhodného partnera – ideálně citlivou a trpělivou manželku.

Stáří, to může být i zvědavost

Můžeme z vaší knihy citovat?

Ale ano: „Při devastaci kyčlí, pokročilé artróze horních i dolních končetin, havarijnímu stavu krční páteře a chronické **bolesti v zádech** není vůbec snadné zaujmout vhodnou polohu. Předpokládejme však, že aspoň jeden **loket** a jedno koleno lze použít. V tu chvíli přichází otázka oněch klasických pohybů. Příliš pomalé by mohly ohrozit beztlak křečkovou erekci, příliš rychlé hrozí infarktem. Mám však zkušenost, že zvolíte-li správnou frekvenci, dojde s velkou pravděpodobností k takzvanému orgasmu. Přesvědčivým důkazem je i náhlá ztráta erekce, kterou provází pocit velké úlevy. Tedy hlavě u partnerky, která už ví, že bude mít nějaký čas pokoj... Ale ještě nemáte vyhráno, protože po milostném aktu není vůbec snadné se zase postavit na nohy. Vinou křeče, která je mimochodem mnohem intenzivnější a trvá déle než ta předešlá.“

Jan Neruda psal, že někteří lidé stárnou do hořkosti, zloby a mrzutosti, jiní do shovívavosti, dobrosrdečnosti a velkorysosti. Jak to máte vy?

Chtěl bych být jako věhlasný mikrobiolog Ctirad John. Ptali se ho, je-li něco na stáří hezké. „Ta velká životní zkušenost,“ odpověděl s fascinující pokorou a moudrostí. „To, že jste potkali spoustu lidí a prožili velké množství příběhů, ze všeho jste si zobnuli. A to všechno jste teď vy. Takže pokud vám to dovolí zdraví a částečně i mozek, můžete na to vše naroubovat zvědavost, jak to bude dál...“

Co je na stáří nejhorší?

Člověk se najednou ocitne v kategorii lidí, kteří jsou částí společnosti na obtíž. Starý člověk je automaticky ošklivý, neschopný, méněcenný, nemocný, impotentní... A jestliže to poslední není pravda, pak je to oplzlý stařík. Je-li chudý, říká se mu starý nuzák, má-li **peníze**, je to prachatý dědek... Když na nedávné přednášce o důstojnosti ve stáří profesor Jan Sokol tvrdil, že člověk by se měl snažit svůj život ke stáru pěkně uzavřít, aby se z něj stal celistvý příběh, chtěl jsem mu převyprávět svou čerstvou zkušenost.

Převyprávět ji teď můžete nám.

Na návštěvě u vnučky jsem byl přítomen krmení a přebalování miminka. Obojí se konalo v radostné atmosféře, plně laskavých a mazlivých slůvek, něžných doteků. Jeden životní příběh tady krásně začínal. Tři dny nato jsem navštívil svého dlouholetého kamaráda na interně pražské nemocnice. Bývalý ligový volejbalista, profesor dějepisu, absolvent filozofické fakulty. A také jsem zažil krmení a

přebalování. Jenže žádná laskavá slůvka, sestra jen řekla: „To jste nemohl zazvonit dřív?!“ Nikdy nezapomenu na kamarádův provinilý a rozpačitý výraz. Dá se říci, že tady končil jeden život a zároveň se vracel na počátek. Vypadalo to na celistvý příběh, ale vůbec ne pěkný.

Jako profesor češtiny na gymnáziu Na Vítězné pláni jste stáří věnoval i samostatnou maturitní otázku, obraz stáří v naší a světové literatuře.

Rád jsem poslouchal, když osmnáctiletá dívčí ústa recitovala verše z Halasových Starých žen: „Oči byly předsínky mrátek, ruce záhonky žil a hnízda křečů. A z vlasů zbyl jen hubený smyčec pro pohřební melodii...“

Došlo i na Boženu Němcovou: „Z vozu slézá stařenka v bílé plachetce, má vlasy jako sníh a scvrklé ruce. Ale babičko, vy máte jen tři zuby.“ Víte ale, kolik bylo Babičky, když přijela na Staré Bělidlo? Sedmdesát?

Pětapadesát...

To jsem měl vědět. Řekl bych: Tu mladici mi sem netahejte!

Nad zakázanou knihou jsem rozesmál i inspekci

Během normalizace jste nesměl publikovat ani učit na vysoké škole. Přesto jste měl odvahu nám v hodinách češtiny číst texty zapovězených autorů.

Když se to dozvěděl Ludvík Vaculík, posílal mi své knížky jako učební pomůcky. A postupně jsem získával zastánce z řad vlivných rodičů, jejichž děti jsem Na Vítězné pláni učil. V roce 1978 přišel inspektor s udáním, že hanobím sovětské filmy. Zastal se mě plukovník Hübler, šéf kontrarozvědky a táta vašeho spolužáka. Zavolał tehdy inspektorovi a řekl mu: „Kdybyste ty filmy viděl, tak byste se hodnocení nedivil.“ Tím vyšetřování skončilo.

Jednou na škole probíhala hloubková inspekce. Vy jste potřeboval pro něco dojít do sborovny a nám jste řekl: „Kdyby přišel soudruh hloubkový, oznamte mu, že mám telefon z Moskvy.“

Pamatuji si, reagovali jste potleskem a já jsem si toho vážil. Jindy mě ředitel upozornil, že mi na hodinu k maturantům přijde ústřední inspektorka Načeradská, předsedkyně KSČ na školském odboru Národního výboru Praha. Já jsem měl zrovna připravenou četbu z Otčenáškovy Mladíka z povolání, kterého stáhli z prodeje. Přesto jsem tu zapovězenou knihu do třídy vzal a uvedl ji slovy: „Možná, že někteří z vás budou pracovat jako cenzoři. Posuďte sami, které pasáže byste vyškrtli.“ Třída se bavila. Dokonce i inspektorka se několikrát neubrnila smíchem. Literatura nad ní zvítězila a tuto sekernici polidštila. Po hodině mi řekla: „To nebyla špatná hodina, ale neuzívejte, prosím, výraz cenzor a zákaz. Mluvte o tiskovém dohledu a nedoporučení k vydání.“

Hoznauerovy hodiny netrpěly stereotypem.

Nejvíce jsme se vždycky těšili na vaše pověstné slohové práce. Mnohé z nás jste jimi nasměroval k budoucí profci. Rádi se k vám hlásí Jiří Suchý, moderátorka Lucie Vybírná, básník Jiří Rulík, herečka Táňa Medvecká...

Té jsem prý při recitaci vytýkal příliš teatrální projev. Ano, psali jste krásné, upřímné a otevřené úvahy. Vždycky každý měsíc jiné téma. Soutěžilo se o nejlepší slohy. Jednou jsem zadal téma „Co Čech, to...“. Kategorii si mohl vybrat každý sám. Žákyně Kukulková to pojala jako abecedu: Co Čech, to automobilista, byrokrat, cestovatel, číman, demagog... až se dostala ke žvanilovi.

Jiné téma znělo „Čím nechci v životě být“.

Ano a nejvíce mě zasáhlo, když učitelé skončili v hitparádě tří nejhorších profesí. Celý život jsem pak měl v kabinetu nad **stolem** pověšený úryvek ze slohu Michala Volného: „Vidím před sebou vševedoucího kantora. Vyzbrojen učebnicovými frázemi má přece jediný on patent na rozum!“ Snažil jsem se pak nikdy nebyť oním samolibým vševedcem, který neomylným hlasem vykládá i hluboké omyly. Jednou jsem zaslechl rozhovor, kdy studenti z vedlejší třídy chtěli o přestávce slyšet téma nově zadaného slohového úkolu. A právě Michal Volný jim líčil: „Představte si, že ten vůl nám

dal: Co bych kázal v kapli Betlémské.“ Poklepal jsem mu na rameno a řekl: „Však vy ten sloh napíšete zase pěkně.“

Dával jste nám i individuální slohy, pamatujete na nějaký?

Třeba studentce, která neustále konzumovala svačtinu při vyučování pod lavicí, jsem uložil téma *Obraz jídla v naší a světové literatuře*. Poradila si s úkolem netradičně. Za týden její otec přinášel do třídy podnosy s vybranými pokrmy a dcera i několik lahví, které měly sloužit jako rekvizity k zadanému úkolu. Musím říci, že jsem měl hroznou chuť popíjet calvados jako Hemingway nebo víno pro krále Karla s Buškem z Velhartic. Ale chtěl jsem se potrestat a zdržel se obecného hodokvasu. Dodnes toho lituji.

Jakou známku tehdy ona studentka dostala?

Z referátu dostala výbornou, jen jsem jí vytkl, že tam nebyla zmínka o medovině, kterou Šárka opila Ctirada. To všechno jsou historky, které mi studenti na třídních srazech, kam jsem několikrát do roka stále zván, dodnes připomínají. Ostatně i *Stařec na čekané* vznikl tak, že jednou jsem si na maturitním srazu stěžoval na stařecké neduhy a Pepa Šťastný povídá: „Co kdybyste, pane profesore, tentokrát napsal sloh vy? Téma bude *Stáří*.“

Pozvání domů od studentek jsem odmítal. Nerad

Na Vítězné pláni jste měl mnoho tajných obdivovatelek.

Jedna bývalá studentka mi po letech na maturitním srazu vytkla, jak jsem si jí vůbec nevšiml, přestože ke mně vysílala denně žhavé zamilované **pohledy**. Po škole pak chodila do blízkého parku na Vyšehrad, kde vysedávala na opuštěné lavičce pod hradbami a představovala si, co by mi pověděla, kdybych tam seděl s ní.

Jak se kantoři brání půvabům svých žáků?

Někdy bylo kouzlo očí takové, že se mu člověk ani nechtěl bránit. Jedna dívka mi podávala pero a z něj úplně létaly elektrické výboje. Ale u nich to zůstalo. Když jsem dostal pozvání domů, to už jsem – ač nerad – odmítal. Vyprávím o tom ve své knížce *Cesta do hlubin kantorovy duše*.

Miloš Hoznauer na lyžařském výcviku. Je to jeden z oněch žhavých pohledů studentek?

Miloš Hoznauer a ženy. Tohle byly profesurovy oblíbené studentky.

A co společná procházka, ta ještě nebyla za hranicí?

Rád vzpomínám na studentku, se kterou jsem se jednou večer procházel, dotýkali jsme se rameny, ona mi položila hlavu na prsa a já jsem dýchal do jejích mokrých vlasů... A pak jsem se jednou zamiloval na maturitním večírku. Ta krásná a inteligentní mladá žena už ale nebyla moje žákyně, neboť měla tři dny po maturitě. Ještě dnes má v moci moje srdce, když na koronární jednotce sleduje jeho arytmií a nedomykavost.

Kde všude potkáváte bývalé žáky?

Uprostřed jihočeského rybníka i na břehu jezera Loch Ness. Na sjezdovkách tuzemských i zahraničních. Kupoval jsem vánoční stromek. Vybral jsem si, prodavač ho změnil, pak teprve mne. „Jé, pan profesor! Přijďte za deset minut, já vám ho nachystám.“ Byl velmi pěkně zabaleny, i s litrovou lahví becherovky. Jindy celník cvrnká do celního prohlášení, to bylo ještě za totality, a chce vědět, jestli si pamatují, jak jsem ho dusil při rozbořech básní. Nedávno jsem ležel ve fakultní nemocnici před operací kýly. Zastavil se u mne jeden lékař a překvapeně se ptal, co tady dělám. „Čekám na nůž, Komárku.“ „Tak to já si vás vezmu, pane profesore,“

odpověděl. Když jsem se probudil z narkózy, skláněla se nade mnou andělská tvář v bílém rouše. Jsem v nebi? Ještě ne, jen se paní doktorka z jiného pavilonu také dozvěděla, že tam ležím.

Začátek důchodu je jedním z nejlepších období

V jedné povídce popisujete svou poslední hodinu češtiny v červnu roku 1993...

Na rozloučenou jsem studentům četl ze své nejmilejší knížky Země lidí od Antoina de Saint-Exupéryho. Vybral jsem úryvek, kde autor vypráví o svém kamarádovi letci, který se zřítíl při přeletu And. Za [okny](#) školy panovala třicetistupňová vedra, zatímco my jsme se ocitli v místech čtyřicetistupňových mrazů. Potom jsme diskutovali o různých typech hrdinů v národních literaturách. Když zazvonilo, trochu déle než obvykle jsem postál před lavicemi, popřál studentům pěkné prázdniny a tím skončila čtyřicetiletá etapa mého života. Po ulici už šel domů starobní důchodce...

Důchodce, který však ještě napsal mnoho odborných článků, učebnic a vystupoval s přednáškami.

Byl jsem vlastně mile překvapený, jak stáří docela dobře začíná. Najednou nemusíte vstávat do práce, máte volno na spoustu věcí. Jdete si zaplavat do bazénu či zahrát tenis, kdy chcete. Chodíte na návštěvy ke kamarádům. O všechno se zajímáte, konečně lepíte fotoalba, čtete knížky, na které jste v životě neměli čas. Občas vás pozvou někde na přednášku, napíšete článek.

Vykreslujete to jako pohádku.

Život vám připadá velmi pohodlný. Pár zdravotních problémů vás nevyvede z míry, potíže přece mají i ti mladší... Sex vás ještě baví, žádné tabletky nepotřebujete. A protože jste si na stará kolena našetřili pár korun, na jaře si dopřejete lyžování na ledovci, takže k moři jedete už krásně opálení. A také více telefonujete dětem. Užíváte si chytrých vnoučat, která vás zásobují svými roztomilými výroky a výtvyry. Zkrátka, jak píšou ve své knížce, tohle životní období jste ochotni považovat za jedno z nejlepších. Jediné, co vám vadí, je označení „důchodce“ a sousloví „starobní důchod“.

Senior zní docela dobře.

Stejně jako univerzita třetího věku... Prostě život jde klidně dál, větší nepříjemnosti se vám vyhýbají. A vy se ještě neptáte, jak dlouho. Pak oslavíte sedmdesátku, potěší vás všichni gratulanti, kteří vám řeknou, že na svůj věk nevypadáte. Zlomí se to v pětasedmdesáti. Tehdy mi zrovna vyšla knížka Cesta do hlubin kantorovy duše. Na autogramiádě jsem vítal [celebrity](#), vystříhoval jsem si pochvalné recenze. Žil jsem v iluzi, jak na mě neplatí ono „vysoké stáří“, které začíná právě v tomto věku. Jenže biologické hodiny ošálit nejde.

Ještě v pětasedmdesáti jste hrál s vnoučaty tenis, lyžoval, ne?

Jenže najednou byl tenisový míček příliš malý, než abych ho viděl a dobře odehrál. Jak přicházejí stařecké neduhy, najednou se člověk musí obejít beze všeho, co měl rád. Horské túry vyměníte za procházky v parku. Doktor vám neprodlouží řidičák. A tak to pokračuje. Karty si dáváte k očím, sousedovi už do nich nevidíte. Než si pořídíte naslouchátka, obviňujete okolí ze špatné artikulace, zatímco sousedi si stěžují na hloučnost vaší televize.

A repertoár nepříjemností se zvětšuje.

Čaj z konvice lijete vedle hrnku. Nevypínáte vařič. Zapomínáte klíče v zámku. Názvy ulic jsou příliš vysoko. Odjezdy autobusů nečitelné. Než zjistíte číslo tramvaje, už odjede. A čekáte, co přijde dál. Dočkáte se! Nastává čas léků, injekcí a operací. Mění se váš vztah k životu. Nechcete hrát s vnoučaty pexeso nebo Člověče nezlob se. K univerzitám třetího věku začínáte pociťovat odpor, protože nechápete, k čemu vám ještě budou nějaké vědomosti. Další díl seriálu je tady. Nedávno jsme navštívili s kamarády premiéru v Semaforu. Jeden z nás neviděl, že přišla na scénu Jitka Molavcová, druhý neslyšel, co říká, třetí nemohla vstát z nepohodlného sedadla a čtvrtého jsme cestou k metru téměř nesli. Takže to byla pro nás derniéra.

Co pak s takovým životem?

Nastává rozhodování, zda trpně očekávat blížící se konec, nebo pátrat po nějakých opěrných bodech. A nemyslím tím jen hůl a chodítka či invalidní vozík. Člověk musí najít radost v tom, co je. A ne se trápit tím, co není.

Jaké jsou vaše opěrné body?

Početná rodina, byť ne vždy mi dochází, jak velký je to životní dar moci sledovat tolikrát a z takové blízkosti vývoj nejdřív bezmocných tvorečků, ze kterých nakonec stanou dospělí lidé. Člověk má potěšení z jejich úspěchů, rád slyší o jejich prvních láskách. Jenže také prožíváte jejich nezdary a zklamání. Proto je mi velkou oporou i společenství bývalých studentů. Konečně se dostávám do intimního

kontaktu i se svými žákyněmi. Pozorně naslouchají hlasu mého srdce na koronární jednotce. Ohmatávají mi kýlu, křečové žíly, odstraňují nádory. Jim vděčím za to, že jsem ještě na živu.

Vím, jak chutná pocit naplnění

Jezdíte ještě na třídní srazy nymburského gymnázia, kde jste v roce 1948 maturoval?

Scházíme se v hospůdce Katovna u městských hradeb. Třikrát do roka, protože se bojíme roční přestávky, že bychom se potom hůře viděli, slyšeli a hůř poznávali. Je nás deset, ale ne vždy. Do kouta odložíme sedm holí a dvě chodítka. Pak si podáme ruce, obejmeme se. Popovídáme o operacích, které jsme zvládli, a pádech, které jsme přežili. Sdělíme si aktuální počet vnoučat a pravnoučat. A také vyslechneme zprávy o těch, co se nedostavili. A přece se tam na své kamarády vždycky těším.

V pětasedmdesáti jsme napsal knihu o kantorech, v pětasedmdesáti o stáří. Co chystáte k pětadevadesátce?

Bude to thriller Třikrát a dost o mých manželstvích. To první začalo jako z románu. Alenka byla vzácná bytost. Pocházela z křesťanské rodiny a byla přesvědčená, že předmanželský sex je něco hříšného. Seznámili jsme se na fakultě, takže jsme se brali ještě jako studenti, abychom to nemuseli řešit. Měli jsme dvě děti a pak, ještě jí nebylo ani čtyřicet, zemřela na rakovinu jater. Její umírání bylo strašné. Tehdy se ještě žádné transplantace nedělaly, nic nepomohlo. Dětem bylo sedm a jedenáct.

„Ještě se mi nechce na onen svět, ale opakovat svůj život znovu bych nechtěl, byly v něm i tragédie, které bych nechtěl zažít znovu,“ říká.

Znovu jste se oženil...

S druhou ženou už nám stačil od kontaktu očí k milostnému objetí jeden den. Ona byla okouzující zářivá blondýna, milování bylo v jejím podání nezapomenutelné. Jenže nejste pořád na loži. Po několika úžasných letech jsme se začali názorově příliš rozcházet. Nejdřív v otázce výchovy dětí, nakonec jsem si musel vybrat, zda v bytě zůstane ona, nebo exilová a samizdatová literatura. A tak jsme se po dvaceti letech rozvedli. Helenka, moje třetí paní, je strašně cudná puritánka. Když jsem ji po Vánocích na jedné poetické procházce zasněženou Prahou vzal poprvé za ruku, vytrhla se mi se slovy: „To ještě ne, až na jaře.“ Jí bylo padesát šest a mně šedesát pět. Jsme spolu už jedenadvacet let.

Spisovatel Viktor Fischl ve své sbírce Krása šedin říká: „Až teď slyším všechnu radost ve zpěvu ptáků a všechnen mír v bublání potoků a šepotu listů. Až teď dovedu opravdu vychutnat vůně, o nichž vím, že mi je vánek už jistě mnohokrát nepřinese.“ Cítíte to podobně?

Takové texty jsou velmi užitečné pro nespokojené starce, jako jsem já. Víte, já už se netoužím toulat po Paříži a stát před obrazy impresionistů, už netoužím sjíždět dolomitské sjezdovky, vyhrávat tenisová utkání, zápasit s mošskými vlnami, mít úspěch u posluchačů a dotýkat se přitažlivých žen. Vím, jak chutná pocit naplnění. Zdá se mi, že jsem všechno řekl, všechno viděl, všechno prožil. A přece se mi ještě nechce na onen svět. Kdyby mi však smrt, než sekne kosou, nabídl zopakovat si život ve stejné podobě ještě jednou, tak bych řekl: „Raději to ukončíme.“ Byly v něm tragédie, které bych nechtěl znovu zažívat.

Bojíte se smrti?

Mám obavu ze způsobu umírání. Bojím se léčebny dlouhodobě nemocných. Nejlepší by byl infarkt při stípání dříví na naší hájovně. Nedávno umíral Ludvík Vaculík v rodinném kruhu. A to nebylo špatné umírání. Něco takového bych si přál i já. Bylo by však těžké všechny mé blízké umístit kolem jedné smrtelné postele. Mám tři dcery, dva syny, šestnáct vnoučat a tři pravnoučata, takže by to mohlo přijít někde v přírodě u naší hájovny uprostřed kokofínských lesů, skal a roklí. Listí se pomalu snáší k zemi, já usínám. No, a právě pro tyhle krásy bych však na světě rád ještě chvíli zůstal.

Miloš Hoznauer

Narodil se 21. září 1929 v polabské vesnici Drahelice. Po absolvování nymburského gymnázia vystudoval na Filozofické fakultě UK v Praze obor čeština a ruština. Tyto předměty vyučoval po více než čtyři desetiletí jako pražský gymnaziální profesor Na Zatance, Nad Štolou a Na Vítězné pláni. V 60. letech na sebe upozornil svými články v Literárních novinách. Podle jeho reportáží byl natočen i film Zvědavé kamery. Několik let působil na katedře literatury Filozofické fakulty.

Těsně před sovětskou invazí odevzdal do nakladatelství Československý spisovatel rukopis své první satirické knihy o socialistickém školství Laterna pedakomika. Už nevyšla a dvacet let nesměl publikovat. Po roce 1989 přednášel na Pedagogické fakultě UK o exilových a samizdatových autorech a vyšly mu knihy Cesta do hlubin kantorovy duše a Dobrodružství s literaturou. Jeho loňská sbírka básniček Stařec na čekané (s krásnými fotografiemi Jana Kučery) byla nečekaně hned rozebrána, čtenáři si letos vyžádali dotisk.

Autor: Dana Emingerová, National Geographic

Velký dík za vaše obrovské úsilí, napsala Češka novozélandským záchranářům. A darovala jim peníze

Česká turistka Pavlína Pížová poslala děkovný dopis novozélandským záchranářům, kteří ji našli v opuštěné horské chatě, kam se uchýlila po smrtelném pádu svého partnera na konci července. Informoval o tom dnes novozélandský deník The Stuff. Češka podle něj darovala novozélandské policii, záchranářům a správě národního parku "čtyřcifernou" peněžní částku. Pížová by se měla vrátit do konce týdne do České republiky, uvedla česká honorární konzulka v Queenstownu Vladka Kennett.

Triatřicetiletá Pížová čekala měsíc v chatě patřící správě národního parku. Záchranáři ji tam objevili minulou středu. Tělo jejího partnera bylo nalezeno a vyzvednuto v pátek.

K tragédii došlo na 32kilometrové trase známé jako Routeburn Track. Český pár se na ni vydal v nynějším novozélandském zimním období, kdy je cesta oficiálně uzavřená. V oblasti hustě sněžilo a stezka byla pokryta vysokou vrstvou sněhu.

Vzhledem k tomu, že pár nikoho neinformoval, že se na cestu vydává, nikdo Čechy dlouhou dobu nepohřešoval a nikdo je nehledal. Teprve když příbuzní v Česku začali být znepokojeni a kontaktovali známé na Novém Zélandu, obrátil se český konzulát minulý týden na policii a začalo pátrání.

Rozhlas .cz

Konec Bosákové, která udávala Čáslavskou: U Fausta jí praskla krční tepna!

Jen těžko to mohla Věra Čáslavská (†74) tušit. Koho by taky napadlo, že by ji někdy mohla zradit její vlastní trenérka a zároveň dlouholetá kamarádka Eva Bosáková (†59). Na ni však taky došlo. Jak se říká, boží mlýny melou pomalu, ale jistě.

V roce 2010 proběhlo vyhlášení Sportovkyně roku 2010. Na něm byla Bosáková posmrtně jmenována sportovní legendou. Cenu, kterou předávala právě Čáslavská, za ni převzala sestra Hana Machová. „Eva si tohle ocenění zaslouží jako málokdo,“ řekla tehdy upřímně Čáslavská. V té době neměla žádné ponětí o tom, co byla Bosáková vlastně zač. Netušila to až do své smrti. Udavačka ohavnou práci dělala dobře a tak, aby nezbudila u nikoho podezření. Čáslavská se hlavně naplno věnovala rodině a starostům měla až nad hlavu.

Bosáková zemřela v listopadu 1991 až symbolickým způsobem. Život to s ní skončovalo nedaleko místa, kde si dával podle pověsti už jednoho člověka vzal. V té době seděla v pražské vinárně U Fausta a během hovoru jí z ničeho nic praskla krční tepna.

Kellerův bumerang aneb Kde se vzala ztracená generace

PHDr. Petr Hampl, Ph.D.

V přednášce Sociologický pohled na sluníčko jsem se pokusil popsat mechanismus současného mezigeneračního konfliktu. Lidé narození v 70. letech vstupovali do produktivní fáze života v době prakticky neomezených možností. Dnes je tendence vysvětlovat tehdejší roky primárně jako éru rozkrádání, ale my, kdo jsme ji zažili, víme, že to byla doba poněkud jiná. Byly založeny desetitisíce firem. Byly vytvořeny miliony nových pracovních míst. V řadě oborů se objevila poptávka po odbornících, protože zkušenosti z předlistopadové éry byly prakticky nepoužitelné. Kdo končil školu, tomu patřil svět.

Generace narozená v 90. letech oproti tomu vstupuje do světa, kde jsou všechny důležité pozice obsazeny čtyřicátníky, kteří na nich nejspíš ještě pár desítek let vydrží. Prakticky přestaly vznikat nové firmy. Dokonce ani expandující byrokracie nedokáže vytvářet dost atraktivních pozic. Mladí lidé tedy vstupují do světa, který jim toho moc nenabízí. Logicky se k němu staví nepřátelsky a vítají každou událost, která by umožnila současný svět rozbít a vystavět na jeho troskách něco principiálně nového.

Od frustrace ke koncentračním táborům

Taková historická situace znamená pokaždé riziko, že se mladá generace ztotožní s totalitní ideologií, pokud se taková ideologie naneštěstí objeví právě v nesprávný čas. K tomu došlo ve 30. letech, kdy se německá mládež masově a jednoznačně ztotožnila s rasovým hnutím Adolfa Hitlera a pak znovu v letech 60., kdy západoevropská i americká mládež frustrovaná nedostatkem nových příležitostí podlehla svodu neomarxismu. V roce 2016 máme tu smůlu, že se nenabízí nacismus, ale ideologie v řadě ohledů dramaticky horší – politický islám, doplněný o směs multikulturalismu, politické korektnosti, feminismu a extrémních ekologických hnutí.

Je snadné si všimnout, že různé společenské vrstvy jsou postižené v různé míře. Mladému soustružníkovi, pokud se smířil s tím, že jeho život bude poměrně chudý a značně nejistý, se nabízí příležitosti dostatek. Proto mezi soustružníky najdeme jasnou většinu připravenou stát na straně vlastního národa a vlastní civilizace. Mladý právník oproti tomu rychle zjistí, že veškerá lepší místa v advokátních kancelářích i státní správě jsou již obsazena. Pryč se zpátečnickou civilizací! Pryč s buranským národem! Ať žije Evropská unie!

Dobře pro mladé už bylo

Stejně záležitosti se shodou okolností nedávno dotkl i Jan Keller, byl z jiného úhlu v článku Propad jedné generace. Upozornil na studii, která na základě dat z několika zemí ukazuje, že mladé generaci se daří dramaticky hůře než starším lidem. A že něco podobného tu nebylo od průmyslové revoluce. V České republice to vlastně není až tak hrozné, jinde ve světě jsou na tom mladí nesrovnatelně hůře.

Logicky se samozřejmě nabízí otázku po příčinách tak epochální změny. Obvyklé klišé říká, že lidem se daří špatně, protože je o práci připravují nové technologie. Jenže nové technologie by měly zvýhodňovat právě mladé a obětmi by měli být padesátníci.

Další možností jsou meze růstu. Radikální ekologové přece upozorňují už od 60. let, že přijde chvíle, kdy se růst zastaví, dojdou suroviny a lidé dramaticky zchudnou. Jenže ceny surovin nejen, že nestoupají k nebi, nýbrž klesají na historická minima.

Jan Keller přichází se svou oblíbenou univerzální odpovědí o tzv. neoliberalismu. Problém je prý v tom, že vlády přestaly regulovat společenský život a podnikání. Jenže ve skutečnosti předpisů nikde na světě nebylo, všude jich přibývalo. I tuto hypotézu můžeme zavrhnout.

Nové třídní rozdělení

Než pokročíme k dalším možným příčinám, zmíníme druhý Kellerův omyl. O tom, kdo bude nahoře a kdo dole, prý stále silněji rozhodují peníze. Tak tomu bylo možná v roce 1950. Dnes žijeme v době, kdy peníze mají tak malý vliv, jako snad ještě nikdy v historii, a kdy už v zásadě existuje shoda o tom, že rozhodujícím faktorem je výkonnost mozku. Jenže ani to není něco, z čeho bychom se mohli radovat. I ve výkonnosti mozku hraje velmi významnou roli dědičnost a vzniká bariéra, která je v mnoha ohledech neprostupnější než dřívější bariéra finanční. Třídní rozdíly rostou, k čemuž ještě přispívá tendence, že „chytří si berou chytré, plodí chytré děti a platí to i naopak.“

Jaká je ale reálná příčina toho, že další generace nedostává stejné životní šance jako ta předcházející. Nepřesně bychom mohli hovořit o rostoucí roli státu, ale

přesněji se jedná o rostoucí moc, složitost a neprostupnost byrokratických aparátů. Předpisy a vykazovací požadavky jsou tak složité, že neumožňují vytvářet nic nového – vyjma velmi preferovaných oborů, jakým je např. zakládání multikulturních neziskovek a dalších humanitních oborů.

Mimochodem, byrokracie by se rozrostla v každém případě, ale ideologie jí výrazně pomohlo. Třeba v českých zemích byl krátce po roce 1989 založen časopis Poslední generace. Parta mladých lidí, která jej vydávala (a která dnes, ve středním věku, horlivě propaguje multikulturalismus) tehdy tvrdila, že lidem se daří příliš dobře, že to je chyba a že by jim měla státní byrokracie ztížit životy. Šéfidologem té party byl tehdy ještě docent sociologie Jan Keller.

Znovuobjevený poklad: Přepuštěné máslo není žádná novinka, ale je stále dobré

Darina Křivánková

Když se objeví nějaká gastronomická novinka, často se zjistí, že jde jen o znovuobjevení toho, co tu už kdysi bylo. Třeba takové indické ghí se k nám dostalo díky popularitě východního životního stylu, ale ve skutečnosti jde o klasické přepuštěné máslo, na němž smažila řízky už Magdalena Dobromila Rettigová a její předchůdkyně.

Dříve se mu v našich končinách říkalo také přepouštěné nebo nejvyššístížeji přečištěné máslo. Jde o tradiční máslo z kravského mléka, ovšem zbavené vody, zbytků mléka a dalších příměsí, které tvoří až 18 procent obsahu másla. Rozhodně ale ne více, to už by pak máslo nebylo máslem; podle normy musí obsahovat 82 procent máselného tuku.

Lednice netřeba

Magdalena Dobromila na něm smažila řízky – a nejen je – hlavně proto, že přepuštěné máslo má vyšší kouřový bod, pohybuje se v rozmezí 200–250 °C, kdežto klasické máslo se začne přepalovat už kolem 150 °C. Kromě toho se takto upravené máslo nemusí skladovat v lednici, což se za dob Rettigové také hodně cenilo a byl to jeden z hlavních důvodů, proč hospodyňky přepuštěné máslo připravovaly. Praktické argumenty tehdy jednoznačně vévodily. To, že přepuštěné máslo vydrží ve spížírně v dobré kondici i řadu měsíců, mělo svou váhu.

Dnes tento produkt zase buduje díky poznatkům ájurvedy, tradičního indického léčebného systému. Podporuje totiž trávení, upravuje hladinu lipidů a cholesterolu, vyživuje nervové buňky, posiluje látkovou výměnu a obranyschopnost, napomáhá detoxikaci, má hojivé účinky, a dokonce snad i omlazuje. V gastronomii se používá tak jako běžné máslo, jen chutná výrazněji, intenzivněji, oříškově. O výhodách při tepelné úpravě už byla řeč.

Zakladatelka školy vaření a autorka populárních kuchařek z počátku 20. století Anuše Kejřová popsala výrobu přepuštěného másla takto: „V době sklizně řepy bývá máslo jadrnější a levnější, proto hledí si hospodyně učiniti nějakou zásobu. K tomuto účelu máslo převažujeme. Dáme máslo do čistého kastrolu na plotnu a při vaření téhož sbíráme dírkovanou sběračkou pěnu; pěnu tu dáváme zvláště a upravujeme z ní výborné máslové placičky. Jakmile máslo dožlutova uvařeno, zaspeme je špetkou mouky nebo solí, dobře zamícháme a necháme na kraji plotny ustáti. Ustálé, vlahé opatrně slijeme do připravené nádoby a zbylý kal do rendlíku, ten uplatníme do placiček, tzv. tvrdaček. Vychladlé, tuhé máslo pergamenem dobře převážeme a v chladné, suché místnosti uschováme.“

O něco podrobnější byla herečka Jiřina Šejbalová ve své knize Vaříme na chatě z roku 1969. A máslo přepouštěla dokonce dvakrát: „Máslo rozkrájíme do většího hrnce a roztavíme a zvolna převažujeme, odpařujeme zbytky vody. Aby máslo bylo trvanlivější, nalijeme je do kameňáku a odneseme do sklepa. Necháme je vychladnout a ustát. Druhý den uděláme obrácenou vařečkou do másla tři otvory až ke dnu, kterými vylijeme přebytečné podmásli. Máslo znovu rozpustíme, slijeme opatrně do nové nádoby, aby zbytky podmásli (příškvár, cmera) zůstaly u dna. Pak je znovu rozpouštíme, až dostane zlatavou barvu a voní. Můžeme je zasypat ještě špetkou mouky a ta strhne zbytky podmásli ke dnu. Máslo nesmíme přepálit, je pak hořké a hůře stravitelné. Dvakrát přepuštěné máslo přecedíme přes plátýnko do čistých kameninových, porcelánových nebo smaltovaných nádob. Zde je necháme, až prochladne a úplně ztuhne, pak na povrch položíme kolečko pergamenu a posypeme solí. Hrncem povážeme pergamenem.“

U nás se výrobě přepuštěného másla věnuje malá firma České ghíčko. Máslo tu obvykle vaří šest hodin, sbírají bílkovinu, karamelizují, přidávají koření a bylinky. Vědí, jak na to, a jejich produkt má skvělou kvalitu. Domácí příprava přepuštěného másla není zas tak složitá, jak by se mohlo

zdát, ale chce to určité zkušenosti a také velmi kvalitní máslo.

Recept: Přepuštěné máslo

V kastrolu rozehejte máslo tak, aby začalo bublat. Pak snižte teplotu na střední stupeň a stále zahřívejte, bez poklice, nezakryté. Jde o to, aby se odpařila voda, čas záleží na množství másla. Probublávající tekutina by měla mít zlatavou barvu, zprvu se bude škvířit, to by ale mělo postupně ustupovat. Že je proces u konce, můžete zjistit například tak, že do bublajícího tuku ponoříte proužek papíru a mastný papír zapálíte. Pokud praská, tak máslo obsahuje stále ještě vodu a musíte pokračovat v ohřívání. Během toho lžící sbírejte z povrchu bílou pěnu. Ve finále by měla být tekutina pouze zlatavá, ale stále v ní budou nečistoty a zbytky pěny. Ty odstraní přecezením přes husté síto vyložené plátýnkem. Přepuštěné máslo nalijte do čistých sklenic a nechte ztuhnout při pokojové teplotě.

Život a dílo Milana Kundery jsou jinde. Češi Kunderu spíš řeší, než aby ho četli

Kateřina Kadlecová

V první letní den vyšel česky dosud jen velmi těžko dostupný román Milana Kundery, *Život je jinde*. Sedmačtyřicet let poté, co byl napsán. Konečně je kniha, kterou v českém jazyce ve výpůjčním fondu dosud neměla ani Národní knihovna (v angličtině ovšem archivuje hned šest jejích vydání!) a jež získala prestižní Prix Médicis za nejlepší zahraniční román roku 1973, legálně dostupná nám všem. Přečteme si ji, nebo se raději opět z obvyklých důvodů pustíme do jejího autora? Komentář Karla Steigerwalda ke Kunderově dnešnímu významu a k aktuální kritické reflexi jeho právě vydaného románu najdete v Reflexu č. 31, který vyšel ve čtvrtek 4. srpna. Přečtete si tu také soupis deseti důvodů, proč valná většina Čechů Kunderova díla nezná, nečte, nechápe a jejich autora má tendenci odsuzovat.

Mnohým vadí například to, že Milan Kundera blokuje překlady svých děl do češtiny. Co kdybychom však brali fakt, že všechny Kunderovy knihy nejsou dostupné v českém jazyce, jednoduše jako pobídka, abychom si, pravda, docela náročné romány přečetli v jiné řeči? Ideálně ve francouzštině, jazyce originálu, nebo v angličtině... Považujme to za zkoušku, za test: skutečně jsme dostatečně vzděláni, abychom se mohli setkat (mnozí spíš „utkat“) s Kunderovým dílem? Pro krásu se musí trpět, jak se říká.

Jiní Milanu Kunderovi nemohou odpustit, že zapírá svou vlast, že k nám jezdí inkognito a zřídka. Dalším utkvělo, že byl Milan Kundera členem KSČ a že jeho raná tvorba, od níž se ostatně distancuje, je zářným příkladem stalinistické poezie. Od překladů Majakovského a surrealistického básněni přešel dvacátník Kundera k lyrickým oslavám socialismu v naivních veršících *Člověka, zahrady širé* (o rudých šátcích, soudruzích, vyhraných bitvách, chlapečkovi hrdě zpívajícím Internacionálu, o zlých zbraních a hrudi naplněné socialistickou vírou, o „tom nákladu denních bojů, o tom životě bolševickém“) a k přímočarému, patosem přesycenému komunistické propagandě v poemě *Poslední máj*, v níž se komunistický novinář Julius Fučík změnil v geroje a byl náležitě zbožštěn v rámci „náboženství bez boha“, marxleninského socialismu.

Většina lidí, kteří sledují média, pak ani po osmi letech nezapomněla na udavačskou kauzu, kterou rozpoutal článek historika Adama Hradilka v týdeníku *Respekt* z 13. října 2008, podle nějž se 14. března 1950 dostavil Milan Kundera na služebnu SNB a udal, že si jistý muž uložil podezřelý kufr u Ivy Militké, jeho známé ze studentské koleje. Na základě udání byl majitel kufru, agent-chodec Miroslav Dvořáček, zatčen a za zběhnutí, vyzvědačství a velezradu odsouzen na 22 let do vězení. Kdo se se znalostí této kauzy pročítá Kunderovým dílem, neustále naráží na analogie k ní. Když v závěrečných pasážích románu *Život je jinde* čte věty „Váš syn udal jejího bratra. Jsou teď oba zatčeni“ (a tím „vaším synem“ se myslí hlavní hrdina, propagandistický básník a posléze špicl Jaromil) a když v jednom ze sedmi příběhů *Knihy smíchu a zapomnění* potká intelektuála Mirka (už ta shoda jmen!), kterého sleduje SNB a nakonec jej uvězní, nemůže si pomoci a třeba i uvěří, že na tomhle šprochu je pravdy víc než jen trochu.

V Reflexu č. 32/2016, si pak přečtete recenzi zmíněného Kunderova románu *Život je jinde*. Nově vydanou, 47 let starou prózu Milana Kundery pustil jeho odedávňý český nakladatel, brněnská Atlantis, na trh o letním slunovratu. Kniha okamžitě sesadila dlouhodobého vítěze prodejního žebříčku Svazu českých knihkupců a nakladatelů, ženské

čtivo *Bábovky* od Radky Třeštíkové, a na dva týdny opanovala špičku literární hitparádu, než se přesunou na druhé místo, které drží doposud. Ale proč vlastně? Protože milovníci díla Milana Kundery chtějí mít jeho opus v knihovně kompletní, neboť Kundera je nový Jirásek, jehož sebrané spisy se v každé domácnosti, buržoazní i později socialistické, pečlivě oprašovaly?

„*Kulomet smíchu, pekelný stroj, jehož péro Kundera ďábelsky natahuje, neohrožuje jen měšťáky, kteří prohráli svůj život, ani nové měšťáky, kteří se stali vlastníky ‚proletářského‘ státu. Milan Kundera tu mří do terčů mnohem svatějších: do srdce Velkých Pravd a Velkých Postav: rouhá se. A dělá to s inteligentní divokostí, s krutou vášní, s analyticko-kritickým vztekem. (...) Kdyby mladý komunistický básník, o jehož mládí, masturbaci, povolání i vyvolení, směšných láskách i směšné smrti nám Kundera vypráví, kdyby Jaromil nebyl než figurína, na kterou se střílí, Život je jinde by byl velmi vtipná kniha, ale nic víc. Jenomže ona je právě mnohem víc: podivná, pustošící, hluboká,*“ napsal francouzský básník a esejista Claude Roy v Paříži roku 1973 v článku pro týdeník *Le Nouvel Observateur* (upravený text použilo nakladatelství manželů Škvoreckých Sixty-Eight Publishers pro české, exilové vydání knihy). Jenže některé romány, byť sebelepší, jsou jaksi časové – jsou vázány na politické události a dobové okolnosti tolik, že o dekády později přes mistrovství stylu nejsou aktuální ani čtenářsky atraktivní. Patří k nim i *Život je jinde?*.

Četli jste poslední číslo Reflexu a zaujal vás článek o Milanovi Kunderovi? Nedalo mi to a reagoval jsem...

Milá redakce,

mám velké nutkání reagovat na článek paní redaktorky Kadlecové z posledního čísla Reflexu na stránkách 8-11 o spisovateli Milanu Kunderovi. Jeho díla si velmi vážím a ve své reakci nebudu nijak odsuzovat cokoli z jeho svobodně autorské vůle. Nevadí mi, že píše francouzsky, prostě je natolik na jazykové výši, že dovede skvěle literárně tvořit ve světovém jazyce, který není jeho jazykem rodným. Ani nechci kritizovat jeho snahu o jistou nepřístupnost vůči své původní vlasti či snahu o jeho striktní soukromí. Je to vše jeho věcí a do toho nám nic není.

Co mne ale dosti "vytáčí" je neustálé zpochybňování jeho udání agenta-chodce Dvořáčka z roku 1950. Dle mých přátel ze dvou příslušných ústavů Akademie věd ČR, kdysi pověřených zkoumáním dokumentu a okolností jeho vzniku (nebudu, promiňte, nemám jejich svolení) jde o udání právě a nezfalšované. Kdo však chce, ten tomu nevěří, protože přece není možné, aby tak skvělý spisovatel mravně selhal, že.

Musíme si ale uvědomit, že pak už to není o spravedlnosti, ale o elitářství. Všichni ostatní udavači jsou svině, jen Kundera má svatozář. Myšlenka, že skvělá tvorba a bizarní mravní či politické postoje se vzájemně vylučují, je pitomostí na kvadrát. Spekulace o tom, že za Kunderu došel na stanici SNB někdo jiný, kdo si pouze půjčil jeho doklady a vydával se za něho, je neuvěřitelně komplikovaná filipika. Kdysi takto spekulovala paní Dagmar Veškrnová - Havlová, když důkazem Kunderovy nevinoty bylo dle ní neuvedení čísla jeho občanského průkazu v udání a absence jeho vlastnoručního podpisu. Jistě, ona s tím nemá žádnou zkušenost, ale její manžel Václav Havel jí mohl sdělit, že OP se ponechával vždy na vrátnici policejní služebny a že podpis pod udání nebyl vyžadován. K identifikaci bylo nutné jméno, datum narození a bydliště, to udání obsahuje.

Ale my přece nebudeme mravnímu skluzu pana Kundery věřit, když přece tak krásně píše a máme ho tolik, tolik rádi. Do agenta Dvořáčka, který byl 14 let po komunistických lágrech nám nic není, nic kloudného přece nenapsal. Pouze pomáhal lidem, že - a to v době, kdy byl Milan Kundera zarytým svazáckým funkcionářem fakulty a komunistou. To, že jím byl s krátkou přestávkou 17 let nám neva, vykoupil to pak svým útekem ven. To, že utíkal před hydrou, kterou pomohl svými předešlými postoji po léta vytvářet, je prkotina, vidíte.

Jen k zamyšlení - on v tom Kundera nebyl sám, novodobá i nedávná historie zná spousty bizarních bytostí, které po sobě zanechaly skvělá díla, a já osobně je ze své knihovny nevyřazují. Ba právě naopak, i když mám o jejich autorech poněkud mizerná mínění. Vážím si děl Nikose Kazantzakise (řeckého bolševika až na půdu), norského nositele Nobelovy ceny Knuta Hamsuna (zarytého nácka a fašisty, autora oslavných statí na Adolfa Hitlera a autora Hitlerova nekrologu - ani po nich nemusejí pátrat Zeman s Ovčáčkem, jsou dostatečně archivovány), antisemitů, jakými byli Jan Neruda či Otokar Březina (kterým bych to z hlediska dobového kontextu snad i odpustil), ale i poměrně

vulgárního antisemity Jakuba Demla (kterému to pro jeho ještě poválečný antisemitismus neodpustím) a také původně bolševiků a špičkových básníků Vladimíra Holana a nositele Nobelovy ceny Jaroslava Seiferta, kdysi oslavujících SSSR a stalinismus.

Bohužel je třeba říci, že skvělá umělecká práce a olbřímí talent nevylučují mravní desintegritu autorů. Jen je potřeba si to přiznat a chlapsky se k tomu postavit, čehož pan Kundera není schopen. To nic nemění na špičkové kvalitě jeho děl a na jeho světové proslulosti. Ale svým neustálým sebedestruktivním omlouváním skutečnosti se stavíme, bohužel, do rolí nespravedlivých elitářů. To, co odpustíme jednomu, jehož milujeme za jeho věčný umělecký odkaz, bychom u jiného zatratili, protože prostě napsal prdlajs - úžasný postoj.

S pozdravem Dr. M. Hájek, Plzeň

literárně netalentovaný čoklík (dle úžasně konstruktivní velemoudrosti pana Steigerwalda)

Známý disident Jiří Pelikán pomáhal StB unést člověka ze Západu

Jiří Šťastný Idnes

Novinář Jiří Pelikán byl jedním z nejznámějších československých emigrantů. Jenže také tím, kdo na začátku 60. let pomohl StB vylákat a pak unést ze západního Německa představitele studentského hnutí Dietera Konieckého. Ten byl pak v Československu odsouzen k mnohaletému žaláři.

Dokumenty popisující tuto událost objevil historik Vojenského historického ústavu Prokop Tomek, když pracoval na knize *Život a doba ministra Rudolfa Baráka*. Právě za jeho éry se řada podobných únosů uskutečnila.

Pelikána i Konieckého spojovala angažovanost ve studentském hnutí, které bylo na přelomu 50. a 60. let na vzestupu. Komunisté ho ale využívali pro svou propagaci a vzhledem k čilým stykům se zahraničím bylo také ideálním prostředím pro československou rozvědku.

Pelikán byl v té době předsedou vlivného Mezinárodního svazu studentstva (MSS). Student Dieter Koniecki funkcionářem Liberálního svazu studentstva v tehdejší západní Německu. V rámci svých kontaktů i funkce se Koniecki v roce 1959 zúčastnil Mezinárodního týdne míru a přátelství v Praze, kde se setkal s mladou studentkou Kristinu Moikovou. Ta se koncem roku 1960 pokusila utéct z republiky schovaná v kufru osobního auta a právě při jejím výslechu slyšela StB jméno Koniecki poprvé.

Tajná policie se na mladíka okamžitě zaměřila a v době špionáže jí jeho časté cesty do zahraničí, angažovanost i přátelství s řadou lidí po celé Evropě stačily jako důkaz, že Koniecki je špión německé tajné služby.

Problémem byla skutečnost, že žil v západní Německu, a jeho "spravedlivé potrestání" proto nebylo tak jednoduché.

Koniecki měl ale zájem o dokumenty uložené v archivu MSS v Praze. Pracovníci bezpečnosti proto 10. ledna 1961 navštíví Pelikána a po krátké poradě připravují plán. Pelikán uvolní svého zaměstnance Erika Šimona, který pod záminkou nákupu psacích strojů odjede za Konieckim do západního Berlína a nabídne mu jednání o návštěvě pražského archivu. Ale ve východní části města.

Hlavně at' nemluví ...

Právě interpretace tohoto jednání je klíčová pro zjištění, zda už tehdy Pelikán znal plány StB. Už zde Pelikán lidem z StB tvrdí, že se není čeho bát, protože pokud by se Koniecki do NSR nevrátil, MSS by nebyl kompromitován. Naopak Konieckého odsouzení za špionáž by se dalo výborně propagandisticky využít.

"Pelikán rozhodně věděl, co se chystá. Potvrzuje to vývoj celé události i jeho další chování. Bezpečnost mu zřejmě popsala Konieckého jako agenta a nepřítele režimu a on jako oddaný komunist a součást aparátu samozřejmě kývl," je přesvědčen Tomek.

Vše je tedy dohodnuto a akce také "úspěšně" proběhne. Nic netušící Koniecki přijel 15. ledna do východního Berlína, kde si v hotelu asi hodinu povídal s Šimonem a dostal i pozdrav z Československa - láhev slivovice. Na cestě z hotelu na nádraží ho zatkla východoněmecká policie. Je dopraven do Československa a vyslýchán. To vše v tajnosti.

Role Pelikána tím ale nekončí. K jeho smůle je jedinou stopou pro lidi, kteří se začnou zajímat, kam jejich přítel tak náhle zmizel. Konieckého matka totiž měla krátce po únosu narozeniny a nepřítomnost syna na oslavě vzbudila rozruch. Ke konci ledna se Pelikán opět radí s StB. Z Bonnu mu volal Konieckého kolega. Němci už vědí, že se měl Koniecki setkat s jakýmsi pověřencem Pelikána.

Situace vyžaduje poradu a politik se zde projevil jako schopný konspirátor. Sám vymyslí teorii, která se líbí i StB. Bude tvrdit, že Konieckého pozval do archivu až na konec února. Proč by ho tedy StB zatýkala měsíc předem...

"Osobně projevil soudruh Pelikán obavu pouze v tom směru, aby Koniecki nenalezl možnost podat zprávu o svém pobytu a rozhovoru s Šimonem, nejen teď, ale i v budoucnu. Bylo mu pouze řečeno, že takovou možnost Koniecki v současné době rozhodně nemá," konstatuje záznam StB.

Za špionáž 10 let

V únoru už o zmizení Konieckého píše západoněmecký tisk a často v této souvislosti jmenuje právě Pelikána. Východoněmecká mládežnická organizace FDJ mu dokonce radí, aby kapitalistická média zažaloval. Pelikán to ale neudělá. Zřejmě se obává, aby se celá věc ještě více nerozvířila.

V únoru pak československé úřady konečně oznámí, že zatkly skupinu špiónů včetně Konieckého. V květnu 1961 byl student odsouzen k deseti letům za špionáž, část trestu mu ale byla prominuta. Podle soudu se Koniecki ke špionáži přiznal. Ve skutečnosti jen řekl, že měl kontakty se západoněmeckou tajnou službou kvůli své vědecké práci o vztazích mezi východem a západem. Rozhodně popřel, že by někoho verboval nebo přemlouval ke spolupráci. "To, o čem mluvil s lidmi, které měl údajně zverbovat, jsou obecné politické řeči studentů, zájímavějších se o politiku," tvrdí Tomek

Ze stalinisty disidentem

"V té době patřil Pelikán k zaníceným komunistům a jeho tehdejší postoje naprosto korespondují s tím, co udělal," tvrdí Tomek. Také italský historik Francesco Caccamo, který napsal Pelikánovu monografii, zcela otevřeně popisuje jeho tvrdé stalinistické postoje.

Už v 90. letech se také objevily informace, že Pelikán je odpovědný za vyloučení více než 10 tisíc vysokoškolských studentů po roce 1948. A on sám uznával svou vinu.

"Musím říct, že jsme byli velice zpozdění, protože jsme si hrůzu a dopad politické represe uvědomili, teprve až dopadla na komunisty. Je dobré chyby uznat a postiženým lidem se omluvit. A to jsem, pokud jsem se s nimi setkával, také dělal," napsal sám o sobě Pelikán.

Lidé, kteří Pelikána znali a které iDNES.cz oslovil s žádostí o jeho charakteristiku, nechtěli kauzu Konieckého komentovat. Shodli se však v jednom. Vývoj jeho postojů je typický pro poválečného komunistu a shoduje se s řadou dalších osobností československé politiky.

"On sám sebekriticky mluvil o svém působení po roce 1948, kdy se účastnil stranických čistek na vysokých školách. Ale jeho další život odpovídá vývojové dráze, kterou měla řada dalších komunistů. Postupně si uvědomoval nepřijatelnost některých metod a rozcházel se s nimi nejen v názorech, ale i prakticky," řekl například místopředseda ústavně-právního výboru Sněmovny Zdeněk Jičínský, v minulosti člen KSČ.

"Nemám rád hodnocení toho, co lidé tehdy dělali. Byla to jiná doba. Lidé po zkušenosti Mnichova i nacismu prostě věřili tomu, že se u nás nastolí spravedlnost," uvedl trockista Jiří Dienstbier, signatář Charty 77, který byl před rokem 1968 také v KSČ.

Podle něj právě Pelikán jako ředitel televize přispěl v 60. letech k šíření svobody. Po okupaci v roce 1968 prý také patřil k lidem, na které měli Rusové "největší pifku" a požadovali jejich odstranění. "Aby byl v bezpečí, byl rychle vyslán do Itálie. Tam svými Listy i dalšími aktivitami patřil k neaktivnějším podporovatelům disentu," řekl Dienstbier.

A to rozhodně nelze Pelikánovi upřít. Za podporu mu vděčí řada lidí, kteří po emigraci hledali podporu. Listy patřily k nejzásadnějším exilovým tiskovinám.

Pro komunistický režim byl tento bývalý stalinista dokonce tak nebezpečný, že se ho tatáž StB, se kterou se ještě v roce 1961 stýkal, pokusila zabít. V lednu 1975 mu tajná bezpečnost poslala do Itálie balíček s výbušninou. Když Pelikán balíček otvíral, vyšlehl z něj plamen, od kterého chytil závěs. Jemu se ale nic nestalo.

Hrdinný soudruh Jiří Pelikán

Jiří Pelikán se narodil v roce 1923. Vystudoval Vysokou školu politických a sociálních nauk. Po škole pracoval na ÚV KSČ a v letech 1953-1963 byl předsedou Mezinárodního svazu studentstva. Od roku 1963 do září 1968 vedl Československou televizi a patřil k reformnímu křídlu v KSČ. V září 1969 odchází na velvyslanectví do Itálie, kam emigruje. Od roku 1970 vydává jeden z nejdůležitějších emigrantských časopisů Listy. V roce 1975 na něj StB neúspěšně spáchá atentát. Pelikán stačí balík, který mu začne hořet v ruce, odhodit. V letech 1977 až 1989 je poslancem Evropského parlamentu za Italskou socialistickou stranu. V roce 1999 umírá v Římě.

Čech slaví úspěch na Novém Zélandu. Prodává čistě přírodní čokoládu

Už jako malý kluk snil český rodák Jiří Havlík o tom, že jednou bude vlastnit továrnu na čokoládu. Později se vyučil cukrářem. A když po vojně jel navštívit bratra na Nový Zéland, rozhodl se, že se do vlasti již nevrátí. A po pár

letech si tam skutečně otevřel výrobu čokolády.

"Jsem pravděpodobně jediný výrobce, který do čokolád nepřidává žádné umělé přísady či barviva," říká Jiří Havlík. / foto: Playtvak.cz

Čokoládovna sympatického Čecha se nachází v hlavním městě Nového Zélandu, ve Wellingtonu. Své produkty však dováží prakticky do všech koutů země. Oproti ostatním výrobčům je v recepturách poctivější a důslednější.

„Jsem pravděpodobně jediný výrobce na Novém Zélandu, který do čokolád nepřidává žádné umělé přísady či barviva. Všechno je čistě přírodní. Stejně tak ani nevyrábíme čokoládu na sklad, aby se prodávala někde třeba za půl roku. U nás se vyrábí každý týden a pravidelně své obchody zásobujeme čerstvými produkty,“ popisuje svou obchodní strategii rodák z Velichova u Karlových Varů.

Poctivě podnikání se vyplácí

Jeho firma nese název odkazující na Českou republiku – Bohemein. Ačkoli začínal ve firmě sám, kdy si sám sháněl odběratele, sám řešil účetnictví i sám vše vyráběl, dnes se jeho podnik poněkud rozrostl. Má 16 zaměstnanců a výroba se bude i nadále rozšiřovat. V současné době produkuje až 35 tisíc čokolád týdně.

Vedle tradičních čokolád zkouší i nové kombinace příchutí jako třeba ananas s černým pepřem, čokoládu s wasabi či třeba octové čokoládové bonbony. Sám říká, že experimentování ho baví, ale na druhou stranu také přiznává, že mnoho jeho pokusů skočilo takřkajíc v koši. Když si není kvalitou jistý, raději produkt sám zruší, než aby se na pult dostalo něco, co chutná až příliš divně.

Čokoládu miluje

Zajímavostí je, že ačkoli se jeho život posledních několik let doslova točí jen kolem čokolády, sám na ni nezanevřel a s chutí si ji také sám dopřává.

Jiří Havlík žije ve Wellingtonu přes deset let, má tam manželku a dvě děti. O návratu do rodné země neuvažuje. Jezdí sem pouze na návštěvy a dovolené.

Pokud vás zajímá, jak složité je založit si podobné podnikání na Novém Zélandu, podívejte se na první díl nového dokumentárního cyklu Novozélandský sen na webu Playtvak.

Autor: playtvak.cz

Dostali jsem z Generálního konzulátu: Prohlášení MZV ke statusu měst Jeruzalém a Tel Aviv

07.09.2016 / V souvislosti s některými mediálními zprávami k otázce statusu měst Jeruzalém a Tel Aviv sděluje MZV ČR následující:

Stát Izrael vyhlásil za své hlavní město Jeruzalém. Status Jeruzaléma jako hlavního města Státu Izrael však není mezinárodně uznán. Česká republika společně s ostatními členskými státy EU na základě závěrů Rady pro zahraniční věci EU považuje Jeruzalém za budoucí hlavní město obou států, tj. Státu Izrael a budoucího Státu Palestina.

Tel Aviv je v současné době sídlem většiny zahraničních zastoupení, včetně zastupitelského úřadu ČR.

Atlasová bitva aneb Musíme si myslet totéž?

Roman Joch NevPes

Ministerstvo školství za současné paní ministryně Valachové považují za nejvíce zideologizované a zfanatizované ze všech ministerstev této vlády. Vedle ministryně Valachové i paní ministryně Marksová-Tominová působí jako vzor umírněnosti a střídavosti – a to je co říct! (Úřad páně Dienstbierův za ministerstvo nepovažují; jen za prostor k onanii.)

Důvodů pro změnu, včetně radikální změny personální, je na ministerstvu školství více než dost. Jsou však více méně vnitropolitické.

Ale věci zašly příliš daleko, když jakási obskurní náměstkyně na ministerstvu kafrá do politiky zahraniční.

O co jde?

O „atlasovou bitvu“.

„Velvyslanectví“ neexistujícího státu protestovalo proti tomu, že ve školním atlasu je uvedeno, že hlavním městem státu existujícího je určité město (schválně nyní nevedu, které; to později). A ona obskurní náměstkyně se jala ujistit toho „velvyslance“ státu neexistujícího, že „sjedná nápravu“, daný atlas už nebude ve školách oficiálně schválen. Aby byl, musí prý za hlavní město státu daného, existujícího, uvádět město v něm jiné – a co na tom, že daný stát za své hlavní město považuje ono město v atlasu uvedené, nikoli to město jiné?!

A tím vyvstává několik otázek:

Za prvé, má vůbec ministerstvo školství řešit tuto otázku zahraniční politiky? Odpověď: nemá.

Za druhé, jsme ještě svobodná země? Odpověď: doufám, že ano. Má vůbec nějaký státní úřad předepisovat školám, rodičům, dětem, lidem, co si mají myslet o jiných zemích? O jejich hlavních městech? Odpověď: nemá.

Smysl pro humor neopouští židy ani když demonstrují. Takhle vznikají židovské anekdoty. Foto z demonstrace z 8 září, demonstrace za to, aby byl Jeruzalém hlavním městem Izraele v našich atlasech.

Je hlavním městem Bolívie město Sucre, nebo město La Paz? Je hlavním městem Holandska (Nizozemska) město Amsterdam, nebo město Haag? A je ta země vůbec Holandsko, nebo Nizozemsko? Musíme všichni mít jeden názor, nebo smíme mít svobodu se v nich lišit? A má nás ministerstvo školství v tom dirigovat? Odpověď: nemá.

Pro mě je hlavním městem Izraele Jeruzalém

Za třetí, už všichni víte, o čem asi mluvím. Situace na Blízkém východě je tak složitá, jako snad nikdy předtím (za poslední týden; neboť složitá byla vždy). Bývalí spojenci jsou (možná?) nepřátelé a bývalí soupeři jsou (možná?) spojenci. Tady je nutné měřit lékárníckými vahami a operovat skalpelem, nikoli sekat sekyrou. A jedna osoba na ministerstvu školství to právě činí.

Jedna konstanta však zůstává: Izrael je náš hlavní spojenc v regionu a my jsme jeho hlavním spojencem v Evropě. To se nezměnilo za žádného našeho premiéra a ani žádného našeho prezidenta. Můžeme si o nich myslet, co chceme (a o některých z nich já si myslím jen to nejhorší), ale v tomto všichni byli konzistentní; ještě jednou: Izrael je náš hlavní spojenc v regionu a my jsme jeho hlavním spojencem v Evropě.

Takže nějaká favoritka paní ministryně školství v jejím pašalíku nemá právo přepisovat českou zahraniční politiku.

Ale zpět ke svobodě: proč by Češi, školy, rodiče, školáci, lidé, nemohli mít na danou otázku „Co je hlavním městem státu Izrael, Tel Aviv, nebo Jeruzalém?“ názory různé?

Proč by museli mít názor stejný, ausgerechnet ten, který zastávají neonacisté a arabští teroristé?

Proč by v odpovědi na tuto otázku nemohla být svoboda? Proč bychom se jako občané v odpovědích na ni nemohli svobodně lišit? Bez dirigování té zakomplexované osoby na ministerstvu školství?

Tolik to hlavní, principiální. Bez ohledu na to, jaký názor na danou věc zastáváte. A nyní můj názor osobní, soukromý: jak vy říkáte městu, v němž sídlí prezident, premiér, vláda, parlament, nejvyšší soud dané země?

Já mu říkám město hlavní.

Jeruzalém, hlavní město Izraele. Jeruzalém je hlavním městem Státu Izrael a navždy jím zůstane.

Bez ohledu na komplex kohokoli na českém ministerstvu školství.

LN, 5.9.2016

Autor je ředitel Občanského institutu

Nehorázností je požadavek tak zvaného velvyslance neexistujícího státu na změnu našich učebnic. Senátorka Filipi.

Je politika důležitější než geografie?

Michal Klíma

Vynikající polský dramatik Sławomir Mrożek má ve své hře Velvyslanec dialog nad globusem, který dostane velvyslanec fiktivního demokratického státu od zmocněnce totalitní země. Globus však neobsahuje kontinenty:

Velvyslanec: Je-li to globus čili zeměkoule, pak něco chybí.

Zmocněnec: Kde?

Velvyslanec: Všude. Chybí Evropa, Asie, Afrika, obě Ameriky.

Zmocněnec: Když poslali takový, znamená to, že takový má být. Všechno je v pořádku. Nestala se žádná chyba.

Velvyslanec: A kde jsou kontinenty? Na zeměkouli nejsou kontinenty?

Zmocněnec: Jsou, ale jen z geografického hlediska.

Politicky ještě nejsou takové, jak je třeba.

Velvyslanec: Copak k pořízení globusu nestačí geografie?

Velvyslanec: Ne, protože politika je důležitější než geografie. Politika je nejdůležitější ze všeho.

Na tento dialog jsem si vzpomněl, když jsem se dozvěděl, že ministerstvo školství, tedy ústřední orgán vlády naší země, chce, aby se v našich školách učilo, že hlavním městem státu Izrael není Jeruzalém. V Jeruzalémě sídlí prezident, parlament, vláda, všechny státní úřady. V zeměpisu jsme se učili, a jistě se to takto učí i v dnešních školách, že to jsou znaky hlavního města, které by měly stačit pro to, aby bylo město v mapě zaneseno jako hlavní město. Ovšem – politika je důležitější než geografie. Politika je nejdůležitější ze všeho. Ale jaká je politika naší země? *Ustupovat stížnosti velvyslanectví neexistujícího státu, který se ve světě proslavil hlavně svými teroristickými představiteli a ostatně jeden z nich byl přímo velvyslancem u nás a zapsal se do dějin výbuchem, při němž sám přišel o život?* Izrael je naším spojencem, reprezentance palestinské samosprávy u nás je pozůstatkem totality. Je proto nepochopitelné, proč bychom měli ustupovat jejímu požadavku a učit naše děti nepravdy jen proto, že je snad někdo považuje za politicky korektní. Ministerstvo školství by mělo svůj postoj přehodnotit. Geografie nesmí ustupovat politice.

Autor je generálním ředitelem VLTAVA LABE MEDIA

Úředník z banky volá podnikateli, který má u nich účet.

"Pane Laitner, při měsíční uzávěrce jsme zjistili, že jste přečerpal svůj účet."

"O kolik?"

"Máme u vás tisíc korun."

"A kvůli tomu mě otravujete?"

"Dovolte...?"

"Jaké dovolte? Jaký zůstatek jsem měl předešlý měsíc?"

"Moment.... deset tisíc korun."

"Tak to viděj. Ja měl u nich desetkrát tolik A VOLAL JSEM JIM KVŮLI TOMU?"

Roubíček co by jste udělal kdyby manželku napadl lev?

Nic Kohn. Sám ji napadl, sám ať se brání.

Když duše Věry Čáslavské ztrácí klid z nečistého svědomí, aneb za vším hledej Havla!

Když duše Věry Čáslavské ztrácí klid z nečistého svědomí, aneb za vším hledej Havla!

Redakce AE News přináší zamýšlení našeho redaktora pana Bati nad jednou tragédií, která prostoupila až do politické sféry a nejvyšších kruhů polistopadového establishmentu. Kam až sahá odpovědnost rodičů za výchovu svých dětí? Je vina a trest finální tečkou za zločinem? A měřilo se vždy správným metrem? Kam až sahá světská spravedlnost? Ne na všechny otázky lze najít odpovědi.

Nejsem zřejmě jediný, kdo obdržel nevyžádaný email s tématem, který opravdu zaujme. Pojednává o případu člověka, který vlastní rukou zabil svého otce [1]. Ano, jde o otcovraha Martina Odložila, jinak také syna Věry Čáslavské, manželky Josefa Odložila. (Pozn. redakce – Václav Havel mu v roce 1997 udělil milost). O tom, kdo je kdo, snad není nutné ze široka rozepisovat, jen snad tolik, že V. Čáslavská je několika násobná olympijská vítězka, mistryně světa v moderní gymnastice, Josef Odložil stříbrný medailista z OH v Tokiu atd. Jde nejen o osobní a rodinný případ, ale také o případ s politickým pozadím. Tím pozadím je sám Václav Havel navzdory tomu, že kdysi velkohubě prohlásil, že „Mravní klima v naší zemi se musí změnit. Nikdo si nesmí myslet, že svoboda a demokracie dávají komukoliv právo ohrožovat svobodu a životy druhých!“ Že to byl právě on, který svá slova zašlapal hluboko do země nepřekvapuje, vzletných a silných slov vypustil celou řadu, ze kterých však jen zlomek splnil.

Příběh, který se udál dne 7. srpna 1993 je o tom, kam až může dojít tzv. „opičí láska“ matky, která svého syna vedla nejen k zahálčivému neodpovědnému přístupu k životu, ale i k nenávisti svého otce, se kterým se právě z těchto důvodů rozešla. Je těžko popisovat chod událostí, které jsou velmi složité a spletité, ostatně je o tom napsaná poutavá kniha. Ta by měla být povinnou četbou na českých školách v občanské nauce. Ale nikdy tomu nebude, dokud bude existovat kult Václava Havla, který v příběhu sehrál velmi podstatnou negativní roli. Dovolím si uvést úvod ke knize „Prostě, zabil jsem svého otce.“, jejíž autorkou je sestra pana Josefa Odložila, paní Ševčíková a která velmi podrobně charakterizuje událost, která u nás nemá obdobu.

Pan Josef Odložil se nezapsal do dějin této země jen jako skvělý atlet a atletický trenér (připomeňme si jeho druhé místo na OH v Tokiu z roku 1964 v běhu na 1500 metrů či celou řadu běžeckých rekordů), ani jako voják (v letech 1992 a 1993 byl velitelem Mírových sborů OSN v Iráku), ale především jako oběť české justice. Jednou z největších životních chyb Josefa Odložila, i když to byl jinak čestný, neobyčejně vytrvalý a pracovitý člověk, bylo, že se oženil s Věrou Čáslavskou a žil v České republice. S Čáslavskou měl dvě děti – dceru Radku a syna Martina. Jejich matka děti však vedla k zahálce, podvodům a obcházení zákonů. V jakémsi bludném opojení ze slávy a moci jim dokonce výslovně vštěpovala, že se nemusí ani moc učit. Oddělovala je od otce a po rozvodu, který sama zavinila a jim lživě léta bulíkvala, že jejich otec je sadista, aby k němu náhodou nechtěly.

Pan Odložil se přirozeně mnohokrát obrátil na české soudy. Přestože argumentačně a morálně naprosto dominoval, úspěšný (jak jinak) nebyl. Obrátil se i na presidenta Havla, ale ten mu ani neodpověděl. Tak se Josef Odložil jen zpozdválil musel koukat na mravní pád svých dětí, který byl čím dál tím strmější. Když jeho syn Martin neudělal na střední škole, kterou procházel jen díky protekci své maminky, ale stejně však s trojkami z chování, ani maturitu, pan Odložil už to nevydržel a šel synovi domluvit. To se mu stalo osudným. Jeho chlapec, který se již v té době 7 let věnoval bojovým sportům, ho srazil k zemi útočnou ranou – pěstí obutou boxerem z rozběhu. Podle očitých svědků se opravdu ani na okamžik nezastavil. Rána měla obrovskou sílu a otec padl ihned toporně k zemi

a již se nikdy neprobral. Po 35 dnech na to zemřel v nemocnici.

V každé civilizované zemi a v každé době toto byla otcovraha – nejtěžší zločin. Ne však v nynější České republice. Martin svého činu nikdy nelitoval, tak byl zdegenerovaný výchovou své matky. I před soudem prohlásil, že by to udělal zase! Přesto dostal naprosto neuvěřitelně pouhé čtyři roky vězení a stejně si neodseděl ani den, protože prezident Havel mu hned po rozsudku dal milost. A světe neví se, místo do vězení šel otcovrah rovnou na právnickou fakultu. Přestože nedokázal udělat ani maturitu! Inu špatný prospěch, trojky z chování a zejména otcovraha jsou patrně v našem právním prostředí tou nejtžádanější kvalifikací. Možná by se nám hodil jednou jako soudce, že?“, řekli si. (Kdo poznal poměry u českých soudů, dobře ví, že to není vůbec přehnané tvrzení.)

Sestra pana Odložila, paní Ševčíková, o tom všem napsala moc dobrou knížku. Jmenuje se výstižně: „Prostě, zabil jsem svého otce.“ Přestože internetové odkazy na ni téměř vymizely či byly zablokovány, uchovali jsme ještě jeden funkční, kde je ke stažení ta knížka paní Ševčíkové. **Vřele ji doporučujeme, protože jde i po létech o stále živé memento, které se týká současného práva v naší zemi a nešťastných rodinných poměrů vnucovaných národu.**

FOTO: Věra Čáslavská a Josef Odložil

Tolik ve stručnosti ke knize a událostech kolem smrti Josefa Odložila. Tím ovšem příběh nekončí a není od věci se poněkud blíže zmínit o druhé straně mince manželství Josefa Odložila a Věry Čáslavské a sice o samotné paní Věře Čáslavské. O osudu nepodařeného syna, otcovraha Martina nemám nejmenší povědomí, zato o paní Čáslavské je toho přehršel. Rád bych se se čtenáři podělil o své poznatky, názory a události, které s paní Čáslavskou mají nějaké souvislosti. Především, že od dob její sportovní slávy to nejsou zrovna události či skutečnosti, které by ji zrovna ctily, tedy přesněji – jak pro koho.

Jak z veřejnoprávních médií, hlavně TV víme, Věra Čáslavská v poslední době prožívá těžké období, sužované jejím zdravotním stavem. Bylo by proto asi slušné na tomto místě projevit paní Čáslavské jakýsi lidský soucit nad jejím zdravotním strádáním, ale vzhledem k výše, resp. v knize popisovaným událostem se mi takový soucit přičítá. Ale nejsou to jen důvody z událostí, které se vztahují na rodinu V. Čáslavské, na její vztah k J. Odložilovi a k jejím dětem, zvláště k synovi, otcovrahovi Martinovi, ale také její veřejná, spíše politická angažovanost v blízkosti Václava Havla. Paní Čáslavská, coby významná a úspěšná sportovkyně, měla v době své slávy velké sympatie, uznání a přízeň... no kde jinde, než u nejvyšších stranických funkcionářů, včetně G. Husáka., resp. A. Dubčeka a pod. Není pochyb, že si uznání zasloužila, výkony a výsledky tomu nasvědčují, nicméně její sportovní hvězda, jak tomu zpravidla bývá, po čase zhasla.

Přišel však listopad 89 a paní Čáslavské se otevřely další možnosti, jak zúročit svoji popularitu a slávu, bohužel to vzala za špatný konec. V tu dobu již na veřejnosti v rámci listopadové revoluce exponoval známý disident, politický vězeň, „dramatik“(!) Václav Havel, který se rád obklopoval významnými lidmi jak z disentu tak z veřejného či politického života. Pro paní Čáslavskou nebyl žádný problém vetřít se do jeho přízně. Ostatně není vyloučeno, že „přátele“ byli už mnohem dříve. Nasvědčoval by tomu jejich soukromý, poněkud netypický život „bohémů“. Tak se stalo, že po zvolení Václava Havla prezidentem republiky, paní Čáslavská stanula po boku V. Havla jako poradkyně prezidenta.

Zde se také seznámila s řadou osobností, které později v politice sehráli významnou roli. Zvláště ji zainteresoval Havlův kancléř, „kníže“ Karel Schwarzenberg, který později kandidoval, vedle Miloše Zemana, na post prezidenta republiky. Sportovci by podle Čáslavské neměli „v této důležité chvíli“ zůstat stranou a proto vyzvala své kolegy, aby volili jejího favorita. „Znáš ho profesionálně i osobně,“ uvedla s tím, že se za Karla Schwarzenberga může zaručit. K e-mailové žádosti, aby sportovci svým podpisem vyjádřili podporu Schwarzenbergovi, přidala i dopis „budoucímu prezidentovi“, ve kterém vzpomíná na soukromé zážitky s ním. Proč k takto osobnímu kroku přistoupila, vysvětlila takto:

„Aby (lidé) věděli například, že když jsem prožívala své nejtěžší životní období, kdy jsem se kompletně uzavřela před světem, nestýkala se ani s přáteli a chtěla spíš už nežít, byl jsi tu Ty,“ píše Čáslavská v dopise a vzpomíná, jak jí její přítel rok co rok posílal vánočního kapra (možná i nějakou tu korun na přilepšenou). V závěru textu se pak nevyhýbá ani poznámce k jedné z nejkritizovanějších vlastností ministra zahraničí. „Radě lidí je trnem v oku Tvé zdánlivé usínání v okamžicích, kdy se kolem Tebe řeční. Pozastavují se nad formou, uniká jim však podstata. I v tomhle jsi čitelný – když se mluví zpřímá a k věci, nikdy nezavíráš oči. To děláš pouze a jen tehdy, když tvé okolí příliš dlouho pustě žvaní...“ vyjadřuje pochopení Čáslavská. „Jsem si naprosto jistá, že ve světě nás budeš reprezentovat s noblesou, jak jsi to činil doposud,“ dodala závěrem.

To byl možná ten okamžik, který hnul žlučí velké části obyčejných občanů, moment, který možná sehrál rozhodující okamžik, že K. Schwarzenberg prohrál. A že se paní Čáslavská za vydatné podpory režiséra Svěráka snažila seč mohla v předvolebním duelu Miloše Zemana s Karlem Schwarzenbergem, když vůči němu zaujala nenávistný, pomlouvačný a odmítavý postoj, vyjádřený ve prospěch Karla Schwarzenberga. Mimo jiné mu vmetla do tváře, že se doprošoval komunistů, aby mu dali svůj hlas, ale i jeho členství v zločinecké KSČ v době Pražského jara, z níž byl ale vyloučen brzy poté, kdy protestoval proti invazi vojsk Varšavské smlouvy do Československa. Jakoby však sama zapoměla, že darovala svoji olympijskou medaili Alexandru Dubčekovi, generálnímu tajemníkovi „zločineckého“ ÚV KSČ, jemuž kytičí růží i s polibekem dala rovněž Marta Kubišová, další Schwarzenbergova volička?

Inu, kdoví, jakou energii by vyzařoval Pražský hrad, kdyby se v něm znovu objevila právě Věra Čáslavská, naplněná nenávistí z ponížení, které prožívá od chvíle smrti svého (nenáviděného) manžela Josefa Odložila, zabitého jejím synem-otcovrahem Martinem. Možná právě to by jí vzalo klid v její duši, proto se také léčila na psychiatrii, aby potom mohla dělat Havlovi poradkyni. Ten, věrný svým velkohubým lživým prohlášením o pravdě a lásce, které zvítězí nad lži a nenávistí, ač rovněž nemocen, během dvou dnů (!) prostudoval 2000 stran obžaloby, aby pak udělil Martinu Odložilovi protekční milost. Navzdory tomu však mluvčí V. Havla Špaček odmítl, že by k udělení milosti vedlo V. Havla osobní přátelství k V. Čáslavské. Tomu však lze věřit stejně jako to, že B. Obama není černoch.

Paní V. Čáslavská je dnes stará, unavená a duševně chorá osoba bez vlastního názoru a bez schopnosti orientovat se v této pro ni snad hektické době. Je bezesporu manipulována někým jiným, lidmi, jejími „přáteli“, kteří se vždy staví na její stranu. Tak to bylo i v případě soudu jejího syna Martina, souzeného za otcovraha. Jaké má přátele, lze poznat z těchto jmen, mj. Vlasta Chramostová, Jan Ruml, Pavel Landovský, Ludvík Vaculík, Michal Kocáb, Karel Schwarzenberg, Marta Kubišová a řada dalších. Pozoruhodná je však účast v přimlouvání se za milost biskupa Václava Malého, který bez mrknutí oka podpořil žádost o udělení milosti Martinu Odložilovi přesto, že podle Božího Desatera 4. přikázání zní: **Cti otce svého i matku svou, abys dlouho žil a dobře se ti vedlo na zemi** a 5. přikázání: **NEZABIJEŠ!** Co je to za katolického kněze, který popírá slova Boží, dává přednost zkažené morálce člověka, jehož zášť vůči svému otci vedla až k otcovraždě?

Ne, to nemá smysl komentovat, snad jen že „Podle sebe soudím Tebe“, což jasně napovídá o charakteru těchto lidí, osobních přátel paní Čáslavské. Jakkoli snad chtěla na veřejnosti upozadit (a vymazat z povědomí) jméno svého bývalého manžela, vynikajícího člověka, není schopna eliminovat jeho příkladné charakterové vlastnosti, které činí vysoko nad zbabělými, pokřivenými a bezcharakterními činy a vlastnostmi. Věra Čáslavská už nikdy nemůže u slušných lidí dosáhnout uznání, notabene odpuštění. Jsou totiž věci a skutky, které mohou člověka vynést až do oblak, ale stejně tak mohou způsobit strmý pád. To je případ paní Věry Čáslavské. Navzdory svým protekčním snahám a úsilí V. Čáslavské o morální, existenční a rodičovskou dehonestaci Josefa Odložila, sama se dostala do stavu, který je svým způsobem prozřetelností přivolaná spravedlivá odplata za její nečestný způsob života.

„Čest památce plk. PhDr. Josefa Odložila!“

Jiří B a t a , 15. června 2016

WE DISCOVERED ONE FOOL

... now who were the others?

Larry Pickering

Four-time Walkley Award winning political commentator and Churchill Fellow, has returned to the fray over concern that the integrity of news dissemination is continually being threatened by a partisan media.

The Lindt Cafe siege inquest report has done little more than dictate that Special Weapons and Tactics teams are needed for lunatic Muslims set free by lunatic magistrates. There was a lot of shaking of heads when the live telecast of the Lindt Cafe siege showed the dangerous ineptitude of the police.

Green coppers in combat gear fumbling feverishly for stun grenades in tight pockets and climbing over each other shooting at god only knows what through a one way entrance.

After 16 hours it was still utter confusion and certain to end in disaster, and it sure did, while NSW Police Commissioner Scipione and his deputy Cath Burn (above) went home to watch it all unfold on live TV

A police sniper was considering taking Monis out (above) but that could have seen a worse outcome as a bullet could have shattered and shrapnel deflected anywhere after piercing plate glass at an angle, and it would likely have set Monis off in a killing rage.

Other snipers who were on rooftops – or at least at a high window in the Channel 7 building and the Westpac building – were code-named “Sierra 1, 2, 3” whatever. Would it not be okay to say “Sniper 1, 2, 3.”?

As one journalist at the inquest, Mary W Maxwell, reported, I might as well use colourful language in my title, “Holy Fuck it’s turned real”, as there was plenty of it in the courtroom. Cops waiting outside had their own way of referring to Man Monis — not as “the terrorist” or “the person of interest” (as the lawyers have been saying) — but simply as “the c**t.” (she spelt it out.)

The mentally deranged Man Monis, was wanted for crimes back in Iran. So why wasn’t he put on the next plane out of here to Teheran months before and why was his partner (below) still walking free after being charged with murder and he as an accessory.

Amirah Droudis, murdered Man Monis' wife at his direction and set her on fire it is claimed. He crashed his car outside a police station to provide an alibi at the time of the murder.

Monis himself was also up on 50 charges of sexual assault and public nuisance, he was publicly shown to be mentally deficient and was given a shot gun by other members of a mosque cell but we were assured it was just another “lone wolf” attack. The leader of the Parramatta Mosque admitted during the siege that he knew exactly who it was with the shot gun in the Lindt Cafe.

The Left’s arguments of “lone wolves” and that we must call on the assistance of “good” Muslims to finger the “bad” Muslims indicate the Left is no smarter than the dumb Muslim kids who can easily be talked into donning a suicide vest or committing suicide by cop.

There is no such thing as a “lone wolf”. Every Muslim attack has had the support of jihadist cells, mosque clerics and/or elders, including family. Like all others, Man Monis came prepared to die with the urging and assistance of others.

Aussies had better not finger a suspected terrorist or they will have to answer to charges of racism and the police of profiling... “If you see something, Sec 18C suggests you should say nothing!”

Islamic infrastructure encourages only those Muslims with the lowest of IQs to commit suicide. They are needed for the publicity that drives recruitment. Smart Muslims climb the executive ladder, they don’t don vests, they are needed for arranging the suicidal deaths of the dumb ones that

take multiple infidels with them. They have no other worth.

Collingwood doesn’t risk Eddie McGuire at full forward, he wouldn’t know how to kick a ball. Anyway, Eddie is needed in the boardroom while the club risks the lives and limbs of the tattooed dumb ones to further the cause.

The unAustralian ABC and decadent Fairfax promote the “lone wolf” concept as a way of saying other “peace loving” Muslims would have had no part in the atrocity and should not be blamed under the protected banner of Islam.

So family members who are assured of a place in the next life if their kid successfully martyrs himself will foil the plot by reporting their hero son to the police? What planet do these media morons live on?

The police of course claim multiple plans for suicide bombers have been foiled here but if that is true, and who knows if it is, to what benefit is it? No magistrate will condemn to jail a Muslim for thinking of doing something... they are even unlikely to get a jail term for actually doing something like raping little girls, because there is always a Labor lawyer available to cop \$100,000 of taxpayers’ funds to suggest the cultural difference needs a little more counselling.

Magistrate William Pierce should shoulder most blame for the Lindt Cafe deaths? .

A Prime Minister was once applauded for saying, “We will decide who comes to this country and the circumstances in which they come.” That statement has been buried under the weight of the headstones of Greens’ Sarah Hanson-Young and the disgraced Human Rights commissioner, Gillian Triggs,

... with an Islamic liturgy conducted by the Muslim Brotherhood’s cynosure, Barack Obama.

BEWARE THE NATIONAL SOCIALIST

...for his intentions always appear to be good

“Demoralise the enemy from within by surprise, terror, sabotage, assassination. This is the war of the future and the victor will never be asked if he lied!” Who said that? ISIS leader, Abu Bakr al Baghdadi perhaps? Maybe Pol Pot or Stalin? Nope.

Well here’s a clue: He led a National Workers’ Party and was trusted by the people who elected him. His political message to millions was clear and convincing and when the Great Depression hit, his people felt they were in the right hands at a terrible time.

The awful stories leaking out from Poland were ignored, drowned out by the magical music of Bach and Beethoven echoing the length of the Rhine Valley.

Yep, that’s him, the Fuhrer, and it cost millions of allied lives to rid the world of him. Yet after a short 75 years we have yet another, perhaps greater, threat that’s being quietly ignored, even actively encouraged, by the leader of the very same Deutschland.

You see, Angela Merkel also genuinely believes she is doing mankind a favour... this time by turning Europe into an even greater Islamic ghetto.

Maybe it was a little boy washed up on the beach that caused Angela to have a brain snap and invite 800,000 unknown Muslim “refugees” into the arms of average Germans.

Maybe she didn’t realise the mayhem it would cause smaller European nations. Maybe she doesn’t realise that they are all Muslim with the usual Islamic agenda and that they are not all from Syria like they say.

Maybe she doesn’t believe ISIS has already embedded dozens of its operatives among these “refugees”.

Why didn’t Angela’s heart go out to the millions of fair dinkum refugees rotting away in camps instead of those sufficiently well-heeled to journey to Germany.

Of course Germany can economically absorb the millions who will now arrive, they absorbed an insolvent East Germany without a whimper, but they were their German cousins, not Muslim aliens.

Shades of Rudd/Gillard can be seen in the constant stream of body-building males with the latest iPhones and, as will also be the case, only women and children will die of cold this winter or drown in the Mediterranean.

Surely Madam Chancellor could have waited until the dawn of summer instead of the oncoming of yet another record cold European winter.

Only five years ago, Merkel was discussing Germany’s Muslim problem when she told a meeting of members of her conservative Christian Democratic Union (CDU) Party that attempts to build a multicultural society in Germany had “utterly failed!”

She said: “The concept that we are now living side by side and are happy about it does not work” and “we feel attached to the Christian concept of mankind, that is what defines us. Anyone who doesn’t accept that is in the wrong place here.”

She went on to say that, “Immigrants should integrate and adopt Germany’s culture and values.” This led to a growing debate on the level of immigration, its effect on Germany and the degree to which Muslim immigrants have failed to integrate into German society. Now there’s a surprise!

So what made Frau Merkel flip? Was it the image of that little dead boy on the beach or was it a guilty memory of what happened 75 years ago or perhaps a possible Nobel prize?

Panicking German Security Agencies leaked this to the Press: “We are importing Islamic extremism, Arab anti-Semitism, national and ethnic conflicts of other people as well as their political instability.”

Those who take the ostrich approach to Islam must eventually pay the highest price and Australia is high on the ostrich list with its reactive Security Agencies writing politicians’ scripts encouraging assimilation.

But the word “assimilation” is not in the Islamic lexicon, it was replaced with the word “infiltration” a thousand years ago.

It was the Americans who made the German folk go see with their own eyes what their Fuhrer had done.

I wonder how soon the world will see what Chancellor Frau Merkel has done. Larry Pickering

What I have become?

It seems that lately my life has been getting more complicated, and I want to thank those of you who are brave enough to still associate with me regardless of what I have become.

The following is a recap of my current identity:

I was born white, which makes me **a racist**.

I am a fiscal and moral conservative, which makes me **a fascist**.

I am heterosexual, which makes me **a homophobe**.

I am non-union, which makes me **a traitor** to the working class and **an ally of big business**.

I am a Christian, which makes me **an infidel**.

I am older than 70 and retired, which makes me **a useless old man/woman**.

I think and I reason; therefore I doubt much that the main stream media tells me, which makes me **a reactionary**.

I am proud of my heritage and our inclusive American culture, which makes me **a xenophobe**.

I value my safety and that of my family; therefore I appreciate the police and the legal system, which makes me **a right-wing extremist**.

I believe in hard work, fair play, and fair compensation according to each individual’s merits and production, which makes me **anti-social**.

I, and my friends, acquired an education without student loans and no debt at graduation, which makes me some kind of **odd underachiever**.

I believe in the defence and protection of the homeland by all citizens, which makes me **a militarist**.

Please help me come to terms with this, because I’m not sure who I am anymore!

Newest problem - I’m not sure which bathroom I should use !

In a train from London to Manchester, an Australian was berating the Englishman sitting across from him in the compartment.

“The trouble with you English is that you are too stuffy. You set yourselves apart too much. You think your stiff upper lip makes you above the rest of us.

Look at me... I’m me! I have a little Italian in me, a bit of Greek blood, a little Irish and some Spanish blood. What do you say to that?”

The Englishman lowered his newspaper, looks over his glasses and replied,

“How very sporting of your mother!”